

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/18 • 15 Mayıs 2009 • 1 TL

**“Çözüm” değil tasfiye
arayışındalar!..**

**Kırıntı değil,
gerçek özgürlük,
tam eşitlik!**

İÇİNDEKİLER

Düzenin Kürt sorununda yeni	
“çözüm” senaryoları.....	3
Mardin katliamı ve perdelenmek	
istenen gerçekler!.....	4
ABD genelkurmay başkanı	
Ankara'daydı.....	5
Devrimci 1 Mayıs Platformu'ndan	
değerlendirme... ..	6
6 Mayıs anmalarından... ..	7
Gençliğin 6 Mayıs anmalarından.....	8
BDSP'nin Denizler'i anma eylem ve	
etkinliklerinden.....	9-10
“Engelliler Haftası” ikiyüzlülüğü... ..	11
MEHA direnişiyle dayanışma gecesi... ..	12
Mersin Limanı'nda direniş kazandı! ..	13
İşçi ve emekçi hareketinden... ..	14-15
Taksim 1 Mayıs'ının moral	
kazanımlarını geleceğe	
taşıma görev ve sorumluluğu! ...	16-17
Eskişehir BMİS Başkanı Bayram Kavak	
ile Eskişehir'de düzenlenen 1 Mayıs'la	
ilgili konuştuk... ..	18
Salgın hastalıkların sorumlusu	
kapitalizmdir!	19
“İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Haftası”	
aldatmacası.	20
İTÜ Şenliği: Çok yönlü ve zengin	
etkinlikler!	21
Direnisteki KENT AŞ işçileriyle	
konuştuk... ..	22
Dünya işçi-emekçi hareketinden... ..	23
Afganistan'da kitlesel kıyım	
protestosu.....	24
Emperyalistlerin kışkırttığı gerici savaş	
Pakistan'a taşındı!	25
İşçi sınıfı “makulu” berhava ederek	
şekillenir - Volkan Yaraşır.	26-27
Bir katliamın düşündürdükleri...	
M. Can Yüce	28
Anti-faşist zaferin 64. yıldönümü! ...	29
Eylem ve etkinliklerden... ..	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/18 ● 15 Mayıs 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.

(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul

Tel: 0 (212) 621 74 52

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A

İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Sermayenin krizi işçi ve emekçilere ağır bir fatura olarak ödetilmek istenmektedir. İşsizlik Sigortası Fonu'nun “kısa çalışma ödeneği” adı altında patronlara yağmalatılması, bölgesel asgari ücret uygulaması saldırısının yanısıra kıdem tazminatı hakkına göz dikilmesi, özel istihdam büroları üzerinden işçi simsarlığının yasal hale getirilmesi yönünde atılan adımlar vb. saldırılara şimdi de kamu emekçilerinin işgüvencesini ve kazanılmış haklarını tehdit eden Personel Rejimi Yasa Tasarısı saldırısı eklenmiş bulunmaktadır.

Sıra artık bugüne kadar kapitalizmin krizini ve yıkıcı sonuçlarını nispeten daha az hisseden kamu emekçilerine gelmiştir. Sermaye iktidarı yaz aylarında, geniş emekçi kesimler tatilde iken, Personel Rejimi Yasa Tasarısı'nı yasalaştırmaya hazırlanmaktadır.

Öyle görünmektedir ki sermaye iktidarı ne mevzi direnişlerden, ne 29 Kasım gibi kitlesel eylemliliklerden, ne de Taksim 1 Mayıs'ında ortaya çıkan irade ve kararlılıktan yeterince korkmamaktadır. Pervasızca saldırmaya devam etmektedir. Zira sendikal ihanet şebekesine, işçi ve emekçilerin örgütsüzlüğüne ve dağınıklığına güvenmektedir.

Ağırlaşarak ve artarak devam eden saldırılar, kölece yaşama ve yaşama koşulları birleşik mücadelenin zeminini daha fazla güçlendirmektedir. İşçi ve emekçilerdeki öfke ve tepki gün geçtikçe artmaktadır. Devrimci güçler, ilerici unsurlar üzerlerine düşen görevleri yerine getiremediği, sistemli, hedefli ve militan bir mücadele zemini üzerinden işçi ve emekçilerin tepkisi eylemli bir hatta akıtlamadığı için sermaye iktidarı geri çekilmemektedir.

Sermaye devleti Taksim 1 Mayıs'ında sergilenen irade ve kararlılık, militan direniş karşısında durup bir düşünme ihtiyacı duymuştur. Ancak bu irade ve kararlılık henüz örgütlü bir kanala akıtlamadığı için halihazırda geri adım atmak zorunda hissetmemektedir. Taksim 1 Mayıs'ının moral kazanımlarını, direnme ruhunu ve kararlılığını işyerlerine, fabrikalara, emekçi semtlerine, sanayi havzalarına adım adım yaymak günün acil ve ertelenemez bir ihtiyacdır.

Bu ihtiyaç devrimci güçlere, ilerici unsurlara, mücadeleciler emek örgütlerine önemli görev ve sorumluluklar yüklemektedir. İşçi ve emekçilerin

güncel ve acil talepleri etrafında militan bir mücadele programı ve hattı üzerinden Taksim 1 Mayıs'ında sergilenen irade ve kararlılıkla sürece yüklenilmelidir.

Böylesi bir iradenin tüm işyerlerini ve fabrikaları işgal, grev ve direniş alanına çevireceğinden, sermayeye korku salacağından, işçi ve emekçilere umut olacağından ve güven vereceğinden kimse kuşku duymamalıdır. Yeter ki devrimci güçler, ilerici unsurlar üzerlerine düşen görevi hakkıyla yerine getirebilmek için bir an önce harekete geçsinler.

Sınıf devrimcileri kendi paylarına bu görevi yerine getirmek için bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da üzerlerine düşen sorumluluğu yerine getirmeye devam edeceklerdir. Bir yandan belirlenmiş alanlarda belirlenmiş hedefler doğrultusunda fabrika ve sektör merkezli çalışmalarına devam ederken diğer yandan 15-16 Haziran direnişinin yıldönümünü Taksim 1 Mayısı ruhuyla birleştirerek çeşitli eylem ve etkinliklere konu edecek, 2 Temmuz katliamının yıldönümünde katil devletten hesap sorma bilinciyle işçi ve emekçilere sesleneceklerdir. Genel olarak sönük geçen yaz aylarında siyasal sınıf çalışmasının gereklerini yerine getirmek için faaliyetlerine hiç ara vermeden devam edeceklerdir.

H. Fırat

Tasfiyeci sürecin son aşaması:

Parlamentarizm

H. Fırat

Seçimler

ve sol hareket

Kitapçı ve bayiiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EKSEN YAYINCILIK

Düzenin Kürt sorununda yeni “çözüm” senaryoları

Bugünlerde düzen cephesinden Kürt sorununda çözüm koşullarının her zamankinden daha uygun olduğu düşüncesi sıklıkla ifade edilir oldu. Üstüste düşen bazı gelişmelerle birlikte bu yönde bir atmosfer yaratılmış durumda. Genelkurmay Başkanı'nın “ılımlı” açıklamalarının ardından, seçimlerden önce “iyi şeyler olacak” diyen Gül'ün bu kez “*Türkiye'nin en önemli sorunu Kürt sorunudur, çözülmesi konusunda iyimserim*” demesi, gazeteci Hasan Cemal'in Kandil'e gidip Murat Karayılan'la yaptığı röportajla birlikte medyada yoğunlaşan tartışmalar, bu atmosferin oluşmasına hizmet etti.

Bu atmosfer içerisinde giderek güçlenen bir beklenti var: Asker, hükümet ve medya üçlüsü elele verecek, Tayyip Erdoğan siyasi sorumluluğu üstlenecek ve bundan sonra adım adım çözüm yolu açılacak!

Bu beklentinin gerçekçiliğinden ya da atılması muhtemel adımların somut içeriğinden bağımsız olarak belirtmek gerekir ki, tüm bunlar işin özünde düzen cephesinin Kürt sorununda bir arayış içerisinde olduğunu göstermektedir. Peki bu arayışın gerisinde ne var? Kürt sorununda artık yeni bir dönemin başlatılması isteğinin kaynağı ne?

Bu soruların yanıtları aslında uzun süredir verilmiş bulunuyor. Kuşkusuz Kürt sorunu konusunda geleneksel politikanın iflası ile birlikte Kürt hareketindeki dinamikler düzeni adım atmaya zorlayan etkenler. Fakat işin içinde aynı zamanda, ABD emperyalizminin bölgesel ihtiyaçları doğrultusunda Türkiye'ye biçtiği yeni rol var. Bu rol temelde ABD'nin Irak'tan çıkmasının ardından ortaya çıkacak boşluğu doldurmak üzere verilmiştir ve Irak Kürdistan yönetimiyle iyi ilişkiler kurmayı ve hatta onun hamisi olarak davranmayı gerektirmektedir. Bu rolü kapmak egemenlerin yayılmacı iştahlarını kabartırken, bu rolü üstlenmenin gereği olarak Kürt sorununu yumuşatmak zorunda bırakmaktadır. Somutta ise PKK'nin askeri varlığına son vermeyi ve Kürt halkını düzene bağlamayı gerektirmektedir. İşte arayışın arka planında bunlar vardır. Bunun için, ABD ile işbirliği içinde Kürt sorununda bir çıkış yolu aranmaktadır.

AKP ile ordu arasındaki işbirliği de bu aynı zeminde, ABD'nin istekleri ekseninde, daha çok da Kürt halkına karşı ortak hareket etme amacına bağlı olarak gerçekleşmiştir. Bunda ABD destekli Ergenekon operasyonu önemli bir işlev görmüştür. Eski politikanın kadroları tasfiye edilerek, yönetimdekilerin ellerinin serbest kalması sağlanmıştır. Politika değişikliği sadece Kürt sorunu konusunda değil, Ermenistan ve Kıbrıs sorunları için de geçerlidir.

Düzen cephesinden bu adımların atılacağı seçimlerden önce belirlenmişti. Seçimlerden önce, seçimlerin sonucuna göre hazırlanmış bir senaryo da vardı. Fakat AKP'nin Kürt bölgesindeki seçim zaferine endekslenmiş bu senaryo, beklenen sonuç elde edilemeyince boşa çıktı.

Seçimlerden önceki senaryo, PKK'yi yalıtma, Kürt sorununda AKP'de temsil edilen Kürt büyük burjuvazisinin inisiyatifini belirginleştirmek, böylece PKK'yi silahlı varlığını tasfiyeye zorlamak biçimindeydi. Güney Kürdistan'da düzenlenmesi

planlanan Kürt Konferansı bu yoldaki en önemli aşamalardan biri olacaktı. PKK'nin çok yönlü olarak kısıpaca alınması ile birlikte toplanacak olan bu konferans, Kürt halkının iradesini temsil etmek iddiasıyla PKK'yi teslim olmaya çağıracaktı.

Fakat seçimlerden beklenen sonucun çıkmaması, tersine seçim sonuçlarının Kürt halkının PKK ve DTP'ye bağlılık beyanına dönüşmesi bu senaryoyu boşa düşürdü. Bundan sonra tüm hesaplar yeniden masaya yatırıldı. Bu arada Kürt hareketine yönelik baskılar artmaya başladı. Kırıldaki askeri hareketlilikler yanında DTP'ye yönelik kapsamlı gözaltı ve tutuklama saldırıları bunun ifadesi oldu. Böylece Kürt halkına nefes aldırılmamak ve düzenin otoritesi korunmak isteniyordu.

Bugün ise artık yeni bir senaryo oluşturulmaya çalışılmaktadır. Burjuva medya bu yeni senaryoda PKK'nin bir biçimde muhatap alındığını dile getirmektedir. Yansıyan tartışmalara bakıldığında ise, yeni senaryonun tam olarak netleşmediği, bunun için belirsizliğini koruyan bazı soruların yanıtlanmaya çalışıldığı görülmektedir. Hasan Cemal'in röportajı vesilesiyle de tartışma bu alanda yoğunlaşmakta ve şu soruların yanıtları aranmaktadır:

Önce silahlar mı bırakılacak yoksa açılımlar mı yapılacak? Her bir tercihin sonuçları nedir? Açılımların içeriği ne olacak? Bu açılımlar nerede başlayıp nerede bitecek? PKK'nin silahı bırakmasının şartları nedir? Bu süreç boyunca PKK ile ilişkiler nasıl yürüyecek?

Bu sorulara bulunan yanıtlar çeşit çeşittir. Fakat görüldüğü kadarıyla bazı yanıtlar konusunda bir ortaklaşma da mevcuttur. Öncelikle silahların bir genel af olmaksızın bırakılmayacağı konusunda bir fikir birliği var. Fakat bir genel af yine de başka adımların atılmasına bağlı olarak zamana bırakılmaktadır. Bununla birlikte PKK'nin silahlı varlığını ortalıkta görünmeyecek bir noktaya çekmesi seçeneği üzerinde durulmaktadır. Fakat zaten İmralı çıkışının ardından silahlı güçler Güney Kürdistan'a çekilmişti, hala da büyük ölçüde buradadır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dolayısıyla bunun tek anlamı, gerillanın Kandil'e hapsedilmesi olabilir. Diğer taraftan devletin Kürt diline ve kültürüne ilişkin bazı açılımlar yapması gündeme getirilebilir. Bu açılımlar ise, isimleri değiştirilen bazı köylere eski isimlerinin verilebilmesi, bazı üniversitelerde Kürdoloji enstitülerinin açılması ve yerel TV'lerdeki Kürtçe yayın sınırlamalarının gevşetilmesi olarak belirtiliyor. Bu koşullarda Kürt sorunundaki gerilimlerin yumuşatılacağı ve bir genel affın mümkün olabileceği düşünülüyor.

Çözüm olarak sunulanların halihazırda yapılmış olanlardan özü itibarıyla bir farkının olmadığı görülmektedir. En fazla, varolan hak kırıntıları bir parça arttırılmış olacaktır. Bunun ise Kürt sorununun çözümüyle bir ilgisi yoktur. Sorunu sürdürmek dışında bir sonuç yaratmayacaktır.

Zaten düzenin de yapmak istediği Kürt sorununu çözmek değil, PKK'nin silahlı gücünün tasfiyesiyle birlikte Kürt halkının direncini kırabilmektir. Düzenin temellerini sarsmadan bu doğrultuda en az tavizle süreci tamamlamak, Kürt hareketinin elini kolunu bağlayıp sürdürmek istenmektedir.

Kürt halkı sonu hüsrarla bitecek bu hayallere prim vermemeli, önüne atılacak kırıntıların verilen mücadelenin ve ödenen bedellerin sonucu olduğunu bir an bile unutmamalıdır. Bununla birlikte, “çözüm” adı altında girilen süreçlerin kendisinin ve kardeş halkların geleceğini ilgilendiren daha büyük bir planın parçası olduğunu akıldan çıkarmamalıdır. Özgür bir gelecek için diğer milliyetlerden işçi ve emekçilerle kader birliği yaparak, emperyalizmi, sermaye devletini ve işbirlikçilerini hedefleyen devrimci mücadeleyi yükseltmelidir.

Bunun gerçekleşmesi ise esas olarak komünistlerin ve devrimcilerin gösterecekleri çabaya bağlı olacaktır. Düzenin manevralarının boşa çıkarılması, şovenizmin etkisizleştirilmesi ile birlikte Kürt halkıyla dayanışmanın yükseltilmesi ve sınıf mücadelesinin büyütülmesi, bu doğrultuda yapılacakların ana çerçevesidir.

Mardin katliamı ve perdelenmek istenen gerçekler!

Mardin katliamı ile birlikte koruculuk tartışmaları alevlendi. Başta devlet erkânı olmak üzere sermaye medyası da kendi cephesinden tartışmalara katıldı. Devletin kirli savaş silahlarından olan koruculuğu savunma refleksi açıklamaların ortak içeriğini oluşturdu.

Türk devleti ve sermaye medyası daha baştan katliamı bir töre cinayeti olarak niteleyip, faturasını Kürt halkına çıkarmaya çalıştı. Kürtlerin ıskallığı ve vahşiliği yalanı ile özelde koruculuk, genelde kirli savaşın haklılığına çubuk büküldü. Oysa olayın asıl sorumlusu, Kürt halkının ulusal özgürlük talebini bastırmak için her türlü kirli savaş aracını kullanan, kanlı yöntemlere başvuran, Kürdistan’ı cehenneme çeviren sömürgeci sermaye devletidir.

Sermaye devleti koruculuğu savunuyor!

Genelkurmay Başkanlığı, Mardin’deki saldırı ile ilgili koruculuk sistemini eleştirmenin yanlış olduğunu savundu. Genelkurmay sözcüsü, “*Mardin’de yaşanan olay tam bir vahşettir. Hiçbir insani değerle bağdaştırılamaz*” derken, koruculuk kurumu ile olay arasında bağ kurulmasının önyargılı bir yaklaşım olduğunu söyledi. İçişleri Bakanı Beşir Atalay ise, “*koruculuğun kaldırılması yolunda bir çalışma yok*” açıklamasını yaptı.

Devletin aklanması korosunda kirli savaş savunucusu sermaye medyası da yerini aldı. Yaşanan vahşet üzerinden Kürt halkı hedef haline getirildi. Sermaye düzeninin ürettiği kötülükler Kürt halkının omzuna yıkılmaya çalışıldı. Sergilenen vahşetin failleri olarak yakalananların korucu, kullanılan silahların devletin silahları olması karşısında şaşırması yaparken, bunu yapanların Kürt olmaları gerekçesinin arkasına sığınarak, aşiretçiliğe ve törelere fatura kesen haber ve yorumlar yapmayı sürdürdüler.

Resmi rakamlara göre bugün Türkiye’de 58 bin civarında korucu var. Bazı kaynaklara göre ise korucuların sayısı 70 ila 80 bin arasında. Korucular devlet adına 1985’ten bu yana adam öldürüyorlar. Mardin’de yaşanan olayın bir vahşet olduğunu söyleyen Genelkurmay da bu vahşetin bizzat sorumlusu durumunda.

Korucuların ve katliamların arkasında devlet var!

Korucu katliamıyla devletin kirli savaş siyaseti bir kez daha teşhir oldu. Katliam tartışması hızla koruculuk sisteminin sorgulanmasına dönüştü. Olay sıradan bir olay değildi, katliamda kullanılan silahlar sömürgeci sermaye devletinin resmi silahlarıydı. Katliamı yapanlar ise, devletin kirli savaş siyaseti doğrultusunda koruculuk sistemine dahil ettiği resmi devlet görevlileriydi.

Kürt halkının özgürlük istemini boğmak isteyen sermaye devleti, bugüne kadar koruculuk sistemiyle ajanlaştırma faaliyetini kesintisiz olarak sürdürdü. Kürt halkı arasında düşmanlık tohumlarının ekilmesine özel önem verdi. Bu çerçevede koruculuk

silahını tepe tepe kullandı ve hala da kullanıyor.

Korucuların uyuşturucudan silah kaçakçılığına pek çok kirli işin bir parçası olduğu, faili meçhul cinayetler ve işkence olaylarında “tetikçi” ve “maşa” olarak kullanıldığı biliniyor. Boğazına kadar pisliğe batmış devlet, ortaya saçılan tüm gerçeklere rağmen, imajını düzeltme çabası bile harcamıyor, koruculuk sistemine sahip çıkıyor. Böylece, kirli savaş siyasetinde ısrarlı olduğunu itiraf ediyor.

Sömürgeci sermaye devleti Kürdistan’da yaklaşık 60 bin insanı katletti. Katliamların bir kısmı çatışma süsü verilmiş yargısız infazlarla gerçekleştirildi. İnsanlar, sorgu ve cezaevi işkencelerinde, gerilla kıyafeti ile icra edilen köy baskınlarında, bombalamalarda katledildi. Kimi katliamlar ise, Mardin’de olduğu gibi korucular tarafından gerçekleştirildi.

Sermaye devletinin yetkilileri, korucuların “*teröre karşı cumhuriyeti korumak gibi onurlu bir görevi yaptıklarını*” söylemektedirler. Bu devletin 86 yıllık tarihine bakıldığında, “cumhuriyeti koruyanların” icraatları arasında böyle katliamların çokça bulunduğu açık bir gerçektir. Yapılan vahşetin ne kadar “onurlu” bir iş olduğunu korucuların zihnine işleyen de sermaye devletinin bizzat kendisidir.

Özelde son Mardin katliamının, genelde Kürt halkına yönelik katliamların gerçek sorumlusu, cinayet çetelerini bizzat örgütleyen sermaye devletidir. Bu çürümüş düzen ve onun çeteleşen devleti ayakta kaldığı sürece katliamlar sürecektir. Katliamlara son vermenin yolu, Türk ve Kürt halklarının kurulu düzenin bizzat kendisini hedefleyen birleşik mücadelesinden geçmektedir.

Koruculuk: Kirli savaşın kirli aracı

Koruculuk uygulaması fiili olarak 1984 yılında başladı ve 27 Haziran 1985 tarihli/9632 sayılı Bakanlar Kurulu Kararı’yla resmileşti. “Terörle mücadele” adı altında sermaye devletinin maaşa bağladığı korucular, Kürdistan’da tecavüz olayından köylülerin arazilerine el koyma ve köylüleri öldürmeye kadar varan olaylarla sık sık gündeme geldiler.

* Diyarbakır’ın Kulp ilçesine bağlı Berojik mezarı 1993 yılında boşaltıldı. Mezraya dönmek isteyen Giyasedin Fidan, İHD’ye başvurarak korucuların kendilerini tehdit ettiğini söyledi.

* Mehmet ve Şefik Akay, Ergani ilçesine bağlı Alitaş köyü Boğaz mezarından 24 yıl önce köy ağası tarafından zorla çıkarıldıklarını ve evlerinin yakıldığını, mezarlarına geri dönmek istediklerini, ancak korucu olan ağa tarafından tehdit edildiklerini açıkladılar.

* 2004’ün Eylül ayında Çınar ilçesine bağlı Höyükdibi köyünde oturan Şerife Doğan, aynı köyde bulunan koruculardan Nazım ve Ercan Subatan tarafından defalarca tecavüze uğramıştı. Genç kadının ailesinin bunu duyması ve korucular hakkında şikâyetle bulunmaya hazırlanmaları üzerine Şerife Doğan, 15 Mart 2005’te korucular tarafından kaçırılmıştı.

* Şırnak’ın İdil ilçesine bağlı Süryani köyü 1994 yılında boşaltıldı ve köye korucular yerleştirildi. 2004’te köylerine geri dönmek isteyen Süryaniler köyün boş olmadığını gördüler.

* 10 Kasım 2005’te Şırnak Silopi Cumhuriyet Başsavcılığı görevini yürüten Talip Demirezen’in hükümet konağı binası önündeki aracına bomba konuldu. Olayla ilgili olarak tutuklananlardan üçü korucu idi.

* Şırnak’ın Güçlönak ilçesine bağlı Günyurdu köyünde yaşayan bir aile, 1 Haziran 2005’te Akçakuşak köyü sınırındaki tarlalarında çalışırken, bir başka aileden 6 korucunun silahlı saldırısına uğradı.

* 5 Kasım 2005’te Batman’ın Zorköy köyü Soğuksu mezarında görev yapan 9 korucu, şehir merkezinde 17 yaşındaki bir lise öğrencisinin evini basarak zorla kaçırdılar.

* Batman’ın Kozluk ilçesine bağlı Güllüce köyünde 1995 yılında bir kadın üç korucunun tecavüzüne uğradı.

* Bingöl Genç ilçesine bağlı Yayla köyü Eskiköy mezarısının 19 Temmuz 2008’de taranması sonucu 4 kişi öldü. Olayda yine korucuların ismi geçti.

Kuşkusuz burada sıralanan olaylar yaşananların son derece sınırlı bir bölümünü oluşturuyor.

İçişleri Bakanlığı’nın ‘96 tarihli “Hizmete Özel” belgeleri, her üç köy korucusundan birinin suç işlediğini gösteriyor. Sadece ‘96 yılına kadar 23 bin 222 geçici köy korucusunun görevine işledikleri çeşitli suçlar nedeniyle son verilmiş.

Bugün ise, resmi rakamlara göre 22 ilde 58 bin korucu bulunuyor ve İçişleri Bakanlığı’nın 2006’da açıkladığı verilere göre, 5 bin 200 korucu çeşitli suçlara karışmış. Sadece son iki yıl içinde korucular 61 kişiyi öldürmüştür. Bu rakama yaşanan son vahşet dahil değil.

ABD Genelkurmay Başkanı Ankara'daydı...

Emperyalist saldırganlarla suç ortaklığı pekiştiriliyor!

Ankara-Washington hattındaki uğursuz trafik yoğunluğu devam ediyor. ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, ABD Başkanı Barack Obama, ABD Genelkurmay Başkanı Michael Mullen ardarda Türkiye'ye geldiler. Sırada ise FBI Başkanı Robert Mueller'in ziyareti var...

Afganistan, Pakistan, Irak turunun ardından Ankara'ya "sürpriz" bir ziyaret gerçekleştiren ABD savaş makinesinin şefi Mullen, Türk devlet erkânının üst düzey şefleriyle görüşmeler yaptı. Genelkurmay başkanı, cumhurbaşkanı, başbakan üçlüsüyle ayrı ayrı görüşen Amerikalı generalin dosyasında Afganistan, Irak, İran, Ermenistan'la ilişkilerin geliştirilmesi, Kürt sorunu gibi bölgesel konuların bulunduğu biliniyor.

Ermenistan'la ilişkilerin geliştirilmesi ile Kürt sorununa "ABD patentli çözüm" çabaları, esas olarak Ankara'daki işbirlikçilerin "etkin taşeronluk" misyonunu oynayabilmeleri için gündeme getirildi. İran'ın dize getirilmesi ise, özellikle siyonist İsrail rejiminin öncelikli talepleri arasında bulunuyor. Nitekim İsrail'de yeni kurulan faşist hükümetin ABD'yi İran'a saldırı konusunda ikna etmek için manevra yaptığı bir sır değil. Haddini aşan siyonist şefler, gerekirse tek başlarına İran'a saldırabileceklerini dahi söylüyorlar.

Tüm bölgesel sorunlar konusunda, Ankara'daki tetikçilerin ABD'nin izinde gitmesini istemekle birlikte, Obama yönetimi, önceliğin Afganistan işgaline katılacak muharip birlikler gönderilmesi olduğunu ısrarla dile getiriyor. Diğer önemli sorun ise, bilindiği üzere Irak'taki işgalci güçlerin, ağır silahlarıyla birlikte Türkiye topraklarını kullanarak çekilmeleridir.

"Etkin taşeronluk" mertebesine ulaşmaya hevesli olan Türk burjuvazisi ve onun devleti için, ABD taleplerinin yerine getirilmesi kolay değil. En kolay görüneni Ermenistan'la ilişkilerin geliştirilmesi bile, Azerbaycan etkeninden dolayı baş ağrıtmaya başladı

bile. Son gelişmeler, Kürt sorunu konusunda adım atmaktan duyulan korkuyu bir kez daha ortaya koydu. İğreti Amerikan çözümü bile halen Türk egemenlerini ürkütmektedir.

Şu günler itibarıyla ikinci plana düşmüş gibi görünse de, ABD-İsrail ikilisinin İran'la ilgili taleplerini karşılamak da içinden çıkılması kolay olmayan bir sorun yumağıdır Ankara'daki Amerikancı rejim için.

Kısacası, işbirlikçi Türk sermaye devleti için, her girişimi bataklığa saplanan ABD politikalarına balıklama dalmak hiç de kolay değildir. Bu kaygı anlaşılır olmakla birlikte, efendi-uşak ilişkisinin kural olduğu yerde, uşakların efendinin taleplerine karşı uzun süre ayak diremeleri de olası değildir.

ABD talepleri konusunda, Irak'taki işgalci güçlerin Türkiye'den geçişine izin vermek nispeten kolay görünüyor. Fakat toplumdaki anti-Amerikancılık, bu konuda da egemenleri düşündürüyor. Yine de ülkenin dört bir yanına NATO üslerinin kurulmasına onayak olan işbirlikçilerin, komşu halkların cellatlarına hizmet etmekten geri durmaları olası görünmüyor.

Görünen o ki, gündemdeki esas sorun, Afganistan bataklığına dalıp oradan tabut taşımaktan duyulan kaygıda düğümleniyor.

Hal böyleyken ABD medyasının, var olanlara ek olarak Afganistan'a 14 bin muharip kuvvetin gönderileceğini, bunların çoğunun NATO üyesi devletlerden devşirileceği dile getirilirken, İlker Başbuğ'un ilk konuşunun ABD savaş makinesinin şefi olması bir tesadüf değil. Bu arada basına kapalı yapılan üst düzey görüşmelerin içeriğine dair herhangi bir açıklamanın yapılmamış olması da dikkat çekicidir. "Yüce milletimiz" söylemini diline dolayanların, Amerikalı generalle yaptıkları görüşmeler hakkında tek kelime etmemeleri hayra alamet olmasa gerek.

Bu durumda basının karşısına çıkan, imajı yerlerde

sürünen Amerikan rejimini parlatma kaygısıyla hareket eden general Mullen oldu. "Sıradan bir görüşme yaptık" havası estirmeye çalışan işgalci orduların şefi, öncelikle PKK'ye karşı savaşta işbirliği yapmaya devam edeceklerini yineledi. ABD'nin Montrö'ye uymaya devam edeceği "garantisi" veren Mullen, NATO'nun Karadeniz'de görev üstlenip üstlenmeyeceği konusunda ise muğlak ifadeler kullanmayı tercih etti. Bu tutum, gerektiğinde Karadeniz'in Rusya ve İran'a karşı ABD savaş üssü olarak kullanma isteğinin dışavurumundan başka bir şey değildir.

Ne ABD askerlerinin Irak'tan çekilme süreci, ne de Afganistan'da süren NATO işgali konusunda Türkiye'den özel bir istekte bulunmadığını iddia eden Mullen, doğal olarak inandırıcı bulunmadı. Zira sermaye medyasının Ankara'nın derin katlarından haber devşiren görevlileri, ABD genelkurmay başkanının Türk devlet erkânına, "*Afganistan'daki deneyiminiz ve gücünüz bizim için çok önemli. Biz PKK'ya karşı sizinle savaşıyorsak, sizden de Afganistan'da bizimle çalışmanızı istememiz doğal*" mesajı verdiğini yazıyorlar.

Pazarlık bununla sınırlı olmasa da, hâlihazırda en kritik mesele Afganistan'a savaşa katılacak birlik göndermek olduğu için, bu sınırlardaki bir ifşaat bile Ankara-Washington hattındaki trafik yoğunluğunun vahim içeriği hakkında fikir vermeye yeter. Nitekim Ankara'daki işbirlikçi takımının, ABD genelkurmay başkanıyla yapılan görüşmeler konusundaki ketumluğu da, kapalı kapılar ardındaki görüşmelerin, dünyanın en saldırgan emperyalist gücü olan ABD ile suç ortaklığı temeline dayandığını gözler önüne sermektedir.

Kapitalizmin küresel krizinin faturasını patronlara ödetmek için yükseltilem mücadelenin, emperyalist saldırganlarla suç ortaklarını da hedef alması büyük bir önem taşımaktadır.

2009 Taksim 1 Mayıs’ı sokak sokak yürütülen direniş sayesinde kazanımla sonuçlanmıştır!

2009 1 Mayıs’ı, 2007 ve 2008 1 Mayısları’nda gösterilen kararlılığın, devrimci irade ve direnişin üzerinden, bu yıl da aynı kararlı tutum sayesinde kazanımla sonuçlanmıştır. Kitlelerin sergilemiş oldukları militan ve kararlı duruş, bu duruş sonrasında devletin bir lütuf olarak sunsa da Taksim meydanını “makul” de olsa açmak zorunda kalması, Taksim alanına 2007’den sonra tekrar ve daha kalabalık çıkılarak kürsü oluşturulması, 2009 1 Mayıs’ında mücadele eden tüm güçler için bir kazanım, ileriye doğru bir adımdır.

Bu kazanımın gerisinde, Pangaltı’dan Taksim’e yürüyebilen kitlenin önünün açılmasında, uzlaşmacı tutum değil, Mecidiyeköy’den Taksim’e kadar olan bölgede sokak sokak yürütülen direniş vardır.

Devletin son iki yıldır estirdiği teröre ve tehditlerine rağmen Taksim’de 1 Mayıs’ı kutlamak için gelen binlerce işçi-emekçinin, devletin geçmiş yılları aratmayan terörüne karşı kitlesel direnişi, kararlılığı takdire şayandır. Gösterilen kitlesel sokak direnişleri önümüzdeki süreçte hak ve özgürlüklerimizin nasıl elde edileceğinin bir göstergesi olmuştur.

Aynı şekilde üç yıldır Taksim’de birleşik, kitlesel ve devrimci bir 1 Mayıs’ı kutlama, bunu örgütleme iradesini gösteren, bunun için her yıl bir önceki yıla göre daha iyi organize olan devrimci yapılar bu kazanımda önemli paya sahiptir.

Platformumuz 18 Mart tarihinde yayınladığı deklarasyonla, 2009 1 Mayıs’ının birleşik, kitlesel ve devrimci bir tarzda Taksim’de kutlanması için sendikalara ve emekten, halktan yana güçlere çağrı yapmıştır.

Ancak, özellikle Türk-İş’in alacağı kararın beklenmesi, 1 Mayıs çalışmalarının geç başlamasına neden olmuştur. Aynı zamanda, Türk-İş’in Taksim’i zayıflatmaya, 1 Mayıs kutlamalarını bölmeye dönük aldığı karar da süreci olumsuz etkilemiştir. Türk-İş açık olarak, devletin Taksim 1 Mayıs’ını engelleme çabalarının dolaysız uygulayıcısı olmuştur.

Hak-İş’in sadece sendikaların geldiği 1 Mayıs kutlama çağrısı karşılık bulmasa bile, devletin yapacağı hamleyi göstermesi açısından ipucu olmuştur. Nitekim devlet, 1 Mayıs öncesi ve sonrasında bu zemin üzerinden propaganda yapmıştır.

Sürecin başında yaşanan bu olumsuzluklara rağmen, kısa bir zaman içinde yürütülen hazırlık çalışmaları geçen yıla göre daha iyi organize edilebilmiştir. 25 Nisan’daki kitlesel basın açıklaması, yerelerde çok yaygınlaştırılmasa da ortak basın açıklamalarının örgütlenmesi, 1 Mayıs şehitlerinin anmalarının daha kitlesel gerçekleştirilmesi olumlu gelişmelerdir. 1 Mayıs şehitlerinin isimlerinin yazdığı plakettekin şehit düştükleri yerlere asılması önemlidir. Bu plakettekin yerine gelecek yıl için yapılması düşünülen anıtların çalışmalarına bugünden başlanmalıdır.

Geçen yıldan farklı olarak, tam işlevini yerine getiremese de 1 Mayıs’ı örgütleyen tüm güçleri kapsamaya çalışan bir örgütlenme komitesinin oluşturulması olumlu olmuştur. Ancak, 1 Mayıs günü sendikalar tarafından örgütlenme komitesinin inisiyatifini boşa çıkaran yaklaşımlar sergilenmiştir.

Valiliğin 1 Mayıs’a birkaç gün kala yapmaya başladığı, “işçi olan-olmayan”, “marjinal gruplar”

demagojisine karşı sendikalar tarafından bir yanıt oluşturulmamış, “biz denetleriz” söylemi ile bu propagandaya çanak tutulmuştur. Bu hamleyi boşa çıkarmak için ısrarla sendikalara önerdiğimiz, tüm 1 Mayıs bileşenleri ile yapılacak bir basın toplantısı önerisi hayata geçirilmemiştir. Böylesi bir açıklama, valiliğin tüm demagojisini boşa çıkartabilirdi. Ancak, sendikalar bunu yapmamıştır. Basının Türk-İş’in Kadıköy’de olması nedeniyle iki ayrı 1 Mayıs’a ilişkin sorularını yanıtlarken, özellikle ifade edilen; “70 örgütle birlikte yapıyoruz” söylemi, valiliğin, Taksim 1 Mayıs’ı bileşenlerini ayırma hamleleri karşısında aynı açıklıkla ifade edilmemiştir.

Platformumuz en başından beri birleşik, kitlesel ve devrimci bir 1 Mayıs’ı Taksim’de örgütlemek için hareket etmiş, 1 Mayıs’a yediden yetmişe, izinli bir mitinge hazırlanır gibi hazırlandığını deklare etmiş ve 1 Mayıs sabahı da dahil buna uygun hareket etmiştir. Biz, 1 Mayıs’ı kutlamak için çıktık sokaklara. Ancak bu engellenmeye çalışılmıştır. Bunu engelleyen valisi, polisi, AKP’si, TÜSİAD’ı, ordusu ile devletin kendisidir. 1 Mayıs’ı adına, tarihine yakışır görkemli bir şekilde kutlamak için gelen kitlelere karşı devletin pervasızca saldırısı karşısında, elbette direniyecektir. 1 Mayıs sabahı haklı ve meşru bir direniş sergilenmiştir. Bu direnişin hiçbir şekilde demagojisi yapılamaz.

Sendikaların dışındaki 1 Mayıs bileşenlerinin, devrimcilerin kortejleri uzaydan gelmiş değildir. O kortejler de, işçi-emekçilerden, öğrenci gençlikten oluşmaktadır. O kortejlerde işsizler vardır, yoksul gecekondu halkı vardır. Valinin, işçiler, alana girdi, işçi olmayanlar engellendi sözü kaba bir saflaştırma propagandasından ibarettir ve düpedüz yalandır. Devlete, onun valisine göre siyasal bilinci olanlar, devrimci-demokrat-yurtsever olanlar, sınıfsız-sömürsüz bir dünya isteyenler çalışıyor olsalar da işçi olamazlar. Bu egemenler için anlaşılırdır ancak bu demagojiye karşı net bir yanıt vermekte zayıf kalan sendikalar için hiç de anlaşılır değildir.

Sendika yöneticileri bilmelidir ki, devrimcilerin, solun tecrit edildiği, zayıflatıldığı noktada sendikal mücadelenin, işçi sınıfının daha ileri haklar elde etmesi mümkün değildir. İşçi sınıfının, emekçi halkın mücadele tarihini biraz bilenler için bu gerçek açıkça ortada durmaktadır.

Valiliğin 1 Mayıs öncesi yaptığı bu açıklamalara karşı açık bir tavrın alınmaması, 1 Mayıs günü, devrimci güçler ile sendikaları ayırmak için yaptığı saldırılarda kendini göstermiştir. Kimi yerlerde, sendikalar kendisini toplanan diğer kitleden ayırarak polis nezaretinde toplanma yerine gidebilmişlerdir. Elbette, bunun tersi örneklerin yaşandığı yerler de olmuştur.

Sendikaların ağırlıkta olduğu bir kitlenin Taksim’e doğru yürümesi sırasında, korteje alınmayan kitlelerin alınması için gereken kararlılık gösterilememiştir. Hemen yanı başındaki sokaklarda insanlar polisin terörüne karşı direnirken, kortejin sendikalar tarafından ve özellikle de DISK tarafından yürütülmesi yanlıştır. Polisin geçen yıldan daha fazla gaz bombası, kimyasallar içeren tazyikli su, plastik ve gerçek mermi kullanarak gerçekleştirdiği saldırılara karşı yılmadan direnen kitleler yeterince sahiplenilmemiştir. Kortejde ve Taksim’de kürsüden

yaşanan polis terörü ifade edilmemiştir.

Bir kez daha ifade ediyoruz: Devrimcilik meşrudur, direniş meşrudur, Taksim’de 1 Mayıs kutlamak meşrudur, gayri meşru olan Taksim’i 30 bin polis ve askerle işgal eden devletin, kitleye saldırısı ve engellemesidir.

Sol bu 1 Mayıs’ta parçalı bir görüntü sergilemiş, “bekleyip görme” taktiğinden süreci zayıflatmaya, hatta baltalamaya kadar giden tavırlar sergileyenler olmuştur.

Devletin Türk-İş ve Hak-İş eliyle, işçilerle solu ayırma ve Taksim’i zayıflatma girişimlerine sol’dan alet olanlar olmuştur. EMEP, hem sendikaların içinden, hem de açıktan bir karalama kampanyası yürütmüş, 1 Mayıs’ı Taksim’de ve kitlesel kutlamak isteyen güçlere pervasızca dil uzatmıştır. Taksim alanına çıkan kitle dışında, sokak aralarında saatlerce alana çıkmak için çatışan, işçi-emekçi ve devrimciler bile, Kadıköy’deki izinli mitinge katılan kitlenin birkaç katı iken, Türk-İş’in kuyruğuna takılarak Kadıköy’e giden EMEP, sıkılmadan “İşçiler Kadıköy’deydi” diyebilmiştir. Kadıköy’de Türk-İş vardır, İşçi Partisi vardır ve EMEP vardır. Taksim’de ise 70’e yakın sendika, meslek odası, DKÖ, siyasi parti ve devrimci yapıların birlikte mücadelesi vardır. Durum bu kadar açık ve nettir. Düşükleri durumdan kurtulmak için söyledikleri her söz, kendilerini daha büyük bir vebalin altına sokmaktadır.

TKP, 2004 yılından beri gidilmeyen Çağlayan’a başvuru yaparak, üçüncü bir yer tartışmalarına neden olmuş ve 1 Mayıs’ın örgütlenmesi sürecini zayıflatmış bir rol oynamıştır. Daha sonrasında, bu kararını değiştirip, Taksim’e geleceğini açıklaması, parçalı bir görüntünün algılanmasını değiştirmemiştir. 1 Mayıs sonrası yaptıkları değerlendirmede, sokak sokak çatışarak Taksim’e gelmeye çalışan işçi-emekçi ve devrimcilerin direnişine dil uzatan TKP’den 1 Mayıs günü direnenlerin öğreneceği hiçbir şey yoktur. TKP, sokak sokak direnen, çatışan devrimcilerden etkilenen kitlesinin rahatsızlığını gidermek için devrimcilere çamur atmak, dil uzatmak yerine başka yollar bulmalıdır.

Tüm bunlarla birlikte, önceki iki 1 Mayıs’ta olduğu gibi bu 1 Mayıs’ta da direnen güçlerin yarattıkları basınç sonucunda binlerce insan Taksim alanına çıkmış, kürsüsünü oluşturmuştur. Bu gerçek, yüreği 1 Mayıs’ta Taksim’de olan işçi-emekçilere, halka moral kazandırmıştır. Buna rağmen, Taksim’de 1 Mayıs kutlamasına gelen binlerce insanın tamamının alanda buluşamamış olması, kendi gündemlerini Taksim alanından haykıramamış olması önemli bir eksikliklerdir.

Bu eksiklik aynı zamanda, 2010 Taksim 1 Mayıs’ı için yapılması gerekenleri de açıkça ortaya koymaktadır.

Şimdi, Taksim 1 Mayıs’ını örgütleyen tüm güçleri, 2009 1 Mayıs’ından alınan moralde, emperyalist saldırganlığa, işsizliğe, açlığa, baskılara karşı birleşik mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz.

Böylesi bir mücadele, 2010 1 Mayıs’ının birleşik, kitlesel ve devrimci bir tarzda Taksim’de yüzbinlerle kutlanmasının önünü açacaktır.

Taksim, 1 Mayıs alanıdır!

Devrimci 1 Mayıs Platformu

12 Mayıs ‘09

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://kizilbayrak.org>

6 Mayıs annmalarından...

Denizler kitlesele eylemlerle anıldı!

Denizler'in mezarı başında anma

6 Mayıs günü Ankara'da, '78'liler Federasyonu'nun çağrısıyla, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan Karşıyaka Mezarlığı'nda kitlesele bir mitingle anıldı. Anmaya, aralarında KESK Ankara Şubeler Platformu, '68'liler, '78'liler, TMMOB, Halkevi, SDP, DTP, TKP, EMEP, YDG, DPG, ESP, DHF, Tüm-İGD'nin de bulunduğu birçok kurum ve parti pankartlarıyla katıldı.

Anma, devrim şehitleri anısına saygı duruşu ve Devrimci '78'liler Federasyonu Başkanı tarafından ortak basın metninin okunmasıyla başladı.

Basın metninde 12 Martlar'ı, 12 Eylül'leri yaratan, darbe düzeninin devamı olarak nitelendirilen Ergenekon çetesi, AKP hükümetinin saldırıları, emperyalist politikalar ve Kürt halkı üzerinde estirilen terör dalgası üzerinde duruldu. Açıklama, "Devrimin yiğit öncülerine, önderlerimize, geleceği birlikte kuracağımız herkese, kendimize sözümüz var; Deniz, Mahir, İbrahim olacağız, köhnemiş düzenin saltanatını yıkacağız. Mücadelemiz devrim ve sosyalizm mücadelesidir, kazanacağız" sözleriyle son buldu.

Ardından EMEP GYK Üyesi Mustafa Yalçiner bir konuşma yaptı. Elleri düzene teslimiyetin bayrağını taşıyan reformistler bir kez daha kürsüde söz sahibi oldu ve misyonuna yakışır bir konuşma yaptı. Yalçiner tarafından yapılan konuşmada, orada bulunan Denizler'in katili sermaye partisi CHP selamlanarak, "Bugün CHP de aramızda DTP de. Bu iki parti daha önce hiç bir araya geldi mi? İşte bu Denizler'in mücadelesinin başarısıdır. Yaşasın Türk ve Kürt halkının ortak mücadelesi!" denildi!

Ardından Denizler'in avukatı Halit Çelenk sözü aldı ve dava sürecinde yaşanan hukuksuzluklardan bahsetti. Konuşmasını, "Denizler eylemlerinden ötürü değil, düşüncelerinden ötürü idam edildi" sözleriyle sürdürdü. Denizler'in inandıkları dava uğruna ölümü göze aldıklarını hatırlatarak, Deniz Gezmiş'in son sözleriyle konuşmasını tamamladı.

Konuşmaların ardından Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in mezarlarının önünden geçilerek kısa bir yürüyüş gerçekleştirildi. Eylemde "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı. Anmaya binlerce kişi katıldı.

Ortak eylemin dışında Mücadele Birliği ve CHP tarafından ayrı anmalar gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

"Devrim şehitleri ölümsüzdür!"

'78'liler Girişimi, İHD, Alevi Bektaşî Federasyonu, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, ÖDAH, EMEP, DTP, EHP, SP, ESP, SDP, ÖDP ve SEH'in aralarında bulunduğu kurum ve partiler 6 Mayıs günü Galatasaray Lisesi'nde basın açıklaması gerçekleştirdiler.

"Gerçekte kim öldü? Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan yaşıyor!" pankartının açıldığı eylemde okunan açıklamada; Denizler'in, Mahirler'in, İbrahimler'in, '68 gençliğinin emperyalizme, kapitalizme ve faşizme karşı başkaldıran bir gençlik olduğu belirtildi.

Denizler'in idamının toplumda bir şeylerin değişebileceğine dair inancı yaraladığı, bu yaranın Denizler'in eşitlik, özgürlük, kardeşlik ideali geleceğe

taşınana kadar iyileşmeyeceği söylendi. Ardından Denizler'in arkadaşı Mustafa Kemal Kaçaroglu bir konuşma yaptı. Eylemde "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganı atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Emek Gençliği'nden anma...

6 Mayıs günü Taksim AKM önünde bir araya gelen kitle, saat 18.30'da Dolmabahçe'ye doğru yürüyüşe geçti. En önde Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in resminin taşındığı eylemde, "Bağımsız Türkiye! Kahrolsun emperyalizm! / Emek Gençliği" pankartı açıldı. Farklı şiarların yer aldığı pankart ve dövizler taşındı.

Dolmabahçe'ye gelindiğinde ilk olarak saygı duruşunda bulunuldu. Yapılan açıklamada, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın işçi hareketini sindirmek ve yükselen gençlik mücadelesini bastırmak için katledildiği ifade edildi. Açıklama 6 Mayıs'ın yas günü değil mücadele günü olduğu vurgusuyla son buldu.

Eyleme bini aşkın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kadıköy'de Denizler anıldı!

Denizler, Mücadele Birliği Platformu tarafından 10 Mayıs günü Kadıköy'de gerçekleştirilen eylemle anıldı. "Denizler'imizle yürüyoruz!", "Denizler'in yolunda DÖB saflarına!", "Yaşasın Kürt-Türk halklarının mücadelesi!", "Denizleri anmak demek, devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmek demektir!", "Halkın denizi denizleşen halkla!" pankartları ile Mücadele Birliği, DÖB ve DİK flamalarının açıldığı eylemde, "Fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar, her şey emeğin olacak!", "Yaşasın halkların mücadele birliği!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları atıldı.

Saygı duruşuyla başlayan anma programı okunan şiirler ve Ayışığı Sanat Merkezi Müzik Topluluğu'nun seslendirdiği devrimci marşlarla sürdü. Mücadele Birliği Platformu ve DÖB adına da konuşmalar yapıldı. Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir'de Denizler anması

İzmir'de Birlikte Başarabiliriz Platformu bileşenleri, Devrimci Liseliler, Emek Gençliği, DİP

Girişimi, DTP, SDP, İHD ve Ege '78'liler Derneği üyelerinin, 6 Mayıs günü Konak eski Sümerbank önünden Cumhuriyet Meydanı'na yaptıkları yürüyüşle Denizler anıldı.

Yaklaşık 700 kişilik kitle sloganlar eşliğinde Cumhuriyet Meydanı'na yürüdü. Burada Birlikte Başarabiliriz Platformu bileşenlerinin ortak basın metni okundu. '68 gençlik hareketi önderlerinden Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan'ın idam edilmesinin üzerinden 37 yıl geçtiği, Denizler'in, 6. Filo'yu denize dökerken de Filistin halkının yanında savaşırken de emperyalizme karşı mücadele ettiğinin belirtildiği açıklama karanfillerin denize bırakılmasıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / İzmir

Buca'da Denizler anması

'78'liler girişimi ve Ege '78'liler Dayanışma ve Demokrasi Derneği, Buca eski mezarlığında gerçekleştirdiği etkinlikle Denizler'i andı.

Alpaslan Özdoğan'ın mezarı başında gerçekleştirilen anmada, '71 Devrimci Hareketi'nin tarihi Mustafa Suphiler'den yola çıkarak anlatıldı, "6 Mayıs sabahı üç fidan darağacına giderken '71 devrimci hareketinden geriye, hafızalardan silinmeyen direniş geleneği bırakılmıştır" denildi.

Açıklamanın ardından şiirler okundu. '77 1 Mayıs öncesi afiş asarken faşistler tarafından katledilen Avni Ece'nin mezarı başında gerçekleştirilen konuşma ve şiirlerden sonra, anma etkinliği sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Samsun'da Denizler anması

Devrim mücadelesinde ölümsüzleşen üç devrimciyi anmak için saat 18.00'de Atakum İskeleyi'nde toplanıldı. Denizler'in resimleri önünde tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu ve denize karanfiller bırakıldı. "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganlarının atıldığı anmada ateş yakılarak şiirler okundu. Ardından marşlar ve türkülerle, herkesin eşlik ettiği bir müzik dinletisi gerçekleştirildi.

Etkinliğe yaklaşık 60 kişi katıldı. Çevredeki insanlar da anma etkinliğini ilgiyle izlediler. Devrim şehitlerinin ölümsüz olduğu son bir kez daha haykırılarak etkinlik sona erdi.

Kızıl Bayrak / Samsun

Gençliğin 6 Mayıs anmalarından...

“Denizler kavgamızda yaşıyorlar!”

DEÜ’de Denizler anması

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan Dokuz Eylül Üniversitesi’nde gerçekleştirilen yürüyüş ve etkinlik ile anıldılar.

Dokuz Çeşmeler Yerleşkesi’ndeki tüm kafelerde yapılan ajitasyon konuşmaları ile yürüyüşe çağrı yapıldı. Öğlen pankartımızı açarak eylemimizi başlattık. Coşkulu ve gür bir şekilde slogan atan kitle, “*Katledilişlerinin 37. yılında Denizler kavgamızda yaşıyorlar! / Vardık, varız, var olacağız! / Dokuz Eylül Üniversitesi Öğrencileri*” yazılı pankart arkasında yürüyüşe geçti.

Kolluk güçlerinin ablukası nedeniyle “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Katil polis üniversiteden defol!” sloganları yükseltildi. Denge kafe önüne gelindiğinde konuşmalar yapıldı.

YDY binası önünde bir süre sloganlar atıldıktan sonra anma programına geçildi. Saygı duruşu esnasında Nazım’ın “Güneşi İçenlerin Türküsü” adlı şiirinden bir bölüm okundu.

“Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir!”, “Marks, Engels, Lenin, yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Sermaye defol, üniversiteler bizimidir!”, “YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!” sloganları eşliğinde okunan basın metninden sonra hep bir ağızdan “Gündoğdu” marşı söylendi. “Sokak Orkestrası”nın marşlarıyla eylem son buldu.

Ekim Gençliği, SGD ve ÖGD’nin ortak örgütlediği, YDG, SDG, EHP, Öğrenci Kolektifleri’nin de desteklediği eyleme yaklaşık 35 kişi katıldı. Eylem, çevredeki öğrenciler tarafından yoğun ilgi gördü.

DEÜ Ekim Gençliği

Ege’de 6 Mayıs yürüyüşü

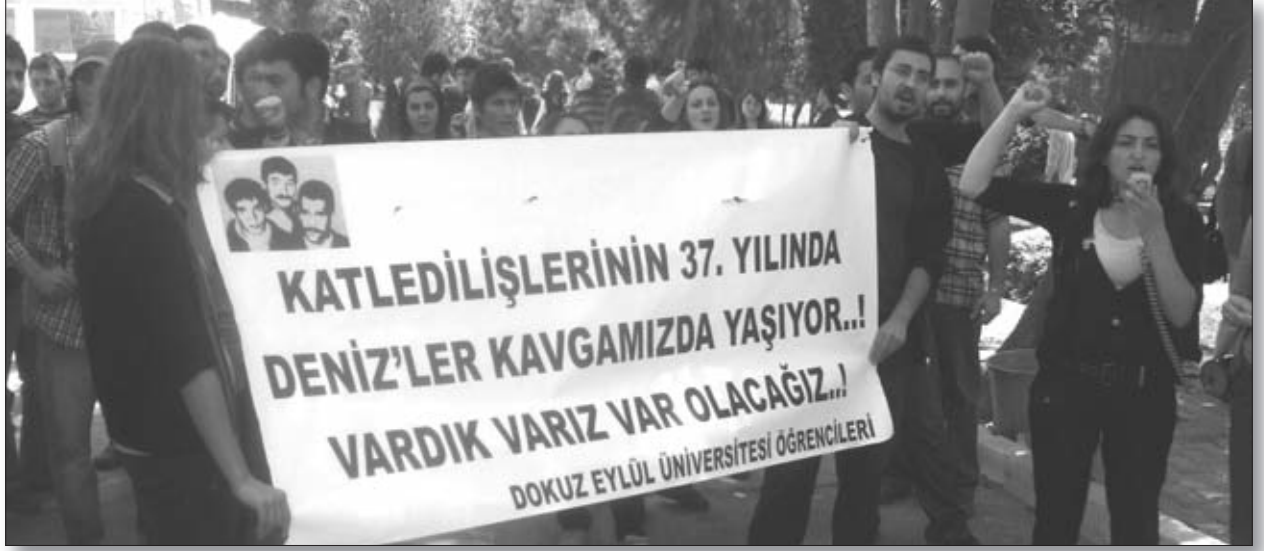
Ekim Gençliği, SGD ve ÖGD’nin örgütlediği, Öğrenci Kolektifleri, YDG ve DGH’nin destek verdiği yürüyüş, Hazırlık Fakültesi önünde sloganlar ve ajitasyon konuşmalarıyla başladı. “*Katledilişlerinin 37. yılında Deniz’ler kavgamızda yaşıyor! Vardık, varız, var olacağız! / Ege Üniversitesi Öğrencileri*” imzalı ozalit açan 25 kişilik kitle, “Yusuf, Hüseyin, Deniz... Sürüyor, sürecek mücadelemiz!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir!”, “Marks, Engels, Lenin yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Tek yol devrim, kurtuluş sosyalizm!”, “Sermaye defol üniversiteler bizimidir!” sloganlarını attı.

Yürüyüşün ardından basın açıklamasının yapıldığı öğrenci çarşısına çıkıldı. Yürüyüş sırasında “Gündoğdu” marşı hep bir ağızdan okundu. Açıklamadan önce yapılan kısa konuşmalarda sosyalizmin güncelliği vurgulandı. Açıklamada ise, ‘60’lardaki devrimci yükselişten söz edilerek devrimci hareketin düzenin sınırlarını aştığı vurgulandı. “*Denizler’in kavgası, devrim ve sosyalizm kavgası sürüyor ve denizler kavgamızda yaşıyor*” sözleriyle açıklama son buldu.

Ege Üniversitesi / Ekim Gençliği

Adana’da 6 Mayıs yürüyüşü

Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan Adana’daki gençlik örgütlerinin yaptığı eylemle anıldı. Eylem öncesinde Çukurova Üniversitesi’nde ortak bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. 6 Mayıs günü sloganlar eşliğinde Çakmak Caddesi’ni trafığe

kapatarak İnönü Parkı’na yürüyen kitle tarafından, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!”, “Devrim şehitleri onurumuzdur!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” vb. sloganlar atıldı.

Oldukça coşkulu geçen yürüyüş sırasında cadde ortasında hep bir ağızdan Gündoğdu Marşı okundu. İnönü Parkı’na gelindiğinde, basın metni okundu. “*6 Mayıs 1972’de 12 Mart faşizminin kurduğu darağaçlarında üç THKO savaşçısı; Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan idam edildiler; direnişin, devrimin ve sosyalizmin sloganlarıyla, sonsuzluğa yürüdüler.*” sözleriyle başlayan açıklamada, Onlar’ı idam ederek yok edeceklerini sananların yanıldığı söylendi. Basın açıklaması, Denizler’in bıraktığı mirasın sahiplenilmesinin ve ileriye taşınmasının önemine yapılan vurgularla devam etti. Eyleme yaklaşık 250 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

Bursa’da 6 Mayıs anması

6 Mayıs günü saat 18.00’de Setbaşı/Mahfel önünden yürüyüşe geçildi. En önde “‘68’in ruhuyla kapitalizmin krizine, kirli savaşa, şovenizme ve faşist saldırılara karşı gençlik mücadeleye!” pankartı, arkasında Deniz Gezmiş’in fotoğrafının olduğu ve üzerinde “*Emperyalizme ve faşizme karşı Deniz olunmalı*” yazan büyük bir imzasız pankart taşındı. Onun arkasında ise çeşitli flama ve dövizler yer aldı.

Orhangazi Parkı’nda yapılan açıklamada Denizler’in mücadelesi anlatıldı. Ayrıca, kapitalizmin yarattığı krize ve bununla bağlantılı olarak artan devlet terörüne değinildi. Genç bir işçinin konuşmasının ardından hep birlikte *Şarkışla* ve *Gündoğdu* marşları söylendi. Yürüyüş boyunca “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo’yu unutmayın!”, “Krizin faturası patronlara!”, vb. sloganlar atıldı.

Ekim Gençliği, Emek Gençliği, Devrimci Gençlik Birliği/Dev-Lis, DGH, SGD, YDG, Genç Dayanışma, Dev-Genç/Dev-Lis ve YDGM’nin örgütlediği eyleme KESK, DİSK, BATİS, SODAP, EMEP, BDSP, SDP ve Sosyalist Parti de destek verdi. Eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı.

İkinci eylem Gençlik Muhalefeti, ÖDE, TKP ve Öğrenci Kolektifleri tarafından örgütlendi. Kızılay önünden Orhangazi Parkı’na yürüyen kitle “‘68’den bugüne emperyalizme faşizme karşı yürüyoruz!” pankartı taşıdı. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı eylemde

yapılan açıklamada ABD emperyalizmi ile AKP işbirliğine vurgu yapıldı.

Ekim Gençliği / Bursa

Kocaeli’de 6 Mayıs protestosu

Kocaeli Üniversitesi Merkez Kampüs önünde toplanan kitle sloganlar eşliğinde İnsan Hakları Parkı’na yürüdü. Okunan basın metninde, Denizler’in katledilişinin üzerinden geçen 37 yıla rağmen mücadelenin sürdüğü söylendi. Bugün de Kürt ve Türk gençlerinin karşı karşıya kaldığı baskı ve yok etme politikaları hatırlatıldı. Kürt özgürlük mücadelesine dönük baskılara değinildi.

Yurtsever Demokratik Gençlik Meclisi, Dev-Lis, SDG ve Emek Gençliği’nin çağrıcısı olduğu eyleme DGH ve Ekim Gençliği destekçi olarak katıldı. “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!”, “Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo’yu unutmayın!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Biji biratiya gelan!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Deniz, Yusuf, Hüseyin, İbrahim Kaypakaya, Haki burada!” sloganlarıyla eylem sona erdi.

Kocaeli Ekim Gençliği

Ümraniye’de 6 Mayıs anması

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan, Ümraniye’de Liseli Ekim Gençliği tarafından düzenlenen etkinlikte anıldılar.

9 Mayıs günü gerçekleşen etkinliğimiz Yusuf Aslan’ın idam sehпасına giderken yazdığı mektuptan alıntıyla başladı. Saygı duruşu sırasında Deniz Gezmiş’in savunması kendi sesinden dinletildi. Ardından, Ekim Gençliği tarafından hazırlanmış olan ve gençlik hareketinin gelişimi ve gençliğin içerisinden çıkan devrimci önderlerin vermiş oldukları mücadeleyi anlatan sinevizyon gösterimi yapıldı. Liseli Ekim Gençliği adına yapılan konuşmayı liseli arkadaşlarımızın hazırladığı şiir dinletisi izledi.

Etkinlik programı, serbest kürsü bölümüyle devam etti. Bu bölümde yapılan konuşmalarda ‘68 kuşağının devrimci önderlerinin dönemin reformist, parlamenterist çizgisinden düzenin sınırlarını aşan bir devrimci kopuş gerçekleştirdikleri vurgulandı. Denizler’in devrim mücadelesine olan bağlılığı tartışıldı. Serbest kürsü oldukça anlamlı ve canlı tartışmaların arkasından sona erdi.

Bir arkadaşımızın müzik dinletisinin ardından etkinlik sona erdi. Etkinliğe 20 kişi katıldı.

Ümraniye’den Liseli Genç Komünistler

BDSP'nin Denizler'i anma eylem ve etkinliklerinden...

“Devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşıyorlar!”

Denizler Dolmabahçe’de anıldı!

6 Mayıs 1972 yılında idam edilen Deniz Gezmiş ve yoldaşları, katledilişlerinin 37. yılında 6 Mayıs günü Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) ve Ekim Gençliği’nin düzenlediği etkinlikle anıldı. Anma, Deniz Gezmiş önderliğindeki devrimci gençlik güçlerinin 6. Filo askerlerini denize döktüğü Dolmabahçe’de gerçekleştirildi.

“Deniz, Hüseyin, Yusuf kavgamızda yaşıyorlar / BDSP” ve “Denizler’den Mahirler’e, İbolar’dan yarınlara, devrim ve sosyalizm mücadelesi sürüyor! / Ekim Gençliği” pankartlarının açıldığı anma, devrim şehitleri için gerçekleştirilen saygı duruşu ile başladı.

BDSP adına yapılan açıklamada, faşist sermaye devletinin 6 Mayıs sabahı üç yiğit devrimciyi katledden devrimci mücadeleyi boğma hesapları yaptığı ancak devletin bu amacını gerçekleştiremediği belirtildi. Bugün onbinlerce işçi, emekçi ve devrimcinin 1 Mayıs Taksim kararlılığının, Onlar’ın fedakârlıklarının hiçbir biçimde boşa gitmediğinin en somut kanıtı olduğu ve Onlar’ın kendilerinden sonraki kuşaklara umutsuzluğu, teslimiyeti ve ihaneti değil, işçi ve emekçilerin davası uğruna ölümüne direnmeyi miras bıraktıkları ifade edildi.

Ardından Ekim Gençliği adına yapılan konuşmada “Onlar devrimci bir kuşağın militan gençlik hareketine, devrim ve sosyalizm mücadelesine aittir.” denildi. Konuşmanın ardından “Şarkışla” ve “Çav bela” hep bir ağızdan söylendi.

Eylem boyunca, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Marks, Engels, Lenin! Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Yeni Ekimler için ileri!”, “Devrimciler ölmez! Devrim davası yenilmezdir!”, “Deniz, Hüseyin ve Yusuf kavgamızda yaşıyor!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul***Ankara BDSP: “Kavgamızda yaşıyorlar!”***

6 Mayıs sabahı idam edilerek katledilen Denizler, Ankara’da Onlar’a yaraşır bir biçimde, başından sonuna kadar sermaye düzenine öfkenin yansıdığı bir eylemle anıldı.

Ankara BDSP bir süredir yaptığı gibi, yine liberal-reformist çevrelerden ayrılarak Denizler’i devrimci kimliklerine uygun biçimde andı. Sabah erken saatlerde anma programlarını gerçekleştirmek için Karşıyaka Mezarlığı’na gelen komünistler, burada Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan’ın resimlerinin yer aldığı “Kavgamızda yaşıyorlar! / BDSP” pankartını açarak sloganlarla Denizler’in mezarı başına kadar yürüyüş gerçekleştirdi.

Bu saatlerde Denizler’i anmak için genciyle, yaşlısıyla, onlarca işçi ve emekçi mezarlıkta toplanmaya başlamıştı. Ağırlığını gençlerin oluşturduğu bir kitle erken saatlerden itibaren Karşıyaka Mezarlığı’na gelmeye başladı. Özellikle liseli gençlerin katılımı dikkat çekiciydi.

BDSP alana girdiği sırada Mücadele Birliği Platformu’nun anması sürüyordu. Bu arada CHP de anma için alana girdi. Denizler’in ve nice devrimcinin katledilmesinin altına imza atan sermayenin sadık

uşakları konuşmalarla teşhir edildi. CHP’nin alanı terk etmesini bekleyen BDSP bu süre zarfında sloganlarını sıklıkla attı.

Pankartın Denizler’in mezarları arkasında açılmasının ardından program açılış konuşmasıyla başladı. Tüm devrim şehitleri için gerçekleştirilen saygı duruşu ile sürdü. Avusturya İşçi Marşı ile Güneşi İçenlerin Türküsü’nün okunmasının ardından Ekim Gençliği’ne söz verildi.

BDSP adına yapılan konuşmada, emperyalizme, kapitalizme, şovenizme, faşizme karşı Denizler’i yaşatmanın bugün açlığın ve yoksulluğun kaynağı olan kapitalist sistemi alaşağı etmek için mücadele etmekten geçtiği vurgulandı. Denizler’in uğruna yaşamlarını adadıkları davayı bugün bu topraklarda komünist işçi partisinin güvenceye aldığı dile getirildi.

Liseli Ekim Gençliği adına yapılan coşkulu konuşmanın ardından Enternasyonal Marşı hep bir ağızdan okundu. Gür bir şekilde atılan sloganların

ardından yeniden kortej oluşturan kitle sloganlarla Karşıyaka Mezarlığı’ndan ayrıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara***Adana’da Denizler anıldı***

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan Adana’da Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) tarafından gerçekleştirilen etkinlikle anıldı.

10 Mayıs günü Şakirpaşa İşçi Kültür Evi’nde gerçekleştirilen etkinlik açılış konuşmasıyla başladı.

Sefaköy’de Denizler anıldı!

Küçükçekmece İşçi Platformu, 6 Mayıs günü Sefaköy İşçi Kültür Evi’nde gerçekleştirdiği etkinlikle, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan şahsında Mayıs şehitlerini andı.

Etkinliğin açılış konuşmasında ‘71 Devrimci Hareketi’nin tarihsel önemi ve bugünlere taşınan etkileri aktarıldı. Ardından devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşuna geçildi. Üç genç işçi tarafından Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan’ın idamlarından önceki son sözleri ve mektupları fon müziği eşliğinde okundu.

‘71 Devrimci Hareketi’nin gelişim sürecini anlatan sinevizyon gösterimini, devrimci kimliğin canlı bir şekilde işlendiği konuşmalar izledi. Onlar’ın bıraktığı devrimci mirasın içini boşaltmaya çalışan yaklaşımların mahkum edildiği konuşmalarda, Denizler’in reformizmden kopuşun, başkaldırının temsilcileri oldukları ve kendilerinden sonraki kuşaklara ölümüne direnmeyi miras bıraktıkları hatırlatıldı. Onlar’ın devrim ve sosyalizme ait oldukları, bıraktıkları mirasın sınıf devrimcileri tarafından kararlılıkla ileriye taşınacağı söylendi.

Etkinlik, genç bir işçinin okuduğu “Adı Deniz Olmalı” adlı şiirle devam etti. Etkinliğe çeşitli sektörlerden 30 işçi ve emekçi katıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Denizler'in yaşamları boyunca işçi sınıfının ve emekçilerin kurtuluşu davasına bağlı kaldıkları, bu mücadelelerinin sonucunda idam sehpalarında ölümü yiğitçe göğüsledikleri belirtilerek etkinliğe katılanlar saygı duruşuna çağırıldı.

Saygı duruşunu BDSP adına yapılan konuşma izledi. BDSP konuşmasında, Denizler'in devrimci kimliğine, Onlar'ın düzenden ve düzen kurumlarından kopuşlarına vurgu yapılarak, Onlar'ı anmanın bugün devrim mücadelesini daha da yükseltmekten geçtiği ifade edildi.

Denizler'in yaşamından ve mücadelelerinden kesitlerin yer aldığı sinevizyon gösteriminden sonra Ekim Gençliği adına bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada, Denizler'in bıraktığı bayrağın genç komünistlerin elinde olduğu ve bugünkü görevin bu bayrağı daha da yükseltmek olduğu dile getirildi. Ardından, kızıl karanfillerin asıldığı üç idam sehpa önünde Deniz'lerin idam ölümü yiğitçe karşıladıkları son sözleri okundu.

Etkinlik açık kürsü bölümüyle devam etti. Açık kürsüde yapılan konuşmalardan sonra şiir dinletisine geçildi. Kavga şiirlerinin okunduğu bu bölümün ardından müzik dinletisi sunuldu. Başta Denizler için yazılanlar olmak üzere devrimci türkü ve marşlar hep bir ağızdan söylendi. Çoğu genç işçiler olmak üzere etkinliğe 40 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

GOP'ta Denizler anması

GOP BDSP 6 Mayıs 1972'de katledilen devrimciler Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı ve 18 Mayıs'ta işkencede katledilen İbrahim Kaypakaya'yı gerçekleştirdiği etkinlikle andı.

Saygı duruşu ile başlayan etkinlik sinevizyon gösterimi ile sürdü. Daha sonra BDSP adına bir konuşma yapıldı. Denizler'i savunmanın devrimi savunmak anlamına geldiğinin vurgulandığı konuşmada, liberal-reformist çevrelerin Denizler'e sahip çıkmasının ikiyüzlülük olduğu söylendi. Geçmiş sahiplenmenin ve devrimci yenilenmenin öncüler olan komünist hareketin Denizler'in tek devrimci mirasçısı olduğunun vurgulandığı konuşmadan sonra İbrahim Kaypakaya'yı anlatan kısa bir konuşma yapıldı.

Etkinlik bir liselinin kendi yazmış olduğu "17'sinde olmak" adlı şiirini okuması ile sürdü. Bir emekçi kadının okuduğu şiirin ardından müzik dinletisine geçildi. Etkinlik devrimci marşlar ve halaylarla sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / GOP

Kartal'da Mayıs şehitleri anması

Mayıs ayında şehit düşen devrimciler 10 Mayıs günü Kartal'da düzenlenen etkinlikle anıldı. Denizler'den İbolar'a uzanan direniş geleneğinin yol göstericiliğinin vurgulandığı etkinlikte, Mayıs şehitlerinin 1 Mayıs'ın hemen ardından böyle bir etkinlikle anılmasının önemi üzerinde duruldu.

Etkinlik tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı, sinevizyon gösterimiyle devam etti. İstanbul Liseli Gençlik Platformu adına yapılan konuşmada, liselilerin Denizler'i sadece anmak değil kavgayı omuzlamak amacıyla burada oldukları ifade edildi.

Liseli ve işçi gençlerin şiir dinletisiyle etkinlik sürdü. Nihat Behram'ın şiiriyle hazırlanan dinleti hep birlikte söylenen Gündoğdu marşı ile bitirildi.

BDSP adına yapılan konuşmada, geçmişten günümüze Denizler'in bu topraklarda işçi ve emekçilere umut olduğu söylendi. O dönemden bugüne kavganın yakıcı ihtiyacı ifade edildi.

Konuşma sonrasında müzik topluluğu sahneye çıktı. "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganı ile sona eren etkinliğe 35 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Kartal

Esenyurt'ta Denizler anması...

“Deniz, Hüseyin, Yusuf! Kavgamızda yaşıyorlar!”

Esenyurt'ta 7 Mayıs günü Denizler için anma gerçekleştirildi. BDSP, İLGP, ESP, ÖDP, Gençlik Muhalefeti, GKM, Köz, Proletaryanın Kurtuluşu'nun birlikte örgütlediği eylem, Depo Mahallesi'nde yapılan yürüyüşle başladı.

Yürüyüş boyunca "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!", "Krizin bedeli patronlara!", "İşten atmalar, ücretsiz izinler yasaklansın!", "Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan yaşıyor!" sloganları sık sık haykırıldı.

Yürüyüşün ardından şiir dinletisine geçildi. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan şahsında tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşunun ardından basın metni okundu. İşçi ve emekçileri açlık ve sefalet sürükleyen kapitalist sistemin, ekonomik krizin derinleşmesiyle sömürüyü yoğunlaştırdığı ifade edildi. Kriz, savaş ve sömürü yaratan kapitalizme karşı Denizler'in yürüttüğü anti-emperyalist mücadele vurgusu öne çıkarıldı. Yiğit devrimcileri katledenin bugün işçi ve emekçileri açlık ve sefalet sürükleyen kapitalist sistem olduğu ifade edildi. Bu sisteme karşı devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme çağrısı yapıldı. Yürüyüşe 120 işçi ve emekçi katıldı.

Yürüyüşün ardından, eylemin yapıldığı alanda mahalle esnafı ve emekçilerinin de katılımıyla 200'e yakın bir kitle toplandı. Eyleme alkışlara, sloganlara eşlik ederek destek verildi.

"Gündoğdu" marşının hep bir ağızdan okunmasıyla son bulan eylemde "Deniz, Hüseyin, Yusuf! Kavgamızda yaşıyorlar!" pankartı taşındı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

ODTÜ'de “Devrim yürüyüşü”...

Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde (ODTÜ) gelenekselleşen "Devrim Yürüyüşü" 6 Mayıs günü gerçekleşti. Fizik Fakültesi önünde toplanan öğrenciler buradan "Devrim" yazısının yazılacağı stadyuma kadar yürüyüş gerçekleştirdiler. Yürüyüşün en önünde "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" pankartı taşınırken, yürüyüş boyunca "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!", "Yaşasın devrimci ODTÜ!", "Jandarma defol, üniversiteler bizimdir!" sloganları atıldı. Yürüyüşe pek çok gençlik örgütü de pankartlarıyla katıldı.

Stadyumdaki etkinlik Grup Munzur konseriyle başladı. Konserin ardından stadyumda bulunan binlerce kişi devrim yazısını bir kez daha yazdı.

Kardeş Türküler'in verdiği konserle etkinlik devam etti.

Kızıl Bayrak / Ankara

6 Mayıs 2009 | ODTÜ

“Engelliler Haftası” ikiyüzlülüğü...

Engellilere insanca yaşama hakkı!

Aslında ortada kutlanacak hiçbir şey yok. Türkiye’de engellilerin yaşam koşullarına baktığımızda, dağ gibi sorunlarla, binbir güçlük ve engellenmeler ile karşılaşyoruz. Sağlık, eğitim, bakım vb. hizmetleri yüksek fiyatlar ile satın alabilecek kadar zengin olmayan hiçbir engelli bireyin insanca yaşama hakkına sahip olamadığını ilk bakışta görüyoruz. Yine de yıllardır, hem de yılda iki defa, Aralık ayında ve Mayıs ayında “Engelliler Haftası” kutlamaları yapıyoruz. Gösteri, yalan ve göz boyama dünyası harekete geçiyor. Medyada, salonlarda, şenliklerde, engelliler ve aileleri sahneye çıkarılarak pembe görüntüler oluşturmak için kullanılıyor. Toplum duyarlı olmaya davet ediliyor. Toplumsal duyarlılık, engelli bireylere sempati ve merhamet duymaya indirgeniyor. Engellileri çok seven bir toplum yaratırsak, engellilerin tüm yaşamsal sorunları çözülür içeriğinde duygusal konuşmalar yapıyor. Milletvekilleri, belediye başkanları, sermaye sahipleri engellilerin boynuna sarılarak fotoğraflar çektiyorlar. En duyarlı, en engelli-sever kişi olduklarını ispat edebilmek için birbirleri ile yarışıyorlar.

Oysa, engelli bireyler çoğunlukla öfkeyle karşılıyor bu şovları. Gösteri dünyasının kutlamaları hiçbir sorununu çözmiyor engellilerin. Bunu en iyi, sorunları bire bir yaşayanlar biliyor elbette. Yapmacık duygusallıklara, gereksiz sevecenliklere, acımaya, gösteri ve şovlara karşı haklı olarak kızgınlık duyuyorlar.

Gökhan, 23 yaşında, bedensel engelli (spastik) bir genç. Güçlkle konuşuyor, ellerini hiç kullanamıyor, koluna girilerek destek olunduğunda ancak kısa bir mesafe yürüyebiliyor. Geçim derdinde kalabalık bir ailesi var. Kendisine yıllardır annesi bakıyor, yemeğini yediyor, tualete götürüyor, giydiriyor vb. Annesi de artık yaşlı ve yorgun. Gökhan sık sık, “ben artık ölmek istiyorum” diyor. Neden diye sorulduğunda, “çok fazla yaşadım” diyor, oysa henüz 23 yaşında. “Annem yaşlandı, annem ölünce bana kim bakacak, benim artık ölmem lazım” diye ekliyor. Kardeşlerin bakar sana diyoruz çaresizce, çünkü bu düzen şartlarında söyleyebileceğimiz başka bir şey yok. Gökhan gülümsüyor, “kimse kimseye bakmaz” diyor. Yetişkin olan kardeşlerinin her biri geçim derdinde, bütün gün çalışıyorlar. Şimdiye kadar Gökhan ile ilgilenmeye zaman ve enerji bulamamışlar. Gökhan bundan sonra da kardeşlerinin kendisine bakacağını ummuyor. Düşünebildiği tek çözüm, annesinden önce ölmek!

İkiyüzlü engelliler haftası kutlayıcıları, çok duyarlı engelli-sever bayanlar ve baylar; haydi şimdi sahneye çıkarın Gökhan’ı, timsah gözyaşları ile boynuna sarılın, fotoğraf çektin, plaket verin... Ne yaparsanız yapın, 23 yaşında ölümü özleyen delikanlının acısını ve öfkesini dindiremezsiniz. O, ellerini ve ayaklarını kullanmadan yarın nasıl yaşamda kalacağını bilemiyor ve siz 23 yıldır bu soruya cevap vermediniz. Onun öfkesini ve acısını dindirecek olan, merhamet ve sevecenlik şovları değil, insanca yaşama hakkının tanınması, insanca yaşayabileceği şartların sunulmasıdır.

Türkiye nüfusunun yüzde 8’i engelli. Bu, neredeyse 10 kişiden birinin engeli olması anlamına

geliyor.

Engel sebepleri şöyle sıralanabilir:

- Gebelikte annenin yaşadığı sağlık sorunları, gebelikte bebeğin sağlıksız gelişimi.
- Doğum sırasında bebeğin zarar görmesi.
- Bebeklikte karşılaşılan hastalıklar veya bebeklikte yetersiz bakım ve beslenme.
- Çocukluk çağı hastalıklarında, önlem, teşhis ve tedavinin gecikmesi ya da yapılmaması.
- Yaşam boyu karşılaşılan kazalar (iş kazaları, trafik kazaları vb.)
- Yaşam boyu karşılaşılan hastalıklar (felç, ateşli hastalık vb.)

Engel sebeplerini bir de şöyle sıralayabiliriz:

- Koruyucu sağlık hizmetlerinin yeterli olmaması. Annelerin ve bebeklerin, tıbbi takip, rehberlik, aşı vb. koruyucu sağlık hizmetlerine ulaşamamaları
- Sağlık hizmetlerinin yeterli olmaması; gebelik, doğum, hastalık süreçlerinde annelerin ve çocukların gerekli sağlık hizmetine ulaşamaması
- Yoksulluk nedeniyle beslenme ve bakımın yeterli olmaması
- İşyerlerinde kazaların her geçen gün artması
- Trafik kazalarının her geçen gün artması.

Kapitalist düzenin toplum sağlığını korumak gibi bir derdi olmadığını, koruyucu sağlık hizmetleri için bütçe ayırmak yerine, hastalıkların ortaya çıkmasının ve ilaç sektörüne para kazandırılmasının tercih edildiğini biliyoruz. Türkiye’de sağlık hizmetlerinin ticari bir sektöre dönüştürüldüğünü, sadece parası olanın sağlık hizmetlerini satın alabildiğini de biliyoruz. Kapitalist düzenin, iş kazaları, trafik kazaları, çevre kirliliği vb. yaşamı tehdit eden olayları ortadan kaldıramayacağını, bu sorunları her geçen gün büyüteceğini de biliyoruz. Asgari ücretin açlık sınırının altında olduğu, işsizliğin yığınsal olduğu bir ülkede, bebeklerin ve çocukların gerekli bakım, beslenme ile büyütülemeyeceğini görmek de hiç zor değil. Bütün bunları biliyorken, Türkiye’de engelli birey sayısının bu kadar fazla olmasına da şaşırmanın gerekiyor. Düzenin efendileri, kendi yarattıkları sorunlar karşısında, yılda iki defa kutlama yapıyorlar; “Engelliler haftası kutlu olsun!”, “Biz tüm engellileri çok seviyoruz ve bu konuda çok duyarlıyız.” Buna da şaşırmanın gerekiyor, çünkü biz, ikiyüzlülük ve riyakârlığın bu efendilerin en önemli özelliklerinden olduğunu da biliyoruz.

Türkiye’de yaşayan engellilerin büyük bir çoğunluğu insanca yaşama hakkından mahrum edilmiş, dağ gibi sorunlar karşısında kendi kaderine terkedilmiş olarak yaşıyor. Sağlığın parayla satıldığı bu düzende, pek çok engelli birey, engelin giderilmesi ya da küçültülmesi için gerekli olan tıbbi kontrol-tedavi, protez ve cihaza ulaşamıyor. Ameliyat olamadığı için yürüyemiyor, tekerlekli sandalye alamadığı için yatağa bağlı kalıyor, ilaç alamadığı için ağrı çekiyor, zamanında tıbbi müdahale yapılmadığı için engeli ve sağlık sorunları büyüyor vb... Eğitimin giderek sadece zenginler için sunulan bir olanak haline geldiği bu düzende, pek çok engelli birey okuma-yazma bilmiyor, okula gidenler engelli oldukları için eğitime devam edemiyor. Zihinsel engelli ya da ağır bedensel engelli olan pek çok birey yaşam boyu aile üyelerine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bağımlı kalıyor. Aile üyeleri tarafından bakılıp korunmadıklarında sefalet ve ölümle yüzyüze geliyor. Engelli bireylerin büyük çoğunluğu toplumsal yaşama katılamadan, tüm ömürlerini ev hapsinde geçirmeye mahkum ediliyorlar.

Engelliler haftasında konuşan-yazan herkes, “engelleri birlikte aşmak”, “engelsiz yaşamak” gibi umut ve vaatlerden söz ediyor, engelliler için neler yaptığını ve yapacağını anlatıyor. Şimdiye kadar yapılanlara bir bakalım:

- Görme engellilere baston ve kabartmalı şehir planı dağıtılmış.

- Belediyeler tarafından piknik ve geziler düzenlenmiş.

- Milli Eğitim Bakanlığı tarafından engelli çocuklara, ayda 6 ders olmak üzere özel eğitim olanağı sunulmuş.

- Açlık sınırında ya da bu sınırın altında yaşayan bir aileye üye olmak ve %70 oranında engelli olduğu üniversite hastanelerinin heyet raporu ile belgelenmek şartıyla, sınırlı sayıda engelliye aylık 400 TL maaş bağlanmış.

- Bazı belediyeler tarafından ağır derecede bedensel engelli olan bireylere ayda 8 kez kullanmak şartıyla ücretsiz servis imkanı sağlanmış.

Görüntüyü kurtarmak için bile yeterli olmayan bu işler, “engelliye yardım” sınırlarını aşamıyor. Oysa, engelliler, yardım, sadaka, acıma, merhamet değil, “insanca yaşama hakkı” istiyorlar.

İnsanca yaşayabilmek için ise;

Engelli bireyin toplumsal yaşama ve toplumsal üretime katılımının sağlanması gerekiyor. Bugün engelli nüfusun büyük bir çoğunluğu işsizdir, herhangi bir mesleki eğitimi yoktur.

Engelli her bireyin, bebeklik çağından itibaren, gereksinimi olan yeterli özel eğitim ve rehabilitasyon hizmetine ücret ödmeden ulaşabilmesi gerekiyor. Bugün, özel eğitim merkezlerinde verilen ayda 6 saatle sınırlı eğitim asla yeterli değildir. Özel eğitim, en az günde beş saat ve en az haftada beş gün olmalıyken, ayda 6 saatlik eğitim, engellilerin hiçbir işine yaramamakta, ama bu alanda para kazanan “özel eğitim patronları” yaratmaktadır.

Engelli bireyin yaşamı boyunca, gereksinimi olan sağlık hizmetine (tetkik, tedavi, ilaç, protez, ameliyat, fizyoterapi, psikoterapi vb.) ücretsiz olarak ulaşabilmesi gerekiyor.

Şehir planlaması ve çevre düzenlemesinin, engelli bireylerin gereksinimlerinin gözetilerek yapılması gerekiyor.

Ağır engelli olduğu için çalışamayan, bağımsız olarak gündelik yaşamını sürdüremeyen bireylerin bakımının toplum tarafından üstlenilmesi, engelli bireylerin, “yarın ne olacağım” kaygısı yaşamamaları, bakım hizmetine ücretsiz olarak ulaşabilmeleri gerekiyor.

Açıktır ki, insanlığın ihtiyaçlarının karşılanmasına değil “kâr”a dayalı olan kapitalist sistem engellilerin en temel ihtiyaçlarının da hiçbirini karşılamayacak, bir takım göstermelik adımlar atmanın, sadaka dağıtmanın ve ikiyüzlü gösteriler düzenlemenin ötesine geçmeyecektir. Tüm insanlıkla birlikte engellilerin de kurtuluşu sosyalizmdir!

MEHA direnişiyle dayanışma gecesi...

“İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”

Ankara’da mücadele çağrısı...

“İşten atmalar yasaklansın!”

Ankara’da **Sincan İşçi Derneği** ve **Mamak İşçi Kültür Evi**’nin “İşten atmalar yasaklansın!” talebiyle yürüttüğü imza kampanyası 11 Mayıs günü Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı önünde gerçekleştirilen eylemle sona erdi.

“İşten atmalar yasaklansın! Herkese iş tüm çalışanlara iş güvencesi! İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret! Krizin faturasını patronlar ödesin!” şiarlı pankart ve sloganlarla saat 14.00’te Bakanlık önünde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Sincan İşçi Derneği başkanı tarafından okunan basın açıklamasında, IMF ile yapılan yeni anlaşmalar ve yürürlüğe giren sosyal yıkım saldırılarının içyüzü teşhir edilerek, sermayenin krizin faturasını bir kez daha işçi ve emekçilere ödetmek istediği söylendi.

Açıklamada, 1 Mayıs’ta Taksim’de estirilen devlet terörü protesto edilerek, “Temel hak ve özgürlüklerimiz ortadan kaldırılarak, işçilerin her eylemi gayri meşru gösterilerek devlet terörü meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır” denildi.

Açıklama sosyal yıkım saldırılarına karşı mücadeleye çağırın şu sözlerle son buldu: “Bizler **Sincan İşçi Derneği** ve **Mamak İşçi Kültür Evi** olarak işten atma saldırılarına karşı toplanan imzaları bugün **Çalışma Bakanlığı**’na teslim ederken, sermayenin saldırılarına karşı sonuna kadar mücadele edeceğimizi bir kez daha yineliyoruz. Tüm işçi ve emekçileri işten atmalara, ücretsiz izinlere, sosyal hak gasplarına karşı dış bir mücadeleye çağırıyor, tüm bu sorunların kaynağı olan kapitalizme karşı insanlığın tek alternatifi olan devrim ve sosyalizm mücadelesine omuz vermeye davet ediyoruz.”

Açıklamanın ardından Mamak İşçi Kültür Evi ve Sincan İşçi Derneği’nden iki temsilci toplanan yaklaşık 2000 imzayı teslim etmek üzere Bakanlığa girdi. Eylem boyunca “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “İşten atmalar yasaklansın!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganları atıldı.

İmzaları teslim eden temsilcilerin gelmesiyle, kapitalizmi yıkıp işçi-emekçi iktidarını kuruncaya dek mücadelenin süreceği ifade edilerek eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Krizin faturasına karşı direniş yolunu seçen ve Mart ayından itibaren Gaziosmanpaşa Elmabahçesi’nde hareketli bir direniş sergileyen LC Waikiki-MEHA işçileri, 7 Mayıs akşamı gerçekleştirdikleri dayanışma gecesiyle mücadele kararlılıklarını ifade ettiler.

Gecede farklı işkolları ve bölgelerde süren grev ve direnişlerden işçiler de yer aldı. ATV-Sabah grevcileri, direnişteki Kurtiş ve Sinter işçileri ile sendikal örgütlenme mücadelelerini sürdüren IBM çalışanlarının da katıldığı gece kısa bir açılış konuşmasıyla başladı.

LC Waikiki-MEHA işçileri adına yapılan konuşmada dayanışma gecesinin hep beraber düzenlendiği söylendi. Geceye katılanlar selamlandı.

Osman Akgün Kültür ve Sanat Merkezi müzik topluluğunun sahne almasıyla birlikte marş ve halaylarla başlayan gece DİSK Yönetim Kurulu Üyesi Ali Rıza Küçükosmanoğlu’nun yaptığı konuşmayla devam etti.

Gecede direnişteki işçiler de söz aldılar. Sinter işçisi direnişte olan 380 işçinin selamını getirdiğini, MEHA işçilerinin yürüttüğü mücadele kazanımla sonuçlanana kadar direnişin yanında olacakları sözünü verdi, ortak sorunların ancak birlikte mücadele edilerek aşılabileceğini söyledi. ATV-Sabah grevcisi, direnişle sonuna kadar dayanışma içinde olacaklarını duyurdu. Kurtiş işçisi ise 38 gündür sürdürdükleri direnişlerini haklarını alana kadar sürdüreceklerini ifade etti, direnişlerin ortaklaştırılması çağrısı yaptı. IBM çalışanı da direnişçi işçilerinin sonuna kadar yanında olacakları sözünü verdi.

Gece programı Grup Munzur’un söylediği devrimci şarkı ve marşlarla devam etti. Marşların ardından “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı. Alınları İşçi

Korosu ve Haşim’in şiir ve şarkılarıyla gece sona erdi.

Gece boyunca sıklıkla “Yaşasın LC Waikiki-MEHA direnişimiz!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganları atıldı. Kurtiş Matbaacılık işçileri, Sinter işçileri, Eğitim-Sen 4 No’lu Şube, GOP İşçi Platformu, BDSP, OSİM-DER, Topkapı İşçi Derneği, Ekim Gençliği, DHF, DTP, KESK, Tüm Bel Sen 1 No’lu Şube, TKP, EHP, Devrimci Proleter Gençlik, Sosyalist Parti, Devrimci Marksistler, Sosyalist Feminist Kolektif Kadınlar, HKP, Nakliyat-İş yöneticileri ve DİSK geceye destek verdi.

Yaklaşık 400 kişinin katıldığı gece çekilen halaylarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / GOP

MEHA işçilerinden eylem...

“Direne direne kazanacağız!”

MEHA Giyim işçileri 12 Mayıs günü Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İstanbul Bölge Çalışma Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Saat 13.00’te Unkapanı’ndaki Bölge Çalışma Müdürlüğü önünde toplanan işçiler “Yaşasın MEHA-LC Waikiki direnişimiz!/Tazminat hakkımız gaspedilemez!” pankartı açarak basın açıklaması yaptılar.

Basın açıklamasını okuyan MEHA işçisi, 69 gün önce MEHA patronunun hiçbir hukuki işlem yapmadan polis zoruyla kendilerini işten attığını belirtti. Kıdem tazminatı, mesai ücretleri ve bir aylık maaşlarının verilmediğini, dayatılan koşulların kabul edilmemesi sonucu direnişe başladıklarını ve kazanana kadar direnişe devam edeceklerini belirtti.

Eylemde “Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın LC Waikiki-Meha direnişimiz!”, “İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!”, “Hükümet uyuma işçiye sahip çık!”, “Krizin faturası patronlara!” sloganları sıklıkla atıldı. Müdürlüğün önü kolluk güçleri tarafından ablukaya alınmıştı. Eylemi izlemek için bekleyen insanları uzaklaştırmak için müdahale edildi.

Meha işçilerinin eylem gerçekleştirdiği saatlerde Esenler’de kurulu Şahin Tekstil ile Güneşli’de kurulu bulunan Toros işçileri de maaş ve ikramiyelerini alamadıkları için iş durdurarak müdürlüğe bildirimde bulundular.

Meha-LC Waikiki işçileri açıklamanın ardından Taksim’de bulunan LC Waikiki mağazaları önünde açıklama yaptılar. İstiklal Caddesi’nde bulan insanlara hak mücadelelerini anlatarak, Waikiki’yi boykot etmeye çağırıldılar.

Kızıl Bayrak / GOP

Mersin Limanı'nda direniş kazandı!

Krizin faturasını işçi ve emekçilere çıkartmaya çalışan kapitalist patronlara karşı çeşitli yerelerde gelişen direniş ve işgaller sınıf hareketine yeni bir canlılık kazandırırken, yürütülen hak alma mücadeleleri anlamlı deneyimler bırakmaya devam ediyor.

Patronların sendikasızsızlaştırma saldırılarına karşı çeşitli illerde başlattığı direnişleri sürdüren Türk-İş'e bağlı Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası (TÜMTİS) Uluslararası Mersin Limanı'nda yeni bir kazanıma imza attı.

Yaklaşık 7 ay boyunca Gebze Muallimköy'de kurulu bulunan uluslararası gıda ve kozmetik tekeli Unilever'in depoları önünde direniş gerçekleştiren ve 2008 yılının Aralık ayında sağlanan anlaşmayla "sendika hakkı"nı kazanan TÜMTİS, Mersin Limanı'nda başlattığı direnişin 128. gününde kazanım elde etti.

Uluslararası Mersin Limanı'nın boşaltma ve nakliye işini yapan Akan-Sel Nakliyat'ta sendikal örgütlenme çalışması başlatan TÜMTİS, 11 Mayıs günü yapılan görüşmelerde, direnişteki işçilerin sendikalı olarak işe dönmeleri talebinin kabul edilmesi konusunda MIP ve Akan-Sel Nakliyat'ın yerine getirilen MPO firmasıyla uzlaştı.

Varılan prensip anlaşmasına göre, en son toplu olarak işten atılan 70 işçinin sendikalı olarak işbaşı yapması ve ilk olarak işten atılan 120 işçiden 50'sinin de işlerine geri dönmesi konusunda anlaşma sağlandı.

Geriye kalan TÜMTİS üyesi 54 işçinin de en kısa sürede işe dönmesi için protokol imzalandı. TÜMTİS, atılan işçilerin tümü işbaşı yapana kadar direniş çadırını kaldırmayacağını duyurdu.

TÜMTİS üyesi 70 işçi işbaşı yaparken, sendika üyesi 50 işçinin de en kısa sürede işbaşı yapması için evrakları hazırlanıyor.

İşten atmaların başlaması üzerine 6 Ocak 2009 tarihinde direnişe başlayan TÜMTİS üyeleri, direnişin ilerleyen evrelerinde yeni baskılar ve işten atmalarla karşı karşıya kaldılar.

Direniş süreci boyunca 200'e yakın TÜMTİS üyesi işten atıldı ancak türlü hile ve oyunlarla işçiler üzerinde baskı kuran MIP limandaki örgütlülüğün duvarına çarptı.

İç örgütlülük, sınıf dayanışması ve mücadele kararlılığı

* İşten atma saldırısıyla karşılanan sendikal örgütlenme mücadelesinin ardından başlayan direniş süreci boyunca, dışarıda direniş çadırında olan ve içeride çalışmaya devam eden TÜMTİS üyeleri iç birlik ve bütünlüklerini korudular. Liman'ın A Kapısı önünde gerçekleştirilen tüm eylemlere tıpkı Unilever direnişinde olduğu gibi kapı önüne yürüyerek katılan TÜMTİS üyeleri, direnişin içeride de dışarı da sürdüğü mesajını MIP'e ve kamuoyuna verdiler. Gerçekleştirilen eylemlerin canlı geçmesini sağlayan etkenlerden bir diğeri ise direnişteki işçilerin ailelerinin sağladığı katılım oldu.

* Mersin Limanı'ndaki direnişin kazanımla sonuçlanmasındaki bir diğer önemli etken ise Mersin Emek ve Demokrasi Platformu'nun direniş sürecinin başından itibaren sunduğu kesintisiz destek oldu. TÜMTİS yöneticileri direniş süreci üzerine yaptıkları değerlendirmelerde limanda sürekliliği sağlanan sınıf dayanışmasının önemine dikkat çektiler.

* MIP ve Akan-Sel'in ardından gelen yeni şirket

olan MPO'nun son olarak TÜMTİS'le görüşme talep etmesi, geçtiğimiz günlerde Liman A Kapısı önünde gerçekleştirilen güçlü ve militan eylemin ardından yaşandı. TÜMTİS yönetici ve üyeleri direnişi kırmak amacıyla limana sokulmak istenen "paravan şirket" için getirilen işçileri sergiledikleri kararlı direnişle limana sokmadılar. İşçilerin eylemine müdahale eden polisin cop ve biber gazlı saldırısına maruz alan TÜMTİS üyeleri attıkları sloganlarla direniş kararlılıklarını gösterdiler.

* TÜMTİS'in üyesi olduğu uluslararası örgüt ITF'nin de basınç oluşturmaya, ilerleyen süreçte limanda teslim edilmesi gereken işler teslim edilemedi, konteynırlar boşaltılmadı.

Mersin Limanı'nda "sendikalı olarak işe dönme" talepleri kabul edilen liman işçileri işçi sınıfı mücadelesi hanesine yeni bir kazanımı 128 günlük bir direnişin ardından yazdılar.

BDSP'den direnişçi işçilere dayanışma ziyareti...

"Yaşasın sınıf dayanışması!"

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), aylardır sürdürdükleri kararlı direnişleriyle seslerini duyuran **Meha Giyim** işçileri ve 13 Şubat'tan bu yana grevde olan **ATV-Sabah** grevcilerine 7 Mayıs günü dayanışma ziyareti düzenledi.

İlk olarak gaspedilen haklarını almak için direnişe geçen Meha işçilerini ziyaret eden BDSP'liler, Gaziosmanpaşa Elmabahçesi'ndeki RSA fabrikası önünden, yolun yarısını trafiğe kapatıp sloganlarla direniş yerine geldiler.

"Krizin bedelini ödemek için birleşik direniş yükseltelim / BDSP" ozalitini açan sınıf devrimcileri, yürüyüş ve ziyaret sırasında, "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Meha işçisi yalnız değildir!", "İşten atmalar yasaklansın!" sloganlarını haykırdılar.

BDSP'lileri Meha direnişçileri alkışlarla karşıladılar. Burada BDSP adına bir konuşma

yapıldı. Meha işçisinin direniş kararlılığının selamlandığı konuşmada, kriz nedeniyle yüzbinlerce işçinin işten atıldığı, ücretsiz izin ve düşük ücret olmak üzere işçi sınıfına çok yönlü saldırıların yoğunlaştığı ifade edildi. 1 Mayıs'ta işçi ve emekçilerin gösterdiği iradenin, ATV-Sabah, Meha ve Kurtiş olmak üzere direnişteki işçilere kazanımın nasıl gerçekleşeceğini gösterdiği ifade edildi. Direnişlerin birleşik gücüyle kazanılacağı vurgulandı.

Ardından Meha direniş komitesi adına bir işçi konuşma yaparak, BDSP'nin direnişin başında bu yana yanlarında olduklarını ifade etti. Sadece kendileri için değil, tüm işçi ve emekçiler için direndiklerini belirtti. Hep bir ağızdan "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganı haykırıldı.

Ziyaretin ardından BDSP'liler toplu bir şekilde grevlerinin 84. gününde olan ATV-Sabah emekçilerinin Beşiktaş Balmumcu'daki grev yerlerine dayanışma ziyareti gerçekleştirdiler.

BDSP'liler grev yerine açtıkları pankart, alkış ve sloganlarıyla geldiler. ATV-Sabah emekçileri de BDSP'lileri alkış ve sloganlarla karşıladılar.

Burada BDSP adına yapılan konuşmada MEHA direnişçisi işçilerin selamları taşındı. BDSP'nin direnişin her zaman yanında olacağı, ATV-Sabah emekçilerinin kazanımının işçi sınıfının kazanımı sayılacağı ifade edildi.

Ardından ATV-Sabah grevcisi bir konuşma gerçekleştirdi. Kazanımlarını işçi sınıfının kazanımı olarak gördüklerini, bunun için sonuna kadar direneceklerini dile getirdi. Yapılan sohbetlerin ardından ziyaret sloganlarla sona erdi.

Yürüyüş ve ziyaret boyunca, "Greve destek, Sabah'a boykot!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.

İşçi ve emekçi hareketinden...

ATV-Sabah yürüyüşünde sınıf dayanışması!

Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) grevin 86. günü olan 9 Mayıs günü de yürüyüş düzenledi. Daha önce çeşitli basın-yayın organlarında çalışan gazeteciler, TGS üyeleri, platformlar ve sendikaların katılım sağladığı yürüyüş, son haftalarda İstanbul çapında süren grev ve direnişlerin buluşması noktası oldu.

Ümraniye Dudullu'da direnişlerini sürdüren Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi Sinter Metal işçileri, Topkapı'da direnen Kurtiş Matbaacılık işçileri, Deri-İş Sendikası üyesi DESA direnişçisi Emine Arslan ve MEHA-LC Waikiki işçilerinin yer aldığı yürüyüşte sınıf dayanışması vurgusu vardı. Ayrıca çeşitli gençlik örgütlerinden, sol, sosyalist yayınlardan, ilerici ve devrimci kurumlardan ve sendikalardan birçok kişi yürüyüşe destek verdi.

En önde ATV-Sabah grevcilerinin grev önlükleriyle yer aldığı yürüyüş boyunca süren direnişlerle ilgili sloganlar atılarak talepler dile getirildi.

Her hafta olduğu gibi LC-Waikiki ve DESA mağazalarının önünden geçerken, DESA ve Waikiki patronlarının sendika düşmanı tutumları yuhalamalar, sloganlar ve ıslıklarla protesto edildi. DESA ve Waikiki ürünlerine boykot çağrısında bulunuldu.

Hava-İş Sendikası ve Eğitim-Sen 6 No'lu Üniversiteler Şubesi'nin de destek verdiği eyleme Kurtiş işçileri dövizleriyle katıldılar. Tez-Koop-İş Sendikası'nda örgütlenme çalışmaları devam eden IBM çalışanları da eylemde yer aldılar.

"Sabah'a boykot greve destek!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Kurtiş, DESA, Sinter, MEHA, E-Kart işçisi yalnız değildir!", "Emeğin onuru sendikalı olmaktır!", "Direne direne kazanacağız!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganlarının atıldığı yürüyüş boyunca çevredeki insanlar da destek verdiler.

Galatasaray Lisesi önünde ATV-Sabah grevcileri adına basın açıklaması gerçekleştirildi. Eylem sloganlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tezcan Galvaniz'de grev gündemde!

Kriz bahanesiyle sendikal örgütlenmeye dönük saldırıların yaşandığı fabrikalardan biri olan Tezcan Galvaniz işyerinde Birleşik Metal-İş Sendikası greve doğru ilerliyor.

İzmit Arslanbey Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Tezcan Galvaniz fabrikasında 16 Kasım 2008 tarihinde 38 işçinin kriz bahanesiyle işten atılmasıyla başlayan ve Aralık ayında 83 Birleşik Metal-İş üyesinin iş akitlerinin feshedilmesiyle ilerleyen süreç, 29 Aralık 2008 tarihinde gerçekleşen fabrika işgaliyle devam etmişti.

Yaklaşık 15 kilometrelik mesafeden İzmit şehir merkezine D-100 karayolunu kapatarak yürüyen Tezcan Galvaniz işçileri mücadele kararlılıklarını güçlü protestolarla sürdürmüşlerdi. Tezcan Galvaniz işçilerinin ailelerinin de katılımıyla gerçekleştirilen birçok eylemin ardından 2008 yılının Mayıs ayında çoğunluk sağlayarak işyerinde yetkiyi alan Birleşik Metal-İş Sendikası grev kararını astı. Görüşmelerin uzlaşmazlıkla sonuçlanması ve 2 aylık arabulucu sürecinden sonuç çıkmaması üzerine grev gündeme geldi.

Bu süreç içerisinde anlaşma sağlanamadığı takdirde, Birleşik Metal-İş Sendikası 6 gün öncesinden bildirmek şartıyla işyerinde grev uygulamasını başlatacak.

TİS görüşmeleri TİS kapsamında bulunan 140 sendika üyesini kapsıyor. Tezcan Galvaniz'de şu anda 220'yi aşkın işçi çalışıyor. Birleşik Metal-İş Sendikası'nın TİS görüşmelerinde ücret zammı talebi %40 iken, Tezcan patronu %12 zamda ısrar ediyor.

Sendikanın bir diğer talebi ise Eylül 2008'de kazanılan TİS hakkının, sendikanın yetki aldığı tarih olan Mayıs 2008'den itibaren başlatılması. Tezcan patronu ise sözleşmenin Temmuz 2008'den itibaren geçerli olmasını istiyor.

Kızıl Bayrak / Kocaeli

Emekliler haklarını istiyor!

Sefalet zammını ve bankalar aracılığıyla aylıkları ödenen emeklilere yönelik promosyon uygulaması yapılmamasını gündeme taşıyan emekliler 13 Mayıs günü çeşitli illerde gerçekleştirdikleri eylemlerle taleplerini bir kez daha duyurdular.

DİSK'e bağlı Tüm Emekliler Sendikası Merkez Yürütme Kurulu kararıyla Emekli-Sen örgütlülüğünün olduğu illerde yapılan basın açıklamalarından biri de İstanbul'da Taksim merkezliydi. Emekli-Sen Kartal, Kadıköy ve Beyoğlu şubeleri tarafından gerçekleştirilen yürüyüş Galatasaray Lisesi önünde yapılan basın açıklamasıyla son buldu.

Taksim Tramvay Durağı'nda buluşan Emekli-Sen üyeleri Galatasaray Lisesi'ne kadar "Haklarımızı istiyoruz / DİSK Emekli-Sen İstanbul Şubeleri" pankartıyla yürüdüler. "Direne direne kazanacağız!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Emekliyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Hükümet zammını al, başına çal!" sloganlarının atıldığı yürüyüş boyunca Emekli-Sen üyelerine çevrede bulunan insanlar da alkışlarla destek verdiler.

Galatasaray Lisesi önünde basın açıklamasını okuyan Emekli-Sen Kadıköy Şube Başkanı, emeklilere promosyon ödenmesinin takipçisi olacaklarını belirtti. AKP hükümetinin 6,5 yıllık iktidarı süresince emekliler olarak ek ödemelerini alamadıklarını, mahkeme kararına rağmen TÜFE alacaklarının ödenmediğini söyledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Basın açıklamasının ardından şube başkanları Beyoğlu Postanesi'nden Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığına promosyon ödemelerine ilişkin dilekçeleri gönderdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Şirin Tekstil'de işgal ve direniş sona erdi!

Ümraniye-Ihlamurkuyu'da kurulu bulunan Şirin Tekstil'in patronu, elinde bulunan işlerini tamamlayarak atölyenin kapısına kilit vurmuştu. Üç aydır kayıt dışı çalışan Şirin Tekstil işçileri işyerlerine gittiklerinin kapıların kapalı olduğunu görmüşler ve OSİM-DER'e giderek yaşadıkları hak gaspı konusunda yardım istemişlerdi. Şirin Tekstil işçilerine direnmekten başka yol olmadığı söylemiş, 10 Mayıs günü işyerine giden işçiler direnişe geçerek fabrikayı işgal etmişlerdi.

Kayıt dışı çalışmaları ve muhataplarının belli olmaması nedeniyle direnişi sürdürmede zorlanan işçiler, 12 Mayıs günü Şirin Tekstil patronu Mehmet Turgut'la yapılan görüşmelerin ardından direnişe son verdiler. Yapılan görüşmede 21 Mayıs'ta ücretlerinin ödenmesi sözünü alan işçiler, işgali sona erdirdiler.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Grammer'de tasfiyeye karşı direniş

Bursa'da 2004 yılından itibaren Birleşik Metal-İş Sendikası'nın yetkili olduğu Grammer fabrikasında sendikal örgütlülüğün tasfiyesi devam ediyor.

Grammer işçileri 4 Mayıs gününden itibaren sendika haklarını sahip çıkmak ve işe geri dönmek için fabrika önünde direniş başlattılar.

Grammer patronunun Türk Metal çetesiyle beraber yürüttüğü sendikanın tasfiye edilmesi operasyonu kapsamında şimdiye kadar onlarca Birleşik Metal üyesi işten atıldı. Nisan ayının başında yaşanan toplu işten atma saldırısını geçtiğimiz günlerde yeni işten atmalar izledi. Türk Metal'e işten atılma tehdidi ile üye yaptırılan ve BMİS'e tekrar geri dönüşleri sağlanan işçiler de Grammer patronunun işten atma saldırısında ön sıralarda yer aldılar.

Sözde ekonomik kriz gerekçe gösterilerek yaşanan işten atma saldırısında ana hedef BMİS'in işyerinden

tasfiye edilmesi olarak göze çarpıyor.

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın Grammer işyerinde 2010 yılına kadar toplu sözleşme imzalama yetkisi bulunuyor.

Kızıl Bayrak / Bursa

Petkim'de TİS imzalandı

Türk-İş'e Petrol-İş Sendikası ile PETKİM arasında, işveren sendikası KİPLAS aracılığıyla 23 Aralık 2008 tarihinden beri devam eden toplu sözleşme görüşmeleri anlaşmayla sonuçlandı. Petrol-İş Sendikası Aliğa Şubesi'ne bağlı işyerinde 2 bin işçi adına yürütülen 2009-2010 Dönemi görüşmelerinde 6 Mayıs günü anlaşmaya varıldı.

Ücretlerde ilk altı ay için yüzde 5'lik artış sağlandı. İkinci 6 ay için ise Petrol-İş üyelerinin ücretlerine enflasyon oranında artış yapılacaktır. Petrol-İş Sendikası'nın ana hedeflerinden biri olan yeni ve eski işçiler arasındaki ücret dengesizliğinin giderilmesi talebi de 2006-2009 yılları arasında işe giren işçilere 200'er TL'lik artış olarak karşılandı. 2009 yılının Şubat ayı içinde işe alınan 240 işçinin ücretlerine 1 Temmuz '09 tarihinden itibaren geçerli olmak koşuluyla seyyanen 75 TL zam yapılması kararlaştırıldı.

Şimdiye kadar 112 gün üzerinden ödenen ikramiyeler ise, ilk yıl için 112 gün, ikinci yıl için ise 120 gün üzerinden dörde bölünerek ödenecek. Sözleşmede idari maddeler de korundu.

Kızıl Bayrak / İzmir

Dev Sağlık-İş'ten eylem!

DİSK'e bağlı Dev Sağlık-İş Sendikası, "Herkese kadro, güvenceli iş, güvenceli gelecek" talepleriyle 7 Mayıs günü İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi Cerrahi Tıp Bilimleri binası önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Dev Sağlık-İş Sendikası pankartının açıldığı eylemde konuşan sendika genel başkanı Arzu Çerkezoğlu, sağlığın piyasalaştırılmasına, sağlık çalışanlarının güvencesiz çalıştırılmasına karşı yıllardır mücadele verdiklerini, karşı karşıya kaldıkları haksızlıkları ise hukuk yoluyla aşmaya çalıştıklarını vurguladı.

Açtıkları davalarla ilgili Çalışma Bakanlığı'na bağlı iş müfettişlerinin hastanelerde denetim ve incelemeler yaptıklarını, yapılan incelemelerde taşeron sağlık çalışanlarının çalıştırılma biçimlerine ilişkin tespitlerinin doğruluğunun belgelendiğini belirtti.

Sosyal-İş, SES Aksaray Çapa işyeri temsilciliği, Eğitim-Sen ve Tez Koop-İş Sendikası 2 No'lu Şube üyelerinin de destek verdiği eylemde, "Sağlıkta ticaret ölüm demektir!", "Sağlıkta taşeron ölüm demektir!", "Sözleşmeli değil kadrolu eleman!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kartal'da "Emek Şenliği"

Kartal Belediyesi tarafından düzenlenen ve çeşitli sendikaların katılımcı olarak yer aldığı "Kartal Emek Şenliği" 6 Mayıs akşamı Kartal Meydanı'nda gerçekleştirildi. Şenlikte Ekrem Ataer, Emre Saltık ve Moğollar sahne aldı.

Saat 17.30'da başlayan şenlikte 6 Mayıs 1972'de sermaye devleti tarafından katledilen Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan da anıldılar.

Direnışteki MEHA Tekstil ve Sinter işçilerinin de katıldığı şenlik, DİSK/Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir'in yaptığı konuşmayla başladı.

1 Mayıs'ta işçi ve emekçilerin Taksim'i kazanmasının anlamı ve önemi üzerinde duran Demir, Kadıköy'de 1 Mayıs'ı kutlayan siyasi yapıların "işçi sınıfına ihanet ettiklerini" söyledi. Önümüzdeki

süreçte kapitalizmin krizine karşı ortak mücadele edilmesi gerektiğini belirten Demir, Denizler'in mücadelesini selamlayarak konuşmasını noktaladı.

Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 1 No'lu Şube, Nakliyat-İş, Emekli-Sen Kartal Şubesi, KESK'e bağlı sendikaların üyeleri, düzen partilerinin temsilcileri ve Kartallı emekçilerin katıldığı şenlik sanatçıların sahne almasıyla devam etti.

Direnışteki Sinter ve MEHA Tekstil işçileri de, Kartallı işçi ve emekçilere dağıttıkları bildirilerle direnişlerine destek istediler.

Kızıl Bayrak / Kartal

Toros Tarım'da anlaşma

Toros Tarım'a bağlı gübre fabrikalarında Petrol-İş Sendikası'nın sürdürdüğü grev 9 Mayıs günü anlaşmayla sonuçlandı.

Toros Tarım'ın Adana Ceyhan ve Mersin'deki işletmelerinde 7 Nisan '09 tarihinde greve çıkan Petrol-İş üyeleri, sağlanan anlaşma üzerine greve son vererek işbaşı yaptılar.

Toros Tarım patronu toplu sözleşme görüşmelerinde, iki fabrikada ayrı ayrı sözleşme yapılması, sıfır zam ve kapsam dışı çalışan sayısını genişletme teklifini sunuyordu. Petrol-İş Sendikası ise bu tekliflerini grev nedeni saymıştı.

9 Mayıs günü biraraya gelen taraflar, 2 yıl süreli toplu iş sözleşmesinde anlaşmaya vardılar. TİS sonucuna göre, Toros Tarım işçilerinin ücretlerine 1. yıl için 100 TL (%5-5,5 zam) seyyanen, 2. yıl için ise yıllık enflasyon oranında ücret zammı yapılması kararlaştırıldı. Sosyal yardımlar 1. yıl yüzde 6 oranında, 2. yıllık dilimde enflasyon oranında arttırılacak.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sağlık emekçilerinden açıklama...

SES Merkez Yönetim Kurulu, 11 Mayıs günü "Hemşireler Günü"ne ilişkin yaptığı basın açıklamasıyla sağlık emekçilerinin yaşadıkları sorunlara dikkat çekti. Sağlık emekçilerinin haklı taleplerine kulak tıkayanların Tıp Bayramı, Ebeler Günü ve Hemşireler Günü gibi göstermelik törenlerle sağlık emekçilerini bölmeye çalıştıkları söylendi.

Hemşirelerin sorunlarının sadece ücret ve mesleki sorunlar olmadığının hatırlatıldığı açıklamada, şatafatlı törenlerle "beyaz melek" edebiyatı yapıldığı ifade edildi. Hak arama mücadelesinin geleneksel günlere hapsedilemeyeceği vurgulanarak şunlar söylendi:

"Sendikamızın geleneğinde hak arama mücadelesini bu tür geleneksel günlere hapsedme anlayışı yoktur. Çünkü böylesi bir bakış gerçeği gizlemeye ve sorunlara cila çekmeye hizmet eder. Sorunlarımızın çözüme kavuşturulduğu daha barışçıl, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

adil ve özgür bir dünyada hemşireler gününü hep birlikte kutlayacağımız günlere olan inancımızla tüm hemşirelerin 365 günü kutlu olsun."

SES'ten "Hemşireler Haftası" eylemi!

SES Aksaray ve Şişli Şubeleri, Hemşireler Haftası nedeniyle 12 Mayıs günü bir eylem gerçekleştirdi. Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen hemşireler, "12 Mayıs hemşireler günü kutlu olsun" pankartını açarak, sloganlarla Taksim Meydanı'na yürüdüler.

Eylemde "7 saat çalışma günü istiyoruz!", "Sözleşmeli taşeron hemşireler kadroya alınsın!", "Hemşirelere yöneticileri seçme hakkı tanınsın!", "Hastaneler halkındır satılamaz!", "Sağlık ekip hizmetidir!", "Cinsel obje değil, hemşireyiz!" dövizleri açıldı. Yürüyüş boyunca ajitasyon konuşmaları gerçekleştirildi.

Taksim Meydanı'na gelindiğinde, basın açıklamasını SES Şişli Şube Başkanı Rabia Tuncer gerçekleştirdi. Hemşireliğin kutsallığından bahsedenlerin, hemşirelerin sorunlarını konuşmasına bile tahammül edemediklerini, köle gibi çalışan suskun hemşire istedikleri vurgulandı. Sağlıkta dönüşüm projesi adı altında yürütülen özelleştirmenin en çok hemşirei vurduğunu belirten Tuncer, onbinlerce hemşirenin kadro olmadığı için işsizliğe mahkum edildiğini, hemşire sayısının yetersizliği nedeniyle bir hemşirenin 2-3 kişinin işini yapmak zorunda kaldığını ifade etti. Açıklamanın sonunda talepler sıralandı.

Açıklamanın ardından Taksim Anıtı'na çelenk konuldu. Eylemde, "Suskun hemşire olmayacağız!", "Sağlık haktır satılamaz!", "Sözleşmeli köle olmayacağız!", "Ne 4/D ne 4/C herkese güvence!", "Sağlıkta ticaret ölüm demektir!", "Herkese eşit, ücretsiz sağlık!", "Angarya çalışmak istemiyoruz!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İÜ'de asistanlar eylemde!

İstanbul Üniversitesi'nde 50/d'ye karşı tepkilerini sürdüren araştırma görevlileri, merkez kampüste bulunan rektörlük binasının önüne kurdukları çadırla seslerini duyurmaya çalışıyorlar.

Güvenceli çalışma ve bilimsel çalışmalarını özgür bir ortamda yapmak için eylemlerini sürdüren araştırma görevlileri daha önce de İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde uyarı işgali yapmışlardı.

Asistanlar, üniversite bahçesindeki bekleyişlerini sürdüreceklerini ifade ederken, sözleşmeli istihdamdan kadrolu istihdama geçmek için başlatılan çadır bekleyişi her öğlen 12.00-14.00 saatleri arasında devam ediyor.

Taksim 1 Mayıs'ının moral kazanımlarını taşıma görev ve

Komünistler, hem öncesinde hem de sonrasında Taksim 1 Mayıs'ının kazanılmasının politik anlam ve öneminin altını çizdiler. Taksim şahsında asıl olarak sermaye iktidarının saldırılarına, baskı ve yasaklarına karşı işçi ve emekçilerin direnme kararlılığının, mücadele azminin karşı karşıya geldiğini vurguladılar. Taksim 1 Mayıs'ından sonrasına taşınması gereken direnme ruhunun, mücadele kararlılığının ve militanlığın sınıf ve kitle hareketi açısından taşıdığı öneme işaret ettiler.

İşçi sınıfı ve emekçiler, ilerici güçler ve devrimci hareket Taksim 1 Mayıs'ından önemli moral kazanımlarla çıktılar. Ancak, toplam güçler payına, bu kazanımların sonrasına taşınması görev ve sorumluluğunun henüz yeterince kavrandığını söylemek mümkün değildir.

Bunun belli nedenleri bulunmaktadır. 1 Mayıs'ı örgütleyen güçlerin niteliği, sınıfsal konumu ve misyonu, Taksim 1 Mayıs'ının moral kazanımlarının sonrasına taşınmasında belirleyici bir yerde durmaktadır. Bileşenlerin bu temel noktadaki ayrım çizgileri, kazanımların ileriye taşınmasının önündeki engellerin başında gelmektedir.

Taksim iradesinin ve kararlılığının altını boşaltmak için düzenle işbirliği yapan hain Türk-İş ve Hak-İş bürokratlarının tutumunu geçiyoruz. Zira sınıfa ihaneti temel misyonları arasında gören ve bu doğrultuda canla başla sermayeye hizmet eden bu gerici çetenin Taksim 1 Mayıs'ının moral kazanımlarını geleceğe taşımak gibi bir sorunu zaten bulunmuyor. Hatta sınıf hareketinin gelişmesinin önüne geçmek, işçileri sermaye adına denetim altında tutmak için tüm güç ve enerjilerini kullanacaklarından en ufak bir şüphe duyulmamalıdır.

Sendikal ihanet çetesinin kuyruğuna takılarak Taksim iradesine saldıran EMEP ve bir başka cepheden Taksim 1 Mayıs iradesinin arkasında duramayan TKP gibi liberal-reformist çevrelere ilişkin olarak da yeni bir şey söylemek gerekmiyor.

Asıl olarak, Taksim 1 Mayıs'ının moral kazanımlarının sonrasına taşınması, pratik bir güce dönüştürülmesi, mücadelenin büyütülmesi iddiası ile ortaya çıkanlara hatırlatılması gerekenler bulunmaktadır. Bunların başında, son iki yıldır olduğu gibi bu yıl da Taksim 1 Mayıs'ının arkasında durmaya çalışan, devrimci güçlerle, demokratik kitle örgütleriyle, meslek odalarıyla birlikte hareket eden DİSK ve KESK gelmektedir.

DİSK ve KESK yönetimleri, hem iç hem de dış dinamiklerin basıncı sonucu üç yıldır Taksim kararlılığı göstermektedir. Tüm eksikliklerine, zorlanmalarına, zaaflarına, devletin baskı ve terörüne rağmen DİSK ve KESK'in bu kararlılığı göstermesi olumlu bir tutumdur. Ancak, son üç yılın pratiğinin de gösterdiği gibi, tek başına bu yeterli değildir.

DİSK ve KESK bürokratları devletin “makul sayı” tartışmasına zemin döşeyerek devlet terörüne kapı araladılar!

1 Mayıs öncesi süren tartışmalar boyunca düzen güçleri çeşitli tehditler savurarak, rüşvetler ileri sürerek, baskı ve zor uygulayarak Taksim iradesini ve kararlılığını geriletmeye çalıştılar. DİSK ve KESK yönetimi, ön sürecinde devletin bilinçli baskı politikalarına karşı gerekli tok tutumu almakta eksik kaldı. Devlet Taksim'e militan ve kitlesel bir çıkışı engellemek, 1 Mayıs'ı kısa bir basın açıklaması düzeyine indirgeyerek zayıflatmak için “makul sayı” tartışmalarını başlattı. DİSK ve KESK, burjuva medyada da sıkça malzeme konusu edilen “makul sayı” tartışmalarının bir parçası olarak, devletin katılımı sınırlamaya, devrimci güçleri yalıtma ve terör uygulamaya yönelik hesaplarını güçlendirdi, bunu hayata geçirmesine zemin döşedi.

En son 30 Nisan günü İstanbul Valisi Muammer Güler ile DİSK ve KESK'in Taksim konusunda yaptığı görüşme ile noktalanan bu süreçte sendikacıların aldığı tutum zayıf kaldı. Muammer Güler sendikacılarla görüşme sonrası, “DİSK'in Pangaltı'nda toplanmasının kanunsuz olacağını”, “böyle bir toplantının kanunsuz gösteriye dönüşmesine izin vermeyeceklerini”, “provokatif eylemler için hazırlıklar yapılmakta olduğunu” ifade ederek, konfederasyon ve sendika temsilcilerinin 1 Mayıs günü Taksim Meydanı'na çiçek bırakacağını açıklaması karşısında gerekli tutum alınmadı. Oysa, KESK ve DİSK yöneticileri, Taksim 1 Mayıs'ını örgütleyen tüm güçlerle bir araya gelerek ve kamuoyunun önüne çıkarak, Vali'nin açıklamalarına cepheden açık ve tok bir yanıt verebilirdi.

Ancak bu yapılmadı ve gergin bir atmosferde Muammer Güler tarafından yapılan açıklamada, “*İşçi kuruluşlarımızın yöneticilerini, temsilcilerini, şube yöneticilerini makul bir sayıda yarın Taksim'de çiçeklerle karşılamak üzere bekliyoruz. Türk-İş de 500-600 kişilik bir grupla meydanda olacak. Hak-İş de en fazla 1000 kişilik bir grupla yerini alacak*” denilerek, daha fazla kitlenin Taksim'e sokulmayacağı önden ilan edilmiş oldu.

Devletin bu baskısı karşısında sendikacıların “makul sayıda Taksim'de olacağız” yönlü açıklamaları, Taksim 1 Mayıs'ının kitlesel geçmesinin önünün baştan DİSK bürokratları tarafından kesildiğini göstermektedir.

DİSK bürokratları, Taksim iradesinin ve kararlılığının meşruluğuna, mücadelenin öz gücüne, işçi sınıfına ve emekçilere, devrimci güçlere değil düzen güçlerine sırtını yaslayarak Taksim'e çıkmayı hedefledikleri için, son güne kadar “makul sayımız diğer örgütlerle kıyaslanmamalı” söylemine sığınarak, “Türkiye'nin ana muhalefet partisi de dahil tüm partilerle” birlikte 70'i aşkın örgütün ifade edilebileceği “makul” kalabalıkla “Taksim”de olacağını ilan etti.

DİSK ve KESK bürokratları devletin azgın saldırıları karşısında uzlaşmacı bir tutum sergileyerek, Taksim 1 Mayıs iradesinin arkasında kararlılıkla ve toklukla duramadılar.

Böylesi kritik bir süreçte, işçiler, emekçiler ve kamuoyu önünde, Taksim 1 Mayıs iradesinin

arkasında duran tüm güçlerle birlikte Taksim'in tarihsel ve güncel meşruluğunu savunan, devletin saldırılarını ve katliamcı yüzünü teşhir ederek “1 Mayıs günü Taksim'de olacağız. Devrimci özüne, tarihsel anlamına, sınıfsal içeriğine uygun bir 1 Mayıs'ı alana gelen tüm güçlerle birlikte Taksim'de kutlayacağız!” netliği taşıyan bir tutum sergileyemediler.

Sokak sokak çatışan irade sayesinde Taksim alanına giren sendika bürokratları ortak kararları çiğnediler, eyleme katılanlara sahip çıkmadılar!

Devletin ön sürecinde yürüttüğü psikolojik baskı ve terör, tehdit ve şantaj 1 Mayıs günü fiziki olarak da kendini ortaya koydu. Devlet, ana gövdeden yalıtılmak için binlerce işçiye, emekçiye ve devrimciye saldırdı, sokak aralarına barikatlar kurdu. Azgın bir devlet terörü eşliğinde, aralarında sendika bürokratlarının da yer aldığı “makul” sayıda işçi ve emekçinin önünü açmaya çalıştı. Ancak sokak aralarında militanca direnen işçi ve emekçiler ile devrimci güçler, devletin öngördüğü “makul” sayı hesabını tuzla buz etti. Tonlarca gaza, bombaya, plastik mermiye, panzere ve 30 bin kişilik kolluk kuvvetinin azgın terörüne rağmen, sokak aralarında militanca direnen binlerce işçi ve emekçi, devrimci sayesinde ana gövde Taksim Meydanı'na girmeyi başardı.

DİSK ve KESK bürokratları öncesinde olduğu gibi alanda da gereken tutumu alamadılar. Ara sokaklarda devletin kolluk güçleriyle çatışarak korteje girmek için çabalayan kitleye sahip çıkmadılar. Öncesinde alınan kararlara uymadılar. Tüm kitleyle birlikte Taksim'e çıkılması, ara sokaklardaki kitlenin ana kola dahil olması için devlet terörü sona erene kadar yürüyüş kolunu durdurma, bekleme, oturma vb. eylemleri hayata geçirmediler. Ancak DİSK ve KESK içerisindeki ilerici, devrimci unsurların kimi yerlerde sergiledikleri bireysel inisiyatifler sayesinde sınırlı olarak oturma eylemi vb. yapılabildi. Sendika bürokratları, eylemi örgütleyen tüm güçlerin temsil edildiği (DİSK, KESK, Devrimci 1 Mayıs Platformu, TTB, TMMOB) eylem komitesinin ortak kararını ve iradesini çiğneyerek, dışarıda kalan kitleyi devlet terörüyle baş başa bıraktılar.

Benzer bir iradesizlik Taksim 1 Mayısı kürsüsünden de yansımıştır. Sokak aralarında süren devlet terörüne karşı militanca direnenlere kürsüden de kuvvetlice sahip çıkılmamış, bu açıdan da zayıf kalınmıştır. Programın uzatılması yönündeki ısrara ve önerilere rağmen sendika bürokratları alelacele programı bitirmeyi tercih etmiştir, vb...

Taksim 1 Mayısı bu yıl hem politik hem de fiziki olarak kazanılmıştır. Bu kazanımın arkasında sokak sokak çatışarak militanca direnen, Taksim iradesinin arkasında sonuna kadar duran işçiler, emekçiler ve devrimci güçler bulunmaktadır. Bu irade ve kararlılığın temel gücü ve dinamiği devrimcilerdir, devrimci değerlerdir. Bu gerçeği sendika bürokratları da itiraf etmek zorunda kalmışlardır. Taksim 1

al kazanımlarını geleceğe e sorumluluğu!

toplantısında DİSK ve KESK yönetimlerinin söze, “bizi Taksim’e çıkaran gücün asıl sokak aralarında yaşanan çatışma olduğunu biliyoruz, herkese çok teşekkür ediyoruz” cümlesiyle başlamaları boşuna değildir.

Taksim’in kazanılmasının onuru militanca direnen işçi ve emekçilere, devrimci harekete ait olduğuna göre, bu direnişi devlet terörü karşısında ortada bırakan DİSK ve KESK bürokratları tutumları üzerinde derinlemesine düşünmek zorundadırlar. Bu durum sadece değerlendirme toplantılarında iş olsun türü özörlere konu edilmemeli, bu gerçek tüm açıklığıyla ortaya konulmalıdır. 1 Mayıs günü alanda pratik inisiyatif sergileyen DİSK ve KESK içerisindeki ilerici, devrimci unsurlar da bu konuda üzerlerine düşeni yerine getirmeli, sergilenen tutumu mücadele konusu etmelidirler.

Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu bileşenleri sendikal bürokrasiye karşı tok bir tutum alamayarak bir kez daha sınıfta kaldı!

Türk-İş’in ilerici olma iddiası taşıyan şubeleri bir araya gelerek Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu adı altında bir süredir kendi cephelerinden sürece müdahale etmeye çalışmaktadırlar. Ancak işçi ve emekçileri ilgilendiren temel gündemler karşısında sendikal bürokrasiye karşı gereken tutumu alamadıkları için, ne kadar mücadeleci söylemler kullansalar, iddialar ileri sürseler de işçi ve emekçi kitlelere yeterli güveni verememektedirler.

Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu bileşenlerinin tutumu “bir adım ileri, iki adım geri” şeklinde özetlenebilir. Türk-İş İstanbul Şubeleri SSGSS sürecinden bu yana sendikal bürokrasiye rağmen bir adım ileri çıkmakta, ancak Türk-İş’in hain bürokratları karşılıklarına çıktığında tok bir tutum almamakta, sendikal bürokrasiyi aşacak bir yönelim içerisine girmemekte, iki adım geri düşmeye mahkum kalmaktadırlar. SSGSS, kriz karşıtı mücadele, süren işçi direnişleriyle dayanışmada gösterilen eksiklik, kamu TİS’leri ve en son 1 Mayıs tablosu, Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu bileşenleri adına iç açıcı bir tablo sunmamaktadır.

Türk-İş’in hain bürokratları “Taksim 1 Mayıs” çıkışını boğmak için düzen güçleriyle işbirliği halinde Kadıköy’e yüzünü dönmüş, Türk-İş içerisindeki ilerici iddialar taşıyan şubeler ise böylesi bir ileri çıkışı kendi cephelerinden sahiplenmek ve sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin bir parçası haline getirmek yerine Türk-İş bürokratlarının peşine takılmışlardır. Bir kez daha sendikal bürokrasiye teslim olmuşlardır.

Türk-İş gericiliğine karşı ilerici iddialarla ortaya çıkan şubeler ve unsurlar, sendikal bürokrasiye hesaplaşmadıkları, ona karşı yeterli dirayeti gösteremedikleri koşullarda, ne kadar mücadeleci olduklarını iddia ederlerse etsinler, yenilmeye mahkumdurlar. SSGSS sürecinde bu yapılamadığı için 1 Mayıs’ta bir kez daha ihanet şebekesinin peşine

takılmak zorunda kalmıştır.

Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu bileşenlerinin bu tablosu ancak, tabanın gücüne ve iradesine dayanmayı hedef alan bir yönelim içerisine girdiklerinde ve bunun pratik adımlarını atmaya başladıklarında tersine çevrilebilir. Türk-İş içerisinde ilerici iddiası taşıyan alt kademe sendika yönetimleri koltuk kaygılarını bir yana bırakarak, sınıf hareketinin ve mücadelesinin ihtiyaçları doğrultusunda konumlanmak, buna uygun adım atmak zorundadırlar. Taksim 1 Mayıs’ından çıkarılması gereken bu ders ışığında görev ve sorumluluklarını yerine getirmelidirler.

Sermayenin saldırılarına ve kapitalizmin krizine karşı Taksim 1 Mayısı ruhuyla mücadeleyi örgütlenme görevi yerine getirilmelidir!

Taksim 1 Mayıs’ından çıkarılması gereken en temel görev, sermayenin saldırılarına, kapitalizmin krizine karşı direnme ruhunun ve mücadele kararlılığının işçi ve emekçi kitlelerde ete-kemiğe büründürülmesini sağlamaktır. Taksim 1 Mayısı’nın moral kazanımlarını sınıf kitleleri içerisinde yaygınlaştırarak, işçi ve emekçilerde biriken öfke ve tepkiyi direnme kararlılığıyla birlikte eylemli tepkilere kanalizetmeye çalışmaktır.

Taksim 1 Mayısı sınıf mücadelesinin önündeki engelleri bir kez daha göstermiştir. Türk-İş ve Hak-İş şahsında sendikal ihanet çetesi, DİSK ve KESK şahsında icazetçi-uzlaşmacı sendikal anlayış, TKP ve EMEP şahsında onların kuyruğuna takılan mücadele kaçınıcı liberal reformist sol... Sınıf mücadelesinin geliştirilmesi, Taksim 1 Mayısı’nın moral kazanımlarının ileriye taşınması devrimci güçlerin, ilerici unsurların ve mücadeleci tüm dinamiklerin görev ve sorumluluğudur. Krizin faturasını kapitalistlere ödetme tutumunun açığa çıkarılması ve

bu tutumun militan bir mücadele hattı ile birleştirilmesi için işsizliğe ve yoksulluğa karşı ileri sürülecek taleplerle birlikte eylemli tepkilerin yükseltilmesi görev ve sorumluluğudur bu.

Bunun somut anlamı mücadeleciler tüm dinamiklerin, ilerici-devrimci siyasal güçler ile ilerici sendikaların, demokratik kitle örgütlerinin vakit yitirmeksizin bir araya gelmesi, krizle daha da ağırlaşan sermayenin saldırılarına karşı işçi ve emekçilerin güncel ve acil taleplerini militan bir hat üzerinden mücadeleye konu etmesidir. İşten atmalarla, düşük ücretlerle, ücretsiz izinlerle boğuşan işçileri, kamu personel rejimi saldırısıyla iş güvencesi ve tüm kazanılmış hakları tehdit altında olan kamu emekçilerini, paralı eğitim ve sağlık saldırısı altında bunalan geniş emekçi kesimleri değişik araç, yol ve yöntemlerle mücadeleye sevkettir.

Bir yandan mücadeleyi merkezleştirirken diğer yandan yerelliklere ve tabana yaymaktadır. Zira ihanet halindeki sendikal bürokrasinin, icazetçi-uzlaşmacı sendikal anlayışların panzehiri olan taban inisiyatiflerinin açığa çıkarılması hayati önemdedir. Mücadelenin tabana yayılması, Taksim 1 Mayısı ruhunun geniş işçi ve emekçi kesimlere taşınması için de bu ayrıca gerekli ve zorunludur.

Taksim 1 Mayısı’ndan çıkarılması gereken temel görev budur. Bu görev yerine getirildiği koşullarda sınıf hareketinin tıkanan mücadele kanallarının önü açılmış, kapitalizmin krizine karşı militan ve kararlı bir mücadele yürütülmesi yönünde anlamlı ilk adımlar atılmış olacaktır.

Krize karşı mücadele programı açıklayıp talepler ileri sürenler, bu konuda ciddiyet taşıyorlarsa eğer, Taksim 1 Mayısı’nın moral kazanımlarına yaslanarak ve bu kazanımları daha da büyütürken krize karşı militan bir mücadele hattı örgütlenme görevini yerine getirmekle yükümlüdürler.

Sınıf devrimcileri kendi cephelerinden bu görevi yerine getirmek için, dün olduğu gibi bugün de, tüm enerji ve güçlerini seferber edeceklerdir.

BMİS Eskişehir Şube Başkanı Bayram Kavak ile Eskişehir 1 Mayısı üzerine konuştuk...

“Sınıfsal özünden kopuk bir 1 Mayıs!”

- *Eskişehir 1 Mayıs’ı KESK ve Türk-İş tarafından örgütlendi. Bu yıl komitenin dışında kaldınız.*

Örgütlenme süreci ile ilgili neler düşünüyorsunuz?

- 1 Mayıs’ta Türk-Metal’in tavrı Eskişehir’de de Türkiye genelinde olduğundan farksızdı. DİSK ve KESK, Türk-İş tarafından bu sürecin dışında bırakılmaya çalışıldı. DİSK, KESK ve meslek örgütleri 1 Mayıs’ı birlikte örgütlemeye taraftardı. Fakat Türk-Metal DİSK’in olduğu yerde olmayacağını belirtti. Bunun üzerine biz de KESK ve meslek örgütleriyle ikinci alan tartışmalarını başlattık. 1 Mayıs’la ilgili dışta kalan tüm örgütler birlikte hareket edecekti. 24 Nisan’da Türk-İş’le bir toplantı daha yapıldı. Biz de yapılan tartışmalardan sonra birlikteliği bozmamak adına komitede yer almadık.

- *Bu süreçte sadece KESK ve DİSK değil demokratik kitle örgütleri ve siyasi yapılar da dışında tutulmaya çalışıldı.*

- Zaten Türk-İş’in daha önceki yıllarda da 1 Mayıs alanını tamamen kendi isteğine göre yönlendirme çabası vardı. Eskişehir özelinde KESK’in kendi içindeki sorunlardan kaynaklı da bu süreç düzgün işletilemedi. KESK’e bağlı SES’in yönetiminin Türk-İş ile birlikte hareket etmek istemesi, toplantıların ve kararların Türk-İş eksenli yürütmesi 1 Mayıs tartışmalarını sınıfsal özünden uzaklaştırdı. Bu yönde basınç da yapılamadı. Zaten Türk-İş tarafından da istenmiyordu.

- *1 Mayıs alanındaki durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?*

- Mitingin düzenlenmesinden alandaki konuşmalara kadar sınıfsal özünden kopuk bir 1 Mayıs’tı. 1 Mayıs öncesi 9 askerin ölmesi ile Türk-İş ve belli siyasi yapılar alanı 1 Mayıs alanından çok Cumhuriyet mitinglerini andıran bir alana çevirdiler. İşçilerin ve emekçilerin gerçek taleplerini işletmekten çok uzak şiarları dillendirdiler.

Mitingin esas duruş ve İstiklal marşıyla başlaması, DTP’nin alana girişi sırasında atılan sloganlar, kürsüden yapılan konuşmalar tamamen içeri boşaltmaya yönelik çabalardı. İşçi ve emekçilerin günü olan 1 Mayıs’ta yüzlerce işçiyi işten çıkarmış olan Büyükşehir Belediye Başkanı Yılmaz Büyükerşen’e kürsüde konuşma yaptırılacaktı. Komite dışındaki hiçbir sendika, mesleki örgüt, siyasi yapıya konuşma yaptırmayan zihniyet emek düşmanı insanlara böylesi bir fırsatı verme cesareti gösterebiliyor.

BMİS’in fotoğraf için kürsüye çıkmasına bile tahammül edilemedi. Sendika temsilcilerinin tüm bu yaptıkları işçi sınıfına ihanettir. Üstelik sınıfın marşlarının, halayların, türkülerin çalınması gerektiği yerde taverna müziğiyle bir program düzenlendi. Biz de bize destek olan kurumlar ve sendikalarla birlikte alandan ayrıldık. 1 Mayıs alanında yaşananlar Türk-İş’in kendi tabanında da belli bir rahatsızlığa yol açtı. 1 Mayıs’tan sonra Türk-Metal’de örgütlü birçok işçi bizi aradı ve durumdan duydukları rahatsızlığı dile getirdi.

- *Türkiye genelindeki 1 Mayıslar’ı ve özellikle Taksim 1 Mayısı’nı nasıl değerlendiriyorsunuz?*

- Türkiye genelinde Türk-İş’in ve Hak-İş’in genel olarak tavrı buradaki gibiydi. Yaptıkları açıklamaları hepimiz biliyoruz. Taksim üzerinden ise biz devlete geri adım attırdık. Artık Taksim kazanılmıştır. 1

Mayıs’ın resmi tatil ilan edilmesi de bir tesadüf değildir. Hem resmi tatil hem de Taksim alanının kazanılması yıllardır verilen mücadele ve Taksim ısrarının sonucudur. Tabii herkesin birlikte Taksim alanına girememiş olması üzücüdür. Yine de binlerce işçi ve emekçi Taksim alanını doldurdu.

Kadıköy’deki ayrışmayla da kimler emeğin yanında kimler değil belli oldu. Özellikle belli siyasi partiler bunun sorumluluğunu taşımali diye düşünüyorum.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Domuz gribi can almaya devam ediyor...

Kapitalizm ölüm demektir! İnsanca yaşam sosyalizmde!

Dünya Sağlık Örgütü (WHO) verilerine göre, bugüne kadar domuz gribinde (H1N1) kesinleşmiş vaka sayısı 4694. 30 ülkeye yayılan hastalıktan 53 kişi hayatını kaybetti.

Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte Avrupa’da veba, kolera, tüberküloz, tifüs, humma gibi enfeksiyon hastalıklarında büyük artışlar oldu ve onbinlerce kişi hayatını kaybetti. Sömürü düzeninde bir avuç asalak refah içerisinde yaşarken; yoksulluk, işsizlik, kölece çalışma koşulları ile beslenme, barınma, sağlıklı içme suyuna ulaşmanın zorlaşması, çevresel sağlık koşullarının giderek kötüleşmesiyle birlikte emekçiler toplu olarak ölüme mahkum edildiler.

Son gelişmelerin de gösterdiği gibi kapitalist-emperyalist sistem işçi ve emekçilere yıkım ve ölümlerden başka bir şey sunmamaktadır. 19 ve 20. yüzyılın başında onbinlerce insanın hastalık ve salgınlarda ölmesi, söylendiği gibi teknolojik-bilimsel gerilik değil, kapitalizmin insanı değil kârı esas alan bir sistem olmasından kaynaklıdır.

Türk Tabipler Birliği ve Veteriner Hekimler Odası domuz gribi ile ilgili gerçekleştirdiği açıklamada, birçok virüsün insanlığı tehdit ettiğini ve bunun sebebinin neo-liberal ekonomik politikalar olduğunu ifade etmektedir. Açıklamada şunlar söylenmektedir: “100 yıl sonra hepatit, AIDS, kuş gribi, Kırım Kongo Kanamalı Ateşi ve arkasından domuz gripinin dünyanın pek çok ülkesini tehdit ediyor duruma gelmesi de bize göre son 30 yıldır tüm alanlarda toplum yaşamını ve sağlığını koruyucu hizmetlerin hızla piyasalaştırılarak ticaretin konusu haline getiren, işsizliği, yoksulluğu, yoksunluğu artıran sosyal politikalarla ilgili görülmektedir. Sanki mikroplar daha fazla için için doğal ve fiziki çevrenin tahrip eden, kaynakları acımasızca yağmalayan neoliberal anlayış ve politikaların yani; toplumsal eşitsizliğin, yoksulluğun, yoksunluğun, adaletsizliğin hesabını sormaktadır.”

Kapitalizm öldürüyor, tekeller kazanıyor!

Meksika’da bulunan ve domuz gripinin ilk ortaya çıktığı yer olduğu belirtilen Granjas Carroll de Mexico (GCM) bir domuz çiftliği. GCM, dünya domuz ve domuz ürünleri endüstriyel üretimi ve yetiştiriciliğinin yüzde 50’sini elinde bulunduran Vircinya Smithfield Food tekeli bünyesinde yer alıyor

Smithfields Food’un Meksikalı ortağı günde 3 bin domuz kesiyor ve bu kesimler, bölgede büyük bir artık birikimi/çöplüğü yaratıyor. Çevreyi toksit atıklar, dışkı ve kimyasal gübrelerle katleden bu tekele, temiz su kaynaklarını kirletmekten davalar açılrsa da dokunulamıyor!

Domuz gribi virüsü 5 bine yakın kişide tespit edilmiş durumda ve önlemler alınmaması nedeniyle ölümler giderek artacaktır. Kapitalist sistemin kâr mantığı insanların ölümüne yol açarken, bir taraftan da gerekli tedbirlerin alınmaması ve yaratılan korku nedeniyle ilaç tekellerine büyük kârlar sağlamaktadır. Örneğin, Roche firması tarafından üretilen Tamiflu’nun satışlarında adeta bir patlama yaşanmaktadır.

Halkların katili Donald Rumsfeld’in Ocak 2001’de Savunma Sekreterliği görevi ile Washington’a getirilmeden önce Kaliforniya ilaç şirketi Gilead Sciences’in başkanı olması dikkat çekmektedir. Gilead Sciences firması, domuz gripine çare olduğu söylenen Tamiflu ilacının patent hakkını elinde bulunduran bir tekel. Rumsfeld hala bu şirketin hissedarı ve Tamiflu ilacının en büyük stokçularından birisi. Pentagon Aralık 2005 yılında, dünya genelindeki ABD ordusu personeline, kuş gripine karşı Tamiflu adlı ilacı aşı yapılmasını direktifini verdi ve ilaç için 3 milyon dolarlık bütçe ayrıldı. Rumsfeld’in şirketi, domuz gripinin Meksika’da ortaya çıkışından bugüne 5 milyon dolarlık bir kâr elde etmiş bulunuyor.

Kapitalist düzenin kendisi hastalıklı ve bir ayağı çukurda olan bir sistemdir. “Ya barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!” şiarı her zamankinden daha günceldir. Kapitalizm barbarlıktır! Tarih bir kez daha devrimci proletaryayı göreve çağırmaktadır.

Salgın hastalıkların sorumlusu kapitalizmdir!

Sağlıklı ve güvenli bir gelecek sosyalizmde!

Meksika’da başlayıp dünyaya hızla yayılan domuz gribi virüsü için pek çok ülkede alarm durumuna geçildi. Oldukça kısa süre içinde yayılan bu virüs için Dünya Sağlık Örgütü (WHO), 1’den 6’ya kadar olan derecelendirmede, alarm düzeyinin 5. evreye çıkarılması gerektiğini belirtiyor.

WHO Başkanı Chan, Cenevre’de yapılan olağanüstü toplantıdan sonraki açıklamasında “alarm seviyesinin bu kadar hızlı yükseltilmesi, gerekli önlemleri almaları için hükümetler, ilaç şirketleri ve iş dünyasına önemli bir uyarıdır” diyor. Bu açıklama bir gerçeği, emperyalist kapitalist dünyada “sağlık” kavramına nasıl bakmamız gerektiğini özetlemektedir. “İş dünyası ve ilaç şirketleri”ne düşen, gerekli önlemlerin piyasaya sürülmesinde gösterecekleri hızdır. Daha şimdiden maske, eldiven gibi koruyucu malzemeleri üreten firmalar borsada belli bir hareketlilik gösterdiler. Aşının ise Eylül ayına ancak yetiştirileceği ifade ediliyor.

AB Komisyonu’nun Sağlık ve Tüketici Siyaseti Genel Müdürü Robert Madelin ise basına yaptığı açıklamada, *“İnsanların öleceği şüphe götürmez bir gerçek, ama sorun kaç kişinin öleceği. Yüzlerce mi, binlerce mi, yoksa on binlerce mi”* ifadesini kullanarak insanın kanını donduracak bir şekilde kapitalizmin gerçeğini dışa vurmaktadır. İçinde “sağlık” ve “tüketici” kavramlarının yan yana geçtiği bir makam sahibinden de başka türlü bir açıklama beklenemezdi.

Salgın hastalıklardan ilaç tekellerinin muazzam karlar elde ettikleri herkesçe bilinmektedir. Ve çoğu insanın kafasında bu hastalık nedenlerinin arkasında onların parmağı olabileceği kuşkusunu oluşturmaktadır. Böylesi haklı kaygılara neden olan kapitalist düzen gerçekliğidir. Bir diğer gerçeklik ise, emperyalist kapitalist dünyanın efendilerinin egemenlik amacıyla kullandıkları silahlar arasında biyolojik silahların olmasıdır. Bu nedenle çoğu ölümcül hastalığın buradan kaynaklandığı (örneğin AIDS gibi) yaygın kanıdır. Salgın hastalıklarının somut kaynağı ne olursa olsun, özünde emperyalist-kapitalist düzenden kaynaklanmaktadır.

Birleşmiş Milletler’e bağlı Dünya Sağlık Örgütü’nün “Güvenli Bir Gelecek” adlı 2007 yılı raporunda, son 40 yılda 39 yeni salgın hastalık türünün ortaya çıktığı açıklanmıştır. Bu tabloya göre, her yıl yeni bir tür salgın hastalık ortaya çıkmaktadır ve her yıl yeni salgın hastalıklarla insanlık sürekli bir tehdit altındadır. “Uygar” kapitalist dünyada insanlık bir yandan SARS’tan Kuş Gribine, Şarbon’ dan Deli Dana hastalığına kadar birçok hastalıkla tehdit edilirken, diğer yandan ise basit koruyucu önlemlerle çözülebilir hastalıklardan dolayı milyonlarca insan ölmektedir. Önenebilir bu “basit” hastalıklar, özellikle emperyalizme bağımlı yoksul ülke insanların kitlesel ölümlerine neden olmaktadır.

Yılda yaklaşık bir milyona ulaşan sıtmaya bağlı ölümlerin önümüzdeki 20 yıl içinde iki katına çıkmasından korkulduğu, hala ishal gibi hastalıklardan dolayı milyonlarca çocuğun öldüğü bir dünyada yaşıyoruz. Bunun doğrudan sorumlusu emperyalist-kapitalist düzendir. Çünkü her şeyin para için var olduğu bu düzende sağlık bir sektör haline getirilerek, insanlığın yaşam hakkı gasp edilmektedir. Dünya nüfusunun büyük çoğunluğu her gün açlıkla,

yoksullukla, salgın hastalıklarla karşı karşıyadır.

Tıp, eczacılık gibi bilim alanlarında her geçen gün gelişim kaydedilmekte, ancak kapitalizmde sağlık doğal bir hak olarak değil de “gelişen” bir sektör haline getirildiği için, sağlık hizmetlerine, ilaç ve diğer tıbbi ihtiyaçlara parası olanlar ulaşabilmekte, parası olmayan ise kaderine terk edilmektedir. Kapitalizmin işleyiş mantığına göre bu normaldir. Bu nedenle, dünya nüfusunun büyük çoğunluğu salgın hastalıklarla boğuşurken, bir avuç asalak ise dünya zenginliklerine el koydukları için ferah ve sağlıklı bir yaşam sürmektedir.

Konumuza dönecek olursak, her salgın hastalıkta olduğu gibi bu domuz gribi için de zenginler kendi önlemlerini alacak, güvenliklerini sağlayacaklardır. Toplum için alınan önemler ise bu hastalığın kendilerine bulaşmasını önlemek içindir. Öyle olmasaydı, her yıl 2 milyondan fazla insanın hala veremden ölmesi karşısında alarma geçilirdi.

Türkiye’de de domuz gribi riskine karşı “önlem” almak için alarma geçildi. Ancak Sağlık Bakanı salgın hastalıkların yayılma yollarını basit görüyor olmalı ki çok “basit” önlemler önermektedir. Hapşırırken mendil kullanmak gibi! Diğer önerileri ise, kalabalık mekanlara çıkmamak, okulların tatil edilmesi vb. gibi, her hastalık için yapılması gereken yetersiz önerilerdir. “Domuz gribi” gibi yeni ve henüz tedavisi olmayan ölümcül bir salgın hastalıkta daha fazlasına ihtiyaç olduğu açıkken, sermaye devleti bu önlemleri almaya

muktedir değildir. Her şeyden önce sağlık konusunda bakışları gereği bu böyledir. Kapitalizmde koruyucu sağlık hizmeti değil tedavi edici sağlık hizmeti anlayışı egemendir ve o da parası olana verilmektedir.

Sermaye sınıfı kendisini kuyacak önlemlere sahiptir. Ancak yoksul emekçiler bu imkanlardan yoksundur. Son SSGSS Yasası sayesinde artık hastaneye adım atmanın para demek olduğu Türkiye gibi bir ülkede grip kuşkusıyla hastaneye gidemeyecek yoksulların ne kadar çok olduğu gerçeğini Sağlık Bakanı unuttuyor. Hastalık şüphesinin kontrol edilmesi ve varsa gerekli karantina koşullarına alınması yoksul emekçiler için daha baştan mümkün değildir.

Bundan dolayı yoksul emekçilerin yaşamı her zaman için risk altındadır. Yeterli beslenme koşullarının, temiz yaşam alanlarının ve sağlıklı çalışma ortamlarının olmadığı bir düzende yaşıyoruz. Bu düzende işçi ve emekçiler için sağlıklı bir yaşamın koşulları sağlanamaz. Sağlıklı ve insanca bir yaşam ancak sosyalist bir düzen altında mümkün olabilir. Çünkü, sağlığın temel bir insan hakkı olarak görüldüğü, özellikle salgın hastalıkların önlenmesi için hasta olmadan önce koruyucu önlemlerin alındığı, tedavinin, ilaçların ve diğer sağlık gereksinimlerinin parasız olduğu, bilim ve teknolojinin bu amaçla kullanıldığı bir sağlık sistemi ancak sosyalizmle mümkündür. Emperyalist-kapitalist düzene karşı verilecek sosyalizm mücadelesi her açıdan “yaşamsal”

Hekimler: “Mikroplar kapitalizmden hesap soruyor!”

Domuz gribi salgınına ilişkin İstanbul Tabip Odası (İTO) ve İstanbul Veteriner Hekimler Odası 5 Mayıs günü ortak açıklama yaptı.

Açıklamada konuşan İTO Genel Sekreteri Hüseyin Demirdizen, insanları yoksullaştıran piyasa ekonomileri, daha fazla kar için doğal ve fiziki çevrenin tahrip edilmesi, koruyucu hizmetlerin aksatılması gibi nedenlerle, kontrol edilebilecek bazı hastalıkların dünyayı tehdit eder hale geldiğini belirterek, mikropların adeta kapitalizmden hesap sorduğunu belirtti. Kriz döneminin ortaya çıkardığı zoonoz hastalığının ise domuz gribi olduğunu vurguladı.

Domuz gribi olarak bilinen “H1N1 virüsü”ne ilişkin yapılan ortak açıklamada, 1900’lü yıllarda Avrupa’nın sanayi kentlerinde bazı hastalıkların yaygın bir şekilde görüldüğü hatırlatılarak, 100 yıl sonra yine bazı hastalıkların toplumları tehdit eder hale geldiği söylendi.

Mikropların, daha fazla kar için doğal ve fiziki çevreyi tahrip eden, kaynakları acımasızca yağmalayan neoliberal politikaların hesabını sorduğunu sözlerine ekleyen Demirdizen, Sağlıkta Dönüşüm Programı çerçevesinde Genel Sağlık Sigortası primini ve katkı paylarını öde(ye)meyenlerin hizmete ulaşamayacağı düşünüldüğünde, krizin yarattığı işsizlik ve yoksulluğun sonucunda sağlık hakkına ulaşımın her geçen gün daha da zorlaşacağına dikkat çekti. Herkesin ücretsiz sağlık hizmetine ulaşmasının güvence altına alınmasını ve bir ilk adım olarak katkı payı başta olmak üzere hizmete ulaşmayı engelleyen her türlü ödemenin kaldırılmasını talep etti.

Prof. Dr. Haluk Eraksoy ise, çok sık genetik değişiklik gösterdiği ve çok kolay bulaştığı için grip virüsü ile mücadelenin zor olduğu bilgisini verdi.

İstanbul Veteriner Hekimler Odası Başkanı Tahsin Yeşildere ve İstanbul Üniversitesi Viroloji Anabilim Dalı Başkanı Prof. Dr. Hüseyin Yılmaz da konuyla ilgili düşüncelerini ifade ettiler.

Kamp-Üs dergisi’nden çok yönlü faaliyet!

İstanbul Üniversitesi’nde çıkardığımız Kamp-Üs dergisi gerek festivalle ilgili çalışmalarına gerekse genel gündemlere dair söz söylemeye devam ediyor.

Denizler’in idamının yıldönümünde, Onlar’ın mücadelesini sahiplendiğimizi ve devraldığımız bayrağı yere düşürmeyeceğimizi bir kez daha haykırdık. Merkez Kampüs ve Edebiyat Fakültesi’nde üç devrimcinin resimlerinden ve idamlarından önce yazdıkları mektuplardan oluşan sergi yaptık.

Yemekhanede yaptığımız serginin yanında masa açarak Denizler’e yazılan marşlardan ve türkülerden oluşan müzik dinletisi yaptık. Ayrıca dergimizin satışını gerçekleştirdik. Tanıştığımız öğrencilerle gerek Denizler’le gerek dergiyi çıkarma amacımızla ilgili birçok konuda sohbet ettik.

Sinema atölyesi olarak yapacağımız belgeselin çekimlerini sürdürüyoruz. En son Taksim-Karaköy-Tünel’de çekimler yaptık. Daha öncesinde Çemberlitaş, Sultanahmet, İletişim ve Edebiyat Fakültesi, İktisat Ek Bina’nın önünde çekimler yapmıştık. Hakları için direnen Meha işçileriyle de “özgürlük” üzerine sohbet ederek direniş alanında çekimler gerçekleştirdik.

Fotoğraf Atölyesi olarak İstanbul’un çeşitli semtlerinde, özellikle gecekondu mahallelerinde çekimler yapmayı sürdürüyoruz. 8 Mayıs günü Edebiyat Fakültesi ve Merkez Kampüs’te çektiğimiz resimlerden oluşan ilk sergimizi gerçekleştirdik. Serginin önünde dergi satışı yaptık.

Bilim-Felsefe atölyesi olarak henüz çalışmalarımızı düzenli bir periyoda sokamasak da tartışacağımız konuları belirledik. Atomun ortaya çıkışı, atom modelleri, Demokritos’un atom düşünceleri ve filozofların atom hakkındaki fikirleri üzerine tartışmalar yapacağız. Bu konularda araştırma yaparak çalışmalarımıza başladık.

“Uçurtma Günleri”...

Festival hazırlıklarına başladığımız Kamp-Üs dergisinin ilk etkinliğini 12 Mayıs günü Merkez Kampüs’te gerçekleştirdik. Bu sene fakültelerin içerisinde örmeyi planladığımız festivalin ilk programı “Uçurtma Günleri”ydi.

İlk olarak “Özgürlüğe uçurtma gönderiyoruz!” başlığıyla Merkez Kampüs’te “Uçurtmayı Vurmasınlar” filminin gösterimini gerçekleştirdik. Ardından havuzlu bahçede uçurtmalarımızı özgürlüğe gönderdik.

Festivale hazırlık olarak geçtiğimiz bir hafta boyunca programın yazılı olduğu afişlerimizi Merkez Kampüs yemekhanesine yaptık. Burada açtığımız masada “Uçurtma Günleri”nin duyurusunu yaygın bir şekilde gerçekleştirdik. Bu hafta ise filme çağırın el ilanlarımızı yemekhaneye ve bahçeye dağıttık. Bir yandan da öğrencilerle sohbet ederek festivalimizi ayrıntılı olarak anlattık.

12 Mayıs günkü film gösteriminden önce bir arkadaşımız festivali anlatan bir konuşma yaptı. Geçtiğimiz sene ÖKM’de yaptığımız festivale değinerek, neden bu sene fakültelerde yapmayı tercih ettiğimizden bahsetti. Ayrıca 8. sayısını çıkarmaya hazırlandığımız dergimizi anlattı. Ardından film gösterimine geçildi. Yaklaşık 30 kişinin katıldığı gösterim ilgiyle izlendi. Gösterimin ardından herkes Havuzlu Bahçe’ye uçurtma uçurmaya çağrıldı.

Kamp-Üs dergisi

Kapitalizmin sömürü çarkları döndükçe, işçiler ölmeye devam edecek!

Sağlıklı ve güvenceli çalışma koşulları için örgütlü mücadele!

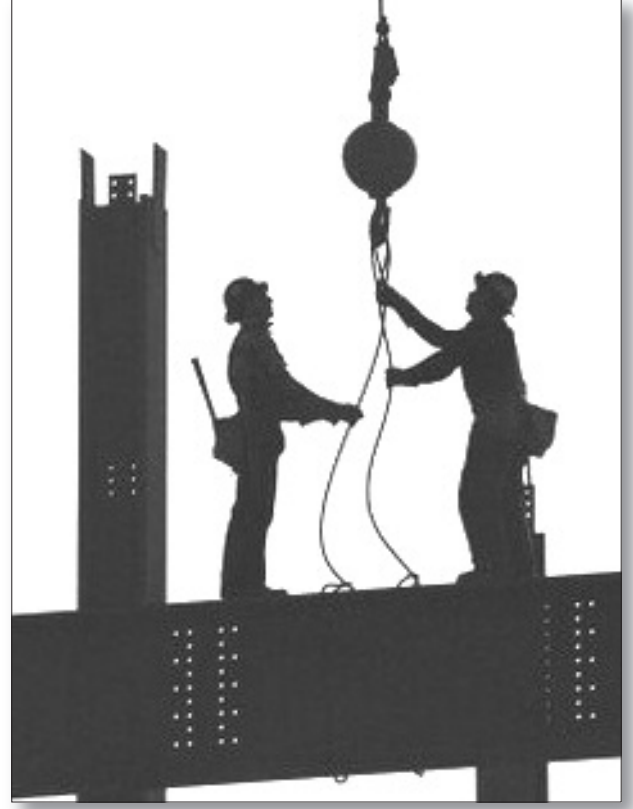
Türkiye gibi işçinin sağlığının ne kadar değersiz olduğunu gösteren pek çok örneğin yaşandığı bir ülkede, 1987 yılından beri her Mayıs ayının ilk haftası “İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Haftası” olarak kutlanıyor.

Davutpaşa’daki gibi katliamı andıran bir iş “kazasının” yaşandığı, tersanelerinde ölümün kol gezdiği ve taşlanmış kotun işçilerin ciğerlerinin tükenmesi pahasına üretildiği bir ülkede, sermaye ve devletin sözcüleri tüm ikiyüzlülükleriyle “İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Haftası” kutlayacak, işçi sağlığını çeşitli etkinliklere konu edecekler. Bu haftanın hatırına kimi yerlere iş kazalarından korunmak için çeşitli uyarıların yazılı olduğu afişler asılacak ya da işçi sağlığının önemine ilişkin toplantılar yapılacaktır.

Fabrikalarda, atölyelerde ise işçiler, emeklerin sömürüsüyle birlikte bedenlerini de tüketerek “yaşamaya” devam edecekler, şayet bu yaşam bir iş kazası ya da meslek hastalığı sonucu ölümle sonuçlanmazsa! Çünkü, her 6 dakikada bir iş kazası meydana gelmekte, her 5 saatte bir işçi (her gün en az 4 işçi) hayatını kaybetmekte ve her 4 saatte bir işçi sürekli iş göremez şekilde sakat kalmaktadır.

Bilimsel-teknik gelişmelerin ulaştığı düzeye rağmen kapitalistlerin daha fazla kar hırsı nedeniyle ülkede iş “cinayetleri” ve meslek hastalıkları çok sık yaşanmaktadır. Önleyici tedbirler uygulamayı “masraf” ve “ek yük” olarak gören patronlar, mevcut yasaların bu konuda hiçbir yaptırımı olmadığı için tam bir keyfiyetle hareket etmektedirler. Özellikle özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek üretim gibi saldırıların bir faturası olarak iş kazaları artmış, meslek hastalıkları yaygınlaşmıştır. Sermaye devletin istihdam paketi kapsamında yasada yapılan değişikliklerle işyeri hekimi bulundurma zorunluluğunu kaldırması ve işçi sağlığını taşeron şirketlere bırakarak “çözmesi” ise ülkedeki durumu özetlemektedir. İstihdam paketiyle işçi sağlığı ve güvenliği ile ilgili düzenlemeler yönetmeliklere bırakarak, büyük bir boşluğa neden olunmuştur. Bu alanda zaten büyük bir denetimsizlik söz konusuysen, bundan sonra sorunların daha da artacağı açıktır. Ayrıca, pek çok hakkın kriz bahane edilerek gasp edildiği ve işsizlik baskısının işçileri kölelik koşullarına mahkûm etmek için kullanıldığı koşullarda, patronların keyfine bırakılan işçi sağlığı ile ilgili sorunların daha vahim boyutlar alacağı ortadadır.

Sermaye devletin işçi sağlığına yaklaşımı konusunda kot taşlama işçilerinin durumu çarpıcı bir örnektir. Ancak 2004 yılından 2009 yılına kadar 40 işçi hayatını kaybettikten ve şu anda silikozis hastalığından yaklaşık 5 bin kişi tedavi görür hale geldikten sonra kot taşlama işine bir takım yasaklamalar getirilmiştir. Sağlık Bakanlığı, ölümle sonuçlanan bir akciğer hastalığı olan silikozise yol açtığı gerekçesiyle her türlü kot giysi ve kumaşa uygulanan püskürtme işleminde kum, silis tozu veya silika kristalleri içeren herhangi bir madde kullanılmasını yasakladı. Bu “çözüm” de devletin konuya çarpık bakışını ortaya koymaktadır, çünkü silis tozu veya silika kristalleri sadece kot taşlamada kullanılmamaktadır. Yaşanan ölümler sonucu oluşan tepkileri bertaraf etme kaygısıyla devlet bir takım

yasaklamalara başvurmak zorunda kalmıştır. Yoksa kapsayıcı ve kalıcı bir çözüm sermaye devletin “iş” ve “derdi” değildir. Tersaneler de ancak yaşanan ölümler sonrasında devletin gündemine girebilmişti, ki bu konuda da hiçbir önlem almadıkları ortadadır.

İşçi sağlığı talepleri yükseltilmelidir!

İş kazaları ve meslek hastalıkları kesinlikle önlenmelidir. İşçi sağlığı açısından risk ifade eden fiziksel, kimyasal ve biyolojik etkenlerin önüne geçebilmek mümkündür. Gelişmiş teknik imkânlar fabrikalarda, işyerlerinde gerekli önlemleri almaya müsaittir. Ancak biliyoruz ki, kapitalist patronlar ve devleti böylesi bir “yatırıma” yanaşmamaktadır. Bunun kendisi iş kazalarına ve meslek hastalıklarına davetiye çıkarmaktadır. Patronlar işçi sağlığı konusunu masraf olarak görüp önlem almadıkları gibi, bir de iş kazası ya da meslek hastalıkları konusunda suçu işçinin üzerine atmaktadırlar. “İşçiler koruyucu malzemeyi kullanmıyor”, “eğitim veriyoruz ama uygulamıyorlar”, “bizim işkolunda işçi sağlığı sorunu yok” diyecek kadar da arsızdırlar.

Sağlıklı çalışma koşulları için öne sürdüğümüz talepler ancak dişe diş bir mücadele ile elde edilebilir. İşçi sınıfının örgütlenme sorununun önemi burada bir kez daha karşımıza çıkmaktadır. Ancak örgütlü bir sınıf diğer konularda olduğu gibi sağlık konusunda da gereken önlemlerin alınmasını sağlayabilir. İşçinin çalışma alanındaki risklere karşı bilgilendirilmesi ve eğitimi, risklere karşı işyerinde ve kişisel kullanımda önlemlerin alınması, denetlenmesi ve bunların yasalarla güvence altına alınması ancak örgütlü bir mücadele ile başarılabilir.

Ancak unutulmamalıdır ki, kapitalizmin sömürü çarkları işçilerin canı ve kanıyla dönmektedir. Bu çark parçalanmadığı sürece işçi sınıfının gerçek kurtuluşu mümkün değildir. Bu bilinçle kurulu düzene karşı mücadele büyütülmelidir.

İTÜ Şenliği: Çok yönlü ve zengin etkinlikler!

Geleneksel İTÜ Öğrenci Şenliği'nin 23.'sü 4-7 Mayıs tarihleri arasında gerçekleşti.

1. gün:

Sabah erken saatlerde şenlik programının afişlerini yoğun bir şekilde kullandık. Öğlen yemekhanede şenlik programını dağıttık ve şenlik pankartımızı astık.

Şenliğin ilk etkinliği uçurtma atölyesine aitti. Saat 12.00'de 75. yıl yemekhanesi önünde uçurtmalarımızı hazırladık. Ardından HBSK Kulübü bir müzik dinletisi sundu.

Program "Özgür ve Demokratik Üniversite" başlıklı forum ile devam etti. Öğrencilerin söz alarak yaptığı konuşmalarda YÖK'ün üniversitelerdeki baskıcı ve yasakçı uygulamaları, üniversiteler ve sermaye işbirliği, üniversitelilerin bu uygulamalara karşı nasıl bir yöntemle karşı durması gerektiği üzerinde duruldu.

Son etkinlik ise film gösterimi oldu. "Yüzbinkışydiler" isimli Zonguldak maden işçilerinin '90-91 Ankara'ya yürüyüşünü anlatan belgesel film gösterildi.

2. gün:

Bir önceki gün yaptığımız uçurtmaları şenlik alanında uçurarak programa başladık. "Boğaziçi İnteraktif Kadın Tiyatrosu"nın sergilediği oyun ve "Kapitalizmin krizi ve direnişler" konulu panel ile devam eden ikinci gün programında direnişçi işçiler yer aldılar.

Tez-Koop-İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır'ın da yer aldığı panele katılan grevdeki Atv-Sabah emekçileri, direnişteki MEHA, Kurtiş işçileri ve sendikal örgütlenme mücadelelerini sürdüren IBM çalışanları yaşadıkları mücadele süreçlerini aktardılar.

Kot İşçileri Birliği adına Gazi Polat ve Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioğlu ise kendi çalışma koşullarına, sendikası ve güvencesiz çalıştırmanın kot taşıma ve tersanelerdeki sonuçlarına dair aktarımlar yaptılar. Bank-Sen Temsilcisi ise, esnek üretimle birlikte çalışma alanlarının dağıtıldığını, sınıfın sınıf kimliğini kaybettiğini söyledi.

Volkan Yaraşır, ekonomik krizin bizleri tarihsel bir süreçten geçirdiğini, bu tarihsel süreç anlaşıldığı koşullarda krize karşı doğru bir tepkinin verilebileceğini söyledi. Krizin yaratacağı iki sonuca dikkat çekti. İlk sonucu, işçi sınıfının örgütlü ve öncü bir devrimci sınıf partisinin olduğu koşullarda devrime yürümesi olarak tespit eden Yaraşır, ikinci sonucu ise işçi sınıfının örgütlü olmadığı koşullarda karşı devrim ve faşizm tehlikesi olarak tespit etti. Direnişlerin hayati önemine dikkat çekti. Panel, konuşmaların ardından soru cevap kısmıyla sonlandırıldı.

Ardından İstanbul Üniversitesi ÖKM Müzik Topluluğu bir dinletisi sundu.

3. gün:

Geleneksel İTÜ Şenliği'nin tarihini anlatan bir konuşma ile başladı. İTÜ Şenliği'nin sermayenin üniversitelerdeki saldırılarına, geleceksizliğe, piyasacılığa ve yozlaşmaya alternatif olan, kolektif, özgür yaşamı savunan bir şenlik olduğu vurgulandı.

Program, Halk Bilimi ve Sanatları Kulübü Müzik Grubu'nun sahne alması ile devam etti. Ardından Ahibba, Masalın Aslı, Burhan Berken, Grup Keops ve

Erdal Bayrakoğlu sahneye çıktı.

Konser aralarında yapılan konuşmalarda, İTÜ ve diğer üniversitelerde yaşanan faşist saldırılar, soruşturmalar ve cezalara değinildi, cezaların bizleri yıldırılmayacağı vurgulandı. Daha sonra yarıyıl ceza alan Ekim Gençliği'nden bir arkadaşımız konuşma yaptı.

Saat 20.30 sularında ise Denizler için anma gerçekleştirildi. Anmaya 6 Mayıs'ta devlet tarafından asılarak katledilen Deniz, Yusuf ve Hüseyin şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşuyla başlandı. Denizler'in mücadelesini anlatan konuşmanın ardından Grup Yorum Korosu marşları ve türküleriyle sahne aldı.

Son olarak ise Bluesome Grubu sahne aldı. Saat 23.00'te konser etkinliği sona erdi ve yaklaşık 30 kişi şenlik alanında sabahladı.

4. gün:

İTÜ Şenliği'nin son günü ise panellere ayrıldı. İlk panel Prof. Dr. Mehmet Sakınc ve Doç. Dr. Alaeddin Şenel'in katılımıyla gerçekleşti. Mehmet Sakınc, Darwin'nin yaptığı bilimsel geziler üzerine konuştu. Alaeddin Şenel ise evrim teorisinin sosyolojik boyutuna değindi.

Ardından gerçekleştirilen panelde ise İTÜ'de Cinsiyet Ayrımcılığı ele alındı. Kadının Atölyesi Grubu İTÜ'deki kız yurtlarında yaptığı araştırmanın sonuçlarını aktaran bir sunum gerçekleştirdi. Sunumdan sonra, İTÜ'de öğretim görevlisi olan Doç. Dr. İpek İlkaracan bir konuşma yaptı.

Günün son etkinlikleri ise "Alevilikte cem ritüelleri" konulu panel ve İTÜ sahnesinin hazırladığı "Şimdiki zamanın rivayeti" isimli tiyatro gösterimiydi.

İTÜ Ekim Gençliği

Hacettepe'de Erkan Mumcu protestosu...

Hacettepe Üniversitesi Ekonomi Topluluğu (HEK) 8 Mayıs günü "Demokrasi ve Yerel Kalkınma Bağlamı'nda Türkiye" konulu bir sempozyum düzenlendi. Düzenlenen sempozyumun katılımcılarının arasında Murat Karayalçın, Ufuk Uras, Mansur Yavaş, Zeki Sezer ve Erkan Mumcu gibi pek çok burjuva ve reformist siyasetçi yer alıyordu.

Devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler bu isimlerin teşhir edilmesi ve Mansur Yavaş'ın hiçbir şekilde üniversiteye alınmaması kararı aldı. Bu programı düzenleyen toplulukla görüşülerek üniversiteye faşist bir sembol olan Mansur Yavaş'ın kesinlikle gelemeyeceği, geldiği takdirde çıkabilecek her türlü olayın sorumluluğunun onlarda olacağı söylendi.

7 Mayıs günü öğle saatlerine doğru HEK'le tekrar bir görüşme yapıldı ve Mansur Yavaş'ın geldiği program iptal edildi. 8 Mayıs sabahı HEK programın iptaline dair bir metin kaleme alıp panolara astı. Sözkonusu metinde, devrimci ve demokrat öğrenciler karalanarak, farklı düşüncelere karşı tahammülsüz davrandıkları söyleniyordu. Bununla ilgili olarak bir araya gelen siyasetler bir metin kaleme aldı. Düşünce özgürlüğü adı altında eli kanlı faşistleri üniversitemize sokan zihniyet teşhir edildi. Olayların sağ-sol karşıtlığı içinde ele alınmayacağı, aksine üniversitede yer edinmeye çalışan ve "tek dil, tek bayrak, tek devlet"i savunan faşist ideolojiye karşı yapılan haklı bir müdahale olduğu söylendi. Ekim Gençliği de ayrı bir bildiri yazıp üniversitede dağıttı.

8 Mayıs günkü programın iptal edilen I. oturumundan sonra yer alacak isim Erkan Mumcu'ydu. "Türkiye'de Demokrasi" başlığı altında gerçekleştirilecek sunum için devrimci ve demokrat öğrenciler iktisadi ve İdari Bilimler Fakültesindeki Tuğrul Çubukçu Salonu önünde toplandı. ÖGB ve jandarma yığınağı altında gerçekleştirilen etkinliğe tüm öğrenciler aranarak, sıkı kimlik kontrollerinden geçirilerek alındılar.

Savunduğu dini-liberal çizgiye uygun bir konuşma yapan Mumcu, Marks'tan alıntılar da yaparak mevcut kapitalist işleyişi eleştirmeye, dini göndermeler yaparak göz boyamaya çalıştı. Öğrencilerin faşist geçmişine dair sorularını da savuşturan Mumcu, ülkücüyken karıştığı iddia edilen cinayetleri de reddetti.

İlerleyen saatlerde salondan yükselen protestolara ve arkadaşlarımızın konuşmalarına tahammül edemeyen Erkan Mumcu salonu terk etmek zorunda kaldı.

Ekim Gençliği / Beytepe

Direnışteki KENT AŞ işçileriyle konuştuk...**“Taşerona karşı olduğumuz için direniyoruz!”**

- Ne zamandır direniştesiniz? Sürecinizden bahsedermisiniz?

1. işçi: Biz Kent A.Ş. işçileri olarak Örnekköy şantiyesinde 30 Nisan tarihinden beri eylemdeyiz. 291 işçi işten çıkarıldı. %96'sı Karşıyaka Belediyesi'ne, %4'ü İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne ait bir firma Kent AŞ.

Bizim çalıştığımız işi alıp taşerona verdiler. “Altaş” adlı taşeron firmaya bizim ihaleimizi verdiler. Bizler işten çıkarıldık ve yerimize Altaş firması işçi aldı. Biz de işten çıkarıldığımız gün direnişimize başladık. Bizler Genel-İş 5 No’lu Şube’de örgütlüyüz. Gece-gündüz demeden ailecek şantiyede bekliyoruz.

2. işçi: Bizi sözleşmeler sürerken işten atıldılar. İkramiyelerimizin yarısı içerde kaldı.

3. işçi: 29 Nisan’da ihale süresi bitti ve işten atıldık. Kıdem ve ihbar tazminatlarımızı alamadık.

- Direnişe geçtiğiniz günden bu yana ne gibi gelişmeler oldu? Ne gibi eylemlilikler yaptınız?

1. işçi: Süleyman Çelebi geldi. Bayraklı ve İzmir Büyükşehir belediye başkanları ile görüştü. Karşıyaka Belediye başkanı ile görüşmeye gidildi ama başkan yoktu. Bunun dışında Karşıyaka Belediyesi önünde basın açıklaması yaptık. Anneler gününde Zübeyde Hanım Parkı’nda sessiz yürüyüş yaptık. “Anneler sizi affetmeyecek!” pankartı açtık. 12 Mayıs günü Karşıyaka Çiçek Festivali’nde alkışlı protestoda bulunduk ve “Çocuklarımız çiçektir soldurmayın. İşimiz, ekmeğimiz, onurumuz!” pankartı açtık.

- Son olarak neler söylemek istersiniz?

1. işçi: İşe geri dönmek, Kent AŞ’de işe devam etmek istiyoruz. Örgütlüyüz, örgütümüzün aldığı her

eylemi, etkinliği yapacağız. İşe geri dönene kadar direnişimize devam edeceğiz.

2. işçi: Taşerona karşı olduğumuz için direniyoruz.

* * *

Eşleri direnişçi olan kadın emekçilerle konuştuk...

- Eşiniz 13 gündür direnişte, neler söylemek istersiniz?

1. kadın: Eşimin yanındayım. İki çocuğum okuyor. Bu işimizden olursak çocuklarımızın geleceği sönecek. Onları okuldan almak durumunda kalacağım. Çocuklarım destek oluyor. Sonuna kadar eşime ve direnişe destek olacağım.

2. kadın: İşimizi istiyoruz. 291 işçi çıkarıp 400 işçi taşerona alıyolar. Örgütlü gücümüzü elimizden almak istiyorlar

Genel-İş 5 No’lu Şube Başkanı Mehmet Çınar ile konuştuk...**“Taşerona köle olmayacağız!”**

- Süreciniz ile ilgili neler söyleyeceksiniz?

- 13 gündür direnişteyiz. 291 kişi 24 saat şantiyede bekliyoruz. İşveren İş Yasası’nın 29. maddesini gerekçe göstererek (iş daralması) kıdem ve ihbar tazminatını ödemedi işten çıkardı. Tazminatları ödeyeceğini söyledi ama bu gerçekleşmedi.

İşverenle 5 yıl boyunca iş barışımız olmadı. Bunun nedeni işverenin tamamen rantçı olması. Kendi rantını düşündüğünden dolayı biz işçiler sürekli tehdit altındaydık. 22 Haziran 2005 yılında da işverenle karşı karşıya geldik. O zaman da taşerona vermek istemişti. Ama biz bunu geri çektiydik. Burada amaç sendikayı tasfiye etmek. Örgütsüz işçi çalıştırmak. Biz buna müsaade etmedik. Kent AŞ belediyeye ait, biz belediye işçisiyiz.

Yerel seçimlerden önce Karşıyaka Belediyesi bölündü. Bayraklı belediye oldu. Bu bölünmeden dolayı Karşıyaka Belediyesi işi Kent AŞ’den alıp Altaş adlı taşerona ihale ediyor. Böylece işçileri ve işi bölmek istiyorlar. Bu bölünmeyi biz yaratmadık. 5 yıl önce işverene geri adım attırıştık, şimdi de aynısını yapacağız. Bu direnişteki en büyük avantajımız patronun rantçı olduğunu tüm işçiler biliyor. Bu yüzden sendikaya güvenleri tam.

- Ne gibi eylemlilikler yaptınız? Ve daha ne tür eylemlilikler yapacaksınız?

Direnişimize yönelik karalamalar yapılıyor. Biz de buna karşı kamuoyunu bilgilendirmeye çalışıyoruz. 10 bin bildiri dağıtıldı, bunu direnişin 3. gününde yaptık. Anneler gününde Zübeyde Hanım anmalarına gidildi. Karşıyaka Çiçek Festivali’ne gidildi. Buralarda direnişimizi anlatıyoruz.

Eşler-çocuklarla beraber 14 Mayıs günü Soğukkuyu Parkı’nda toplanıp Karşıyaka Belediyesi önüne yürüyeceğiz ve kitlesel oturma eylemi yapacağız. Daha sonraki günlerde Karşıyaka İskele’de toplanıp “Taşeronlaşmaya hayır!” yürüyüşü yapacağız. 2-3 gün aralıklarla çeşitli eylemler yapmayı planlıyoruz.

- Son olarak söylemek istedikleriniz neler?

Bu saldırı örgütlülüğümüze bir saldırdır, işçi onurumuza saldırdır. Buna karşı duracağız. Taşerona köle olmayacağız. Biz işçiler kararlıyız ve zaferle bu süreçten çıkacağımıza eminiz. İşimize geri dönene kadar bekleyeceğiz. Direnişimize destek bekliyoruz.

Köln’de faşizme geçit yok!

Almanya’nın Köln kentinde yapılması planlanan faşist kongrenin ikincisi de Köln halkının direnişleriyle karşılandı ve tüm kentte eylemler gerçekleşti.

Protesto eylemlerine sendikalar, kiliseler, partiler, lise öğrenci temsilcilikleri, demokratik kurum ve kuruluşlar, devrimci örgütler çağrı yaptı. Kentin değişik noktalarında biraraya gelen binlerce kişi faşist ve ırkçı Pro Köln ve Pro Kuzey Ren Vesfalya kuruluşunun düzenlediği islam karşıtı kongreyi protesto etti.

Protesto gösterilerinden biri şehir merkezinde gerçekleşti. Burada sendikalar kiliseler ve partilere kadar geniş bir yelpazede katılım gerçekleşti. 2 bin kişinin katıldığı mitingte yapılan konuşmalarda Köln’deki hoşgörü ve çok kültürlülük geleneğinin bozulmayacağı ve Köln’de faşistlere yer olmadığı vurgulandı.

Grup daha sonra yürüyüşe geçti. Ren nehrinin diğer tarafında Pro Köln’ün düzenlediği kongrenin yakınında toplanan kitlesel kalabalığa katıldı. Burada ağırlıklı olarak liseli öğrenciler ve partilerin gençlik örgütleri oluşan 4 bin kişilik kitle bekliyordu.

Miting alanında yapılan konuşmalarda, özellikle öğrenci temsilcileri faşizmin bir düşünce olmadığını aksine suç olduğunu ve yasaklanması gerektiğini vurguladılar. Pro Köln gibi faşist bir kuruluşun seçimlere katılmasına izin veren politikalar eleştirildi ve okullardaki anti faşist projelere daha fazla ağırlık verilmesi ve desteklenmesi gerektiği söylendi.

Miting alanındaki kitle çembere alınarak çıkmasına izin verilmedi. Polis köpekleri, atlı polisler, su panzerleri ile polis tam bir güç gösterisi sergilemeye çalıştı.

Gösterilerde bazı gruplar yoğun polis yığınağına ve polis çemberine rağmen ırkçı faşist Pro Köln’ün toplandığı alana kadar sokulmayı başardılar ve 150 kişi ile kocaman alanda kaybolmuş izlenimi veren faşistlerin kongresini megafonlarla ve sloganlarla uzunca bir süre engellediler. Burada yer yer polis ile çatışma çıktı. Protesto gösterilerinde biz de Bir-Kar olarak yerimizi aldık.

Pro Köln’ün yakında yapılacak olan seçimlere yatırım olarak kullandığı kongreye, Avusturya, ABD, Fransa, İtalya gibi ülkelerden gelen ırkçı faşistlerin de bulunduğu 150 kişi katıldı. Muhammed karikatürlerinin bulunduğu pankartlar taşındı.

Köln’de Diyanet İşleri Türk İslam Birliği’nin yaptıracağı camiye karşı kampanyalar yürüterek bunu kendi faşist ideolojilerini yaymak için kullanan ırkçı faşist Pro Köln ve Pro NRW, “Köln’ün giderek islamlaşmaya başladığı” iddiasını öne sürerek buna karşı bir konferans düzenleme kararı almıştı.

Bu iki faşist kuruluş 10 Mayıs günü Köln’ün merkezinde bir gösteri düzenlemeyi planlıyor ardından da buradan caminin yapılacağı Köln’ün Ehrenfeld semtine kadar yürümek istiyordu. Köln İdare Mahkemesi ve Eyalet Yüksek İdare Mahkemesi’ne bu talep reddedildi. Böylece faşistler kendilerine verilen alanda polis çemberi altında toplanabildiler.

Gösteriler süresince 5600 polis görev yaptı. Pro Köln geçen yıl Eylül ayında yine Köln’de İslamlaşma Karşıtı Konferans düzenlemek istemiş, bu konferans da Köln halkının büyük tepki ve kitlesel gösterileriyle önlenmişti.

BİR-KAR / Köln

Dünya işçi-emekçi hareketinden...

Macaristan'da krize karşı genel grev!

Macaristan'da krizin sonuçlarına karşı ayağa kalkan kitlelerin öfkeleri dinmiyor. 8 Nisan'da gerçekleşen kitlesel gösterilerin ardından 8 Mayıs'ta da özellikle ulaşım ve transport sektöründe örgütlü sendikaların yoğun katılımıyla bir günlük genel grev gerçekleşti.

Macaristan'da Mart ayında kriz nedeniyle devrilen hükümetin yerine iktidara gelen sosyal demokrat azınlık hükümetinin ilk icraatı geniş bir kriz programını kabul etmesi olmuştu.

Macaristan hükümeti Dünya Bankası, IMF ve AB'den 20 milyar acil yardım almış ve bununla devletin iflas etmesi önlenmeye çalışılmıştı.

Bu süreç ağırlıklı olarak kamu giderlerinde kısıtlanmaya gidilmesi olarak işliyor. Hükümet 2 yıl boyunca kamu çalışanlarının maaşlarını dondurmayı planlıyor. Ayrıca vergilerin arttırılması da gündemde. Hatta devletten alınan çocuk parası bile vergilendirilecek. Emekliler de bu uygulamadan nasibini alacak. Emeklilik parası yükseltilmeyecek ama emeklilik yaşının kademeli olarak 62'den 65'e yükseltilmesi planlanıyor. Hastalık parası yüzde 70'den yüzde 60'a çekilecek. Tüm bu uygulamalar işçi ve emekçilerin gelirinin yüzde 30 oranında düşmesi, enflasyonun artması ve işsizliğin büyümesi anlamına geliyor. Bu saldırılar karşısında kitleler yeni hükümete karşı da mücadele yolunu seçiyorlar.

Genel greve katılımın yüzde 80 ile en yüksek olduğu yer devlet demiryolları. "Demiryollarına ayrılan ödeneklerin kısıtlanmasıyla demiryolu işçilerinin yarısının işini kaybedeceği tahmin ediliyor. Bu da 200 bin işçi ve emekçinin kamu araçlarını kullanamayacağı anlamına geliyor.

Greve ayrıca otobüs şöferleri, öğretmenler, sağlık çalışanları da katıldılar. Bazı fabrikalarda da dayanışma grevleri gerçekleşti.

Daha güçlü ve kitlesel eylemlerin gerçekleşmemesinin nedeni ise, farklı sendikal tutumlar.

Macaristan'da ikinci büyük sendikal konfederasyonu olan SZEK hükümeti zor dönemde zor durumda bırakmamak için greve katılmayı reddederken, Sendikalar Birliği (LİGA) ise grevi hükümet ile sürdürülen görüşmeler nedeniyle kısa tuttuğunu açıkladı. Ama önümüzdeki süreç için yeni grev ve protestolara çağrı yapıldı.

Otomobil sektöründe grevler...

Hindistan'ın Hyundai işletmelerinde çalışan 1.300 işçinin başlattığı grev kazanımlarla sona erdi. Grev süresince gözetimine alınan 900 işçi işlerinin başına döndü. Grevci işçiler cezai soruşturmaya maruz kalmayacak ve işveren işçilerin diğer tüm taleplerini gözden geçirecek. İşçilerin en önemli taleplerinden biri sözleşmeli işçilerin diğer işçilerle eşit haklara sahip olmasıydı.

Güney Kore otomobil tekeli Ssangyong'da da sendikalı işçiler iki günlük greve gittiler. İşçiler bu eylemleriyle kitlesel olarak yaşanan işten atılmaları protesto ettiler. Tekel iflasını açıklamak ve 2646 işçiyi işten atmak istiyor. Bu rakam tüm çalışanların yüzde 36'sını oluşturuyor.

ThyssenKrupp'ta işçi kıyımı

Almanya'nın en büyük demir-çelik tekeli

ThyssenKrupp, 8 Mayıs günü, ekonomik krizden dolayı 2 bin işçinin işine son vereceğini ve buna karşılık olarak işyeri temsilciliği ile 30 Eylül 2010 yılına kadar işyerini kapatmama üzerinde anlaştıklarını ifade etti.

ThyssenKrupp yöneticisinin yaptığı açıklamaya karşı IG Metal sendikası ise 5000 işyerinin tehlikede olduğunu söylüyor. ThyssenKrupp dünya genelinde 200 bin işçiyi istihdam ediyor.

Bielefeld'de uyarı grevi!

Kamu sendikası ver.di, toplu iş sözleşmelerinde yaşanan uzlaşmazlıklar üzerine 6 Mayıs sabahı

Almanya çapında uyarı grevler için çağrı yaptı.

Bielefeld'deki greve damgasını vuran sorun, kiliselere bağlı sağlık ve sosyal alanlarda çalışan emekçilerin toplu sözleşme haklarının olmamasıydı. Ayrıca kreş çalışanları da, Almanya'da geçen sene çıkarılan KiBiZ'e (Çocuk Eğitim Yasası) karşı grevdeydiler.

Greve katılan 400'e yakın kreş çalışanı gösteri alanına yürüdüler ve kiliselere bağlı kurum çalışanları ile buluştular. Gösteriye 700'ün üzerinde katılım gerçekleşti. Ver.di başkanı yaptığı konuşmada, bunun bir başlangıç olduğunu, taleplerinin kabul edilmemesi durumunda grev ve eylemleri sürdüreceklerini dile getirdi.

Federal-Mogul direnişi kazandı!

Almanya'nın Wiesbaden kentindeki işletmede 6 Mayıs günü üretimi durdurarak direnişe geçen Federal-Mogul işçileri, belli kazanımlar elde ederek direnişi sonlandırdılar.

Büyük karlar elde etmesine rağmen kapitalist krizi bahane eden Federal-Mogul patronları daha önce taşeran firmadan getirdikleri 166 işçiyi kapı dışarı etmişlerdi. Buna karşılık işyeri temsilciliği çalışma saatlerinin düşürülmesini talep ederek işçilerin atılmasına karşı çıkmıştı.

Bu saldırıyla yetinmeyen Federal-Mogul patronları, kadrolu işçilerden 436'sının işine son vereceklerini açıkladılar.

IG Metal'de örgütlü işçilerin %93'ü grev oylaması yapılması yönünde karar aldı. 5 Mayıs günü yapılan oylamada işçilerin %94,39'u evet yönünde oy kullandı.

İşçiler 6 Mayıs sabahı direnişe geçtiler, fabrikanın önünde çadırlarını kurarak direniş bültenini çıkardılar. İnternet üzerinden bir sayfa açarak gelişmeleri kamuoyuna duyurmaya çalıştılar.

Kapitalist krizin etkilerinin hemen her fabrikada kendini hissettirdiği bu dönemde, direniş kısa zamanda büyük destek kazandı. Wiesbaden ve çevresindeki işçi ve emekçiler, parti temsilcileri direnişe destek verdiler. Opel Bochum, Mercedes Benz'den de direnişe destek sunuldu.

12 Mayıs günü işverenle IG Metal arasında süren pazarlık akşam saatlerinde sona erdi. IGM Wiesbaden sorumlusu Michael Erhardt işçilere yaptığı açıklamada şunları söyledi: "Federal-Mogul işçilerinin başlattığı direniş karşısında Mogul patronları geri adım attılar. Siz kazandınız, sizin birliğiniz ve direnişiniz kazandı." Michael Erhardt, işverenin 436 kişinin işine son verilmesinden vazgeçtiğini, IGM'in farklı önerileriyle birlikte bir çözüme vardıklarını açıkladı.

Fabrikanın stratejik bir konumu var: 125 yıllık bir işletme olan Federal-Mogul fabrikasında otomobil sanayisi için çok hassas motor parçaları üretiliyor. Direniş bir gün daha sürseydi, Mercedes'de A-Klass bandları duracak, etkisi hemen VW'ye sıçrayacaktı. Otomotiv patronları bundan dolayı korkuya kapıldılar. Direnişin başka fabrikalara da örnek olacağından kaygı duymaya başladılar. Çünkü kapitalist krizin yıkıcı sonuçları her fabrikada yaşanıyordu. Hem direnişle dayanışmayı engellemek hem de daha fazla zarar etmemek için masaya oturmak zorunda kaldılar.

Henüz masada ne gibi kararlar alındığı bilmiyoruz ama, işçi sınıfı üretimden gelen gücünü direnişle bütünleştirdiğinde, başaramayacağı hiçbir şey yoktur.

Wiesbaden BİR-KAR

Afganistan’da kitlesel kıyıma protestosu...

“En büyük terörist Amerika!”

“Teröre karşı mücadele ediyoruz” gerekçesiyle Afganistan’ı işgal eden emperyalist güçlerle Türk devleti türünden suç ortakları, bu ülke halklarına karşı giriştikleri vahşi saldırıları sürdürüyorlar. 7.5 yıldan beri sivil halk üzerine bomba yağdıran emperyalist işgalciler, geçen hafta iki köyü bombalayarak bu iğrenç suçlarına yenilerini eklediler.

Saldırıya maruz kalan köylülerin belirttiğine göre, hava bombardımanı gerçekleştiren işgal orduları, aralarında çok sayıda çocuk ve kadının bulunduğu 180 sivil katlettiler.

Katliamın ardından ABD savunma bakanı Robert Gates Afganistan’a “sürpriz” bir ziyaret gerçekleştirenken, aynı günlerde Afganistan “devlet başkanı” Hamid Karzai Washington’da Barack Obama’nın huzuruna çıktı.

Katliama “isyan eden” CIA yetiştirmesi Hamid Karzai, Washington’daki efendilerine, sivil ölümlerine de neden olan hava saldırılarını kesme çağrısında bulundu.

Karzai düşkününe yanıt veren Beyaz Saray Ulusal Güvenlik Danışmanı James Jones, ABC televizyonuna yaptığı açıklamada, ABD’nin Afganistan’da devam eden hava saldırılarını sona erdirmeyeceğini söyledi.

Karzai, Obama ile görüştüktan sonra uğradığı Almanya’nın başkenti Berlin’de yaptığı açıklamada, “*Afgan halkı, Amerika’nın müttefikidir ve bu çabanın başarılı olmasını istemektedir. Afganistan halkı, uluslararası toplumun Afganistan’daki varlığının pek çok yarar sağladığını da bilmektedir*” şeklinde sözler sarf etti. Bu sözler, CIA yetiştirmesinin timsah gözyaşları döktüğünü kanıtladığı gibi, Afgan halklarını katleden işgalcilerin suç ortağı olduğunu da bir kez daha gözler önüne sermiştir.

İğrenç katliamın dünyaya duyurulması üzerine savunmaya geçen işgalci güçlerin şefi ABD Merkez Kuvvetler komutanı orgeneral David Petraeus, sivillerin yaşadığı evlerden işgal güçlerine ateş açtıklarını iddia ederek, suçu Taliban güçlerinin üzerine yıkmaya çalıştı. Ancak bu çirkin manevra bir işe yaramadı. Zira tüm dünya, savaş aygıtı NATO komutasındaki işgalcilerin vahşi katliamlarına tanık oldu.

Katliamı gerçekleştiren işgalciler, tıpkı siyonist İsrail’in Gazze’de yaptığı gibi fosfor bombası kullanmaktan da çekinmemişler. Nitekim saldırıyla ilgili açıklamaya yapan Afganistan bağımsız insan hakları komisyonunun bir üyesi, yaralıları tedavi eden doktorların, beyaz fosfor gibi bir kimyasalın neden olmuş olabileceği alışılmadık yanıklar saptadıklarını belirtti. İşgalci güçlerin şefleri fosfor bombası kullandıklarını inkâr ediyorlar, ancak sivil halkı hava bombardımanı ile katledebilecek kadar vahşi olan işgalcilerin fosfor bombası kullanmaları önünde hiçbir engel yoktur. Zira işgalin kendisi her tür yasa ve kuralın reddi iken, işgalcilerin savaş kurallarına uymasını beklemek ham hayalden başka bir şey değildir.

Afgan halkının vahşi katliama gösterdiği tepki de işgalcilerin niteliğini ortaya koymaktadır. Saldırıya hedef olan bölgenin merkezi sayılan Ferah’ta sokaklara çıkan Afganlılar hem işgali hem vahşi katliamı protesto etmek istediler. Düzenlenen gösteriyi gaz bombalarıyla dağıtan kolluk kuvvetleri, burada da zorba yüzlerini sergilediler.

Başken Kabil’de düzenlenen gösterilerde yükseltile şiar ise, asıl suçluyu açıkça ortaya

koymuştur. Kabil sokaklarında yükseltile “En büyük terörist ABD!” şiarı, Afgan halklarının ABD emperyalizmi ile hizmetine giren tetikçi takımının misyonunu iyi bildiğini oraya koymuştur.

İşbirlikçi Türk burjuvazisi ile onun sınıf çıkarlarının bekliliğini yapan Türk devleti, bu haldeki Afganistan’a ek askeri kuvvet gönderme hazırlığı içindedir. İşgalcilerin katliamcı kimlikleri apaçık ortadayken, ABD ile girişilen bu suç ortaklığının, Türk askeri “yeniden inşa” veya “insani yardım” alanlarında görev alacak türünde söylemlerle örtülmek istenmesi tam bir ikiyüzlülüktür.

İşgalci güçleri, “En büyük terörist!” diye tanımlayan Afgan halklarının, kendi cellâtlarından yardım beklediklerini iddia etmek, zulüm kurbanı bu halkla alay etmekten başka bir anlam taşımamaktadır. Afgan halklarının bu iğrenç katliamlardan kurtulabilmeleri için, işgalcilerle suç ortaklarını ülkelerinden kovmaları şarttır!

Mukteda Sadr’ın Türkiye ziyareti...

Sadr Hareketi bölgesel politikalara yedeklenmeye çalışılıyor!

Irak’taki işgalci güçlerin hakkında “ölüm fetvası” verdiği Sadr Hareketi’nin lideri Mukteda es Sadr, Türk devletinin sağladığı özel bir uçakla Ankara’ya geldi.

Önce Cumhurbaşkanı Abdullah Gül tarafından Dışişleri Konutu’nda kabul edilen Sadr, ardından Başbakan Tayyip Erdoğan ile Başbakanlık Resmi Konutu’nda görüştü. Türkiye’nin Irak Özel Temsilcisi Murat Özçelik de görüşmelerde hazır bulundu. Bu arada Sadr, dışişleri bakanlığı yetkilileriyle de bir görüşme yaptı.

Görüşmelerde Irak’taki son durumun masaya yatırıldığı, Aralık ayında yapılması beklenen genel seçimlerden önce Irak’taki siyasi sürecin değerlendirildiği, Irak’taki gruplar arasında yaşanan gerginliğin sona erdirilmesi ve Irak’ta güvenliğin sağlanması konularının da ele alındığı bildirildi. Bazı kaynaklar, görüşmelerde Kerkük’ün durumu ile Federe Kürdistan’da yapılacak seçimlerin de ele alındığını duyurdu.

Görüşmelerin ardından İstanbul’a geçen Sadr, hareketin önde gelen 80 temsilcisinin katılımıyla gerçekleştirilen konferansa katıldı. Hareketin siyasallaşması ile Aralık ayında yapılacak seçimlerin görüşüldüğü konferansa Sadr’ın Necef’teki heyeti de katıldı.

İstanbul’daki konferansın ardından Sadr’ın basın sözcüsü Şeyh Salah El Ubeydi ile toplantı koordinatörü Seyid Haşim El Meyali, Türk basın mensuplarının sorularını yanıtladı.

Hareketin yönelimini “*Silahlı da bıraktık. Özellikle Irak askerine silah doğrultulmayacak. Ancak direniş devam edecek. Dışarıdan topraklarımızı işgal eden güçlere karşı ekonomik, siyasi ve kültürel alanda direniş var. Ama bu silahla olmayacak. Gelecekteki durum ise Sadr’ın kararına bağlı*” şeklinde açıl原因an El Ebeydi, Irak’ta aranan Sadr’ın Türkiye’de bulunmasına ilişkin soruya ise , “*Türkiye eski ve iyi bir dostumuzdur. Ona güvenerek biz hiçbir şeyden çekinmeden Türkiye’de rahatça dolaşıyoruz*” diye karşılık verdi.

El Ubeydi, görüşmelerde hangi konuların ele alındığının sorusuna karşılık, Türkiye’nin Ortadoğu’da güvenliğin ve istikrarın sağlanmasında yer alması konusunun gündeme geldiğini belirtti.

Hem Sadr’ın Ankara’da üst düzey temaslarda bulunması hem Hareketin konferans için İstanbul’u tercih etmesi, farklı çevreler tarafından dikkat çekici bulundu. Zira Irak işgaline karşı kimi zaman silahlı, çoğunlukla ise farklı araçlarla direnen bir hareketin liderinin Ankara’daki Amerikancılar tarafından “özel ilgi”yle karşılanması, çelişik gibi görünüyor. Ancak gelişmelerin seyri, çelişkiden çok, Türk devletinin Irak’taki durum ve Kürt sorunuyla ilgili manevralarına işaret ediyor.

Sadr Hareketi ile geliştirilen ilişkilerin ABD’den habersiz olması mümkün değil. Hareketi düzen içi sınırlara çekmek için de çaba harcayan Ankara’daki işbirlikçiler, bu girişimleri ile ABD’yi de memnun etmektedir.

Diğer bir konu ise, Hareketin Irak’ın bütünlüğü ve Kerkük konusunda Ankara ile benzer yaklaşımlar içinde bulunmasıdır. Irak’taki yağmadan pay almak konusunda olsun, Kerkük şehrinin Kürdistan Federe yönetimine dahil edilmesi konusunda olsun, Türk devleti, Sadr Hareketini kendi tezinin destekçisi haline getirmeye çalışıyor. Mukteda Sadr’ın tutumu, hareketin de böyle bir eğilim içinde olduğunun ipuçlarını veriyor.

Vahşi işgali destekleyen Ankara’daki işbirlikçi takımı, bununla yetinmemiş, Irak halklarının celladı olan ABD savaş makinesinin tüm gereksinimlerinin karşılanabilmesi uğruna İncirlik Üssü’nü de tahsis etmiştir. Bugün, işgale karşı direnen Sadr Hareketi ile ilişkilerin geliştirilmesi bir politika değişikliğine değil, Tük egemen sınıflarının sefil çıkarlarının korunmasına yönelik yeni bir manevraya işaret ediyor.

Emperyalistlerin kışkırttığı gerici savaş Pakistan'a taşındı!

Gerici savaşlar ezilen halkların birleşik direnişiyle ezilebilir!

Emperyalist orduların Afganistan'ı harabeye çevirerek işgal etmesiyle başlayan çatışmalar Pakistan topraklarına da taşındı. Pakistan-Afganistan sınırındaki çatışmalar yeni olmamakla birlikte, son günlerde resmen savaşa dönüştürülmüş bulunuyor. Pentagon'daki savaş baronlarını memnun eden bu vahim gelişme, Pakistan'ı da emperyalist orduların savaş alanına çevirdi.

Çatışmanın yoğunlaştığı Svat Vadisi'ni havadan bombalayan Pakistan ordusu, Afganistan'daki işgalci güçlerden de destek alıyor. Şiddetlenen çatışmalarla ilgili açıklama yapan Pakistan Başbakanı Yusuf Rıza Gilani, ordu birliklerine karşı direnişi sürdüren Taliban militanlarının "tamamen ortadan kaldırılmasını" emrettiğini açıkladı. Diğer olgularla birlikte bu açıklama, savaşın şiddetlenerek devam edeceğine işaret ediyor.

Barack Obama yönetiminin ilk savaşı!

Siyahi bir adayın ABD başkanlığına seçilmesi üzerinden estirilen iyimserlik havasının temelden yoksunluğunu görmek için dört ay yetti. Pakistan'ı savaş cehennemine sürüklemeye girişimleri yeni olmamakla birlikte, Obama yönetiminin isteği, hatta zorlaması ile savaş başlatıldı. İslamabad'daki gerici rejimin suç ortaklığının bariz olması, bu gerçeği değiştirmiyor.

ABD yönetiminin üst düzey görevlilerinin Pakistan'a yaptıkları ziyaretler son günlerde sıklaştıkça, Obama'nın Kabil'deki sadık uşak Hamid Karzai ile Pakistan devlet başkanı Asif Ali Zerdari'yi Washington'a çağırması, savaşı kimin kızıştırdığı hakkında fikir vermektedir. ABD'li görevlilerin Pakistan yönetimiyle ilgili açıklamaları ise, savaşın bir an önce başlaması yönünde harcadıkları çabayı açıkça ortaya koymaktadır.

ABD Kongre üyelerine bilgi veren işgal kuvvetleri komutanı general David Petraeus, Pakistan hükümetinin varlığını sürdürebilmek amacıyla sert önlemler alınması gerektiğini ve "Taliban'la mücadelede ertelemek için artık hiçbir bahanelerinin kalmadığını" vurguladı. Pakistan hükümetinin Taliban'a verdiği tavizlerden ve bunlarla ilgili ileri sürdüğü mazeretlerden "usandıklarını" söyleyen Petraeus, "Taliban'ın yok edilmesine dair Pakistan hükümetinin önümüzdeki 2 haftada atacağı somut adımları ve sonuçlarını izledikten sonra ABD'nin bölgedeki stratejisini oluşturacağını" belirtti.

Konuyla ilgili açıklama yapan bir diğer görevli ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton oldu. Pakistan'daki şartların dünya için öldürücü bir tehdit oluşturduğunu iddia eden Clinton, İslamabad'ı, "ülkeyi Taliban'a terk etmekle" suçlayarak, savaşı biran önce başlatması gerektiğini hatırlattı.

Bir haftadan kısa sürede İslamabad'ı iki defa ziyaret eden ABD Genelkurmay Başkanı Amiral Mike Mullen de, savaşın biran önce başlatılması için işbirlikçilerine doğrudan basınç uyguladı.

Svat Vadisi'ndeki gelişmelerin Amerika'ya doğrudan ilgilendirip kaygılandırıldığını iddia eden Obama'nın Afganistan-Pakistan Özel Temsilcisi Richard Holbrooke ise, "ABD'nin Taliban karşısında gösterdiği çabalara destek olması için Pakistan'a

mümkün olan en ağır siyasi baskının uygulanması gerektiğini" savunarak, Pakistan'ı açıkça tehdit etti.

Obama'nın Karzai-Zerdari ikilisine neler emrettiği açıklanmadı. Ancak bir kısmını aktardığımız açıklamalar, Pakistan'da şiddetlenen savaşın ABD patentli olduğu konusunda kuşkuya yer bırakmamaktadır.

Nitekim çatışmaların şiddetlenmesinden sonra açıklama yapan ABD Savunma Bakanı Robert Gates, Pakistan hükümetinin Taliban'a verdiği tepkiden çok memnun olduğunu söyleyerek, kan dökülmesinin Beyaz Saray'ın isteği olduğunu dolaysız bir şekilde itiraf etmiştir.

Kokuşmuş Amerikancı rejimin suç ortaklığı

Pakistan'daki gerici rejimin ayırddedici özelliklerinden biri, ABD emperyalizmi adına tetikçilik yapmasıdır. Hem dönemin Sovyet yönetiminin bölgesel etkisini sınırlamak hem içteki sol-sosyalist hareketin ezilmesi için dinsel gericiliğin önünü açan Pakistan rejimi, CIA ile işbirliği içinde Taliban güçlerini silahlandırıp eğitti. Sol hareketi ezen askeri cuntalar ise, dinci gericiliğin güçlenmesi için devasa olanaklarını seferber etti.

ABD ile işbirlikçilerinin sağladığı iklimde rahatlıkla palazlanan dinci-gerici akım, Afganistan işgalinden sonra Taliban güçlerinin ülkeye sığınması ile daha da güçlendi. Öyle ki, dinci-gerici akım ordu, istihbarat, bürokrasi gibi devletin temel kurumlarında da örgütlenebilmiştir. Dinci güçlerin bu düzeyde güçlenmesi, geline yerde Pentagon'daki savaş baronlarını da rahatsız etmektedir.

Afganistan'daki bataklığın derinleşmesine katkıda bulunan bu akımların, nükleer silahları bulunan Pakistan'da iktidarı ele geçirebilecek güce eriştiği öne sürülmektedir. Beyaz Saray'daki şefleri korkutan sebeplerden biri de, nükleer bombaların ABD karşıtlarının eline geçebilme ihtimalidir. Bu durum, Beyaz Saray'ın emrinden çıkamayan İslamabad

rejimini, çok hevesli olmasa da, fiilen savaşa sürüklemiştir.

Sonuçta Pakistan rejimi bu yıkıcı savaşın dolaysız suç ortağıdır. Zira sınıfsal çıkarları gereği ABD adına tetikçilik yapıp dinci-gericiliği besleyen bu rejim, hem savaş ortamının hazırlanmasındaki rolü hem Obama yönetiminin dayatmalarına karşı çıkma iradesinden yoksun olduğu için Pakistan halklarını yıkıma sürükleyen bu gerici savaşın sorumluluğunu taşımaktadır.

Gerici savaşlar ezilen halkların kaderi değildir!

Svat Vadisi'nde yaşayan bir milyona yakın sivil, çatışmaların yoğunlaşması üzerine yerini yurdunu terk etmek zorunda kaldı. Çok kısa bir sürede gerçekleşen bu göç, insani felaketlere de davetiye çıkarıyor. Nitekim insani felaket tehlikesine dikkat çeken Birleşmiş Milletler mültecilere yardım örgütü, sorunun çözümü için yardım çağrısında bulundu.

ABD-Pakistan işbirliği ile başlayan saldırının kapsamı geniş olsa da, Afganistan'ı işgalci güçlerin bataklığına dönüştüren Taliban güçlerini etkisizleştirmek kolay değil. Bu ise savaşın yayılarak süreceği anlamına geliyor. Gerici çatışmaların bedelinin ezilen halklara ödeltildiği göz önüne alındığında, Afganistan'daki vahim durumun Pakistan'ın bazı bölgelerine yayılması kaçınılmaz olacaktır.

Emperyalist güçler ile işbirlikçi rejimlerin kışkırttığı gerici savaşlar insani, ekonomik, sosyal, doğal yıkımlara yol açmaktadır. Gerici savaşların yıkıcı etkisi esas olarak işçileri, emekçileri, yoksulları, ezilen halkları, kadınları ve çocukları vurmaktadır.

Bu yıkıcı savaşlar emekçilerin ve ezilen halkların kaderi değildir! Ancak, gerici çatışma ve savaşları önleyebilmek için, işçi sınıfının, emekçilerin, ezilen hakların emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı birleşik kararlı bir direnişi yükseltmeleri şarttır!

İşçi sınıfı “makulu” berhava ederek şekillenir

Volkan Yaraşır

2009 1 Mayıs'ının ülke çapında yaygın, geniş yığınlarca ve coşkulu bir şekilde kutlanması ve özellikle bütün baskı, tehdit ve devlet terörüne rağmen Taksim'in sokak sokak çatışarak kazanılması işçi hareketi açısından son derece önemli bir merhale oldu.

Taksim'e çıkılması hem bir geleneğin bugün ve gelecekle bağını kurması, hem de net bir irade savaşının dışı vurumuydu. Aynı zamanda ahlaki bir duruştu.

1 Mayıs her şeyden önce Ocak 2009'dan beri ülke gündemini belirleyen yerel seçim atmosferini ve yarattığı sinizmi hızla dağıttı. Bu süreç sınıfı deklase edici sonuçlar doğurmuştu ve içinde ciddi tehlikeler barındırmaktaydı.

1 Mayıs kutlamaları ve özellikle Taksim'in kazanılması sınıfa militan ruh, özgüven ve moral verdi. Ve sınıfın bu militan ruha, özgüvene ve morale ihtiyacı vardı.

1 Mayıs süreci ve 1 Mayıs'ta yaşananlar sınıf hareketinin seyri konusunda tam bir laboratuvar işlevi gördü. Bu seyri dört başlık altında toplayabiliriz. Sermaye ve devletin sürece yaklaşımı, sendikal bürokrasinin süreç içindeki olası yeni konumlanışı, solun süreci kavramada ve değiştirmedeki rolü ve son olarak sınıfın geniş yığınlarının durumu ve yönelimi.

1 Mayıs'ın tatil edilmesi en başta sermaye ve AKP hükümetinin 1 Mayıs'ın içeriğini boşaltma hamlesi olarak dikkat çekti. AKP'nin seçimlerde oy kaybetmesi, AB'yle TC'nin entegrasyon süreci, sol ve sağ liberallerin AKP'den giderek uzaklaşması böylesi bir adımı etkilese de, asıl amaç bir iç boşaltma ve etkili bir halüsinasyon yaratma gayretiydi. Bu manevra ve 1 Mayıs'ta yaşananlar önümüzdeki dönemde sermaye ve AKP hükümetinin izleyeceği olası politikalar hakkında fikir verici içerikte oldu.

Kapitalist krizin sınıfın yıkıcı gücünü tetikleme olasılığı, bugünden sermaye ve AKP hükümetini harekete geçirdi. Sınıftan yükselebilecek en ufak tepkiye karşı tahammülsüzlükleri açığa çıktı. Sınıfın birleşik ve kitlesel bir güç olmasını engellemek için temel araçların şiddet, baskı ve tehdit olduğu netleşti. Ayrıca aşamalı blokaj taktikleriyle sınıfın gücünü dağıtmak, mücadeleyi lokalize etmek, direnişi kırmak, emek güçlerini parçalamak yönünde adımlar atılacağı netleşti. Bundan sonra şiddetin daha rafine kullanılması ve eylemlerin kriminalize edilmesi yönünde yeni taktikler devreye sokulabilir. Devlet terörü yaygınlaştırılarak, konsantre edilebilir. Sınıfın kimliğinin deforme edilmesi ve bilincinin köreltilmesi yönünde sistematik ideolojik terörle, çıplak terörün bir arada kullanılması gündeme gelebilir. 1 Mayıs devlet terörünün çıplak terör ve ideolojik terörle harmanlanarak hayata geçirilmesinin verileriyle yüklü bir pratik oldu.

Taksim'e çıkan Türk-İş ve Hak-İş'li sendika bürokratlarına polisin karanfil dağıtması, öte yandan Taksim'i zorlayan işçilere ve devrimcilere karşı gaz, cop, plastik mermi kullanılması ve yoğun şiddet uygulanması boşuna değildir. Taşların, sapanların, limon ve kül tablalarının “terör örgütlerinin” suç aletleri olarak lanse edilmesi, gülünç olmasının yanında bir yaklaşımın ürünüdür. Ayrıca 20 binin üzerinde polisin Taksim bölgesini kuşatması, 500'ün üzerinde insanın gözaltına alınması, 2'si ağır, 50'nin

üzerinde yaralının olması, şiddetin boyutunu ortaya koymaktadır. “Makul olan” bunun üzerinden inşa edilmiştir. “Makul olan” devletin belirlediği ve kontrol ettiği, hatta yönlendirdiği ilişki ağlarını tanımladı.

Sermaye ve AKP hükümeti bir sınıf refleksi olarak işçi sınıfından gelebilecek tehlikelerin farkındadır. Önümüzdeki dönemin son derece sert geçeceğini görmektedir. Taksim'in başbakan dahil, resmi mercilerce bir savaş cephesi gibi korunmaya çalışılması, aslında bugünden olası gelişmelere karşı devletin nasıl tavır alacağını, iradesini ve aklını nasıl ortaya koyacağını gösterdi. Sınıfın yaşadığı atomizasyon ve yaygın örgütsüzlük durumu sermayeye bazı şanslar verse de sınıf mücadelesinin seyrini kontrol etmeleri mümkün değildir. Sınıf mücadelesi kendi zenginliğini yaratarak gelişir.

Kapitalist krizin çok boyutlu ve senkronize bir içerikte olması, yani gıda, hegemonya ve uygarlık krizleriyle çakışması ve iç içe geçmesi önümüzdeki dönemin büyük altüst oluşlara sahne olacağını göstermektedir. G-20 zirvesi her ne kadar ABD'nin eşitler içinde birinci olma (AB, Çin ve Rusya'nın yanında) çabasını açığa çıkarsa da hegemonya krizi derinleşerek sürüyor. Dünyayı sarsacak gıda krizi tetiklenmeyi bekliyor. Kapitalizmin çürümüşlüğü bu uygarlığın iliklerine kadar sızmış durumda. Kriz bütün bu faktörleriyle yeni bir tarihsel dönemi simgeliyor. Böylesi krizlerin yeni güç ilişkilerini, yeni jeo-politiği ve yeni kurumsal ve hukuksal mekanizmaları doğurduğu bilinmektedir. Ayrıca Rosa Luxemburg'un deyiimiyle *düzenleyici savaşlar* bu dönemlerin vazgeçilmez aracıdır. Bu savaşlarla kapitalizm bir yanıla anarşisini atarken, diğer yanıla sermayenin değersizleşmesine karşı hamleler yapar. Bugün üçüncü paylaşım savaşını ya da düzenleyici savaşları bölgesel savaşlar içinde görebiliriz. Bu anlamda Ortadoğu, Orta Asya ve Orta Afrika önümüzdeki dönemin savaş alanlarıdır.

TC yeni jeo-politiğin kilit coğrafyası içinde yer almaktadır. Özellikle Ortadoğu'nun yeni dizaynında aktif rol almaya adaydır. IV. BOP dönemi* diye de

adlandırabileceğimiz bu süreçte ABD, askeri gücünün büyük bir kısmını çekip bölgede kalıcı karargahlar kurarak, enerji kaynaklarını ve yollarını denetlemeyi amaçlıyor. Ayrıca bölgede (TC, İsrail, Mısır ve Kürt Federe Devleti gibi) bir dizi devleti uç beyi gibi konuşlandırmayı hedefliyor. Uç beylerine hem aktif taşeronluk, hem de neo-lejyonerlik misyonu yükleniyor. TC bu uç beyliğine adaydır. Uç beyliği emperyalist agresyonun parçası olma halidir. Neo-Osmanlılık gibi alt emperyalist hayaller TC'nin aktif taşeronluğa hazırlığının ifadesidir. Böylesine bir süreç ülke içinde katı, otoriter bir rejimi koşullarken, ülke dışında emperyal politikaların mızrak ucu gibi hareket etmeyi gerektiriyor. Bu süreç bir yanıla da hızlı bir militarizasyon süreci olarak kendini ifade ediyor.

Krizin yıkıcı etkilerinin açığa çıkmasıyla 2010 yılının ortalarında işsiz sayısının 10 milyona yükselmesi büyük bir olasılıktır. 2008 Eylül'ünden itibaren resmi rakamlara göre 500 bin, gayri resmi rakamlara göre 850 bin kişi işsiz kaldı. Zaten açık ve sayılamayan işsizlerin toplamı 6 milyondur. Bu sayıyla birlikte toplam işsiz sayısı 7 milyonu buldu. Eldeki ampirik verilere göre önümüzdeki 1,5-2 yıl içinde bu sayıya 3 milyona yakın işsiz eklenmesini bekleyebiliriz. Eğer bu işsiz yığınlar sınıfın organik parçası haline getirilemezse, hızla mobilize edilerek ülke içinde etnik, dini, milli polarizasyonun tarafına dönüştürülebilir. Öte yandan bu yığınlar TC'nin yeni Ortadoğu dizaynında, Irak ve Afganistan'da yükleneceği “görevlerde” neo-lejyoner olmaya adaydır.

Bu büyük altüst edici gelişmeleri engelleyecek tek güç sınıf hareketidir. Sınıf hareketinin gösterebileceği kolektif reaksiyon, sistemin korkulu rüyasıdır. Bundan dolayı önümüzdeki dönem sınıfın göstereceği her tepkinin devlet terörüyle boğulması, aynı zamanda eylemlerin ve direnişlerin bloke ve kriminalize edilmesi beklenmelidir. Sınıfın bağımsız ve birleşik gücünü dağıtmak yönünde son derece stratejik adımlar atılabilir.

TC'nin bir yandan Ortadoğu'da uç beyliğine

sıvandığı, öte yandan yeni sermaye birikim rejiminin uzantısı olarak Çin ve Vietnam çalışma rejiminin inşa edildiği koşullarda yükselecek bir toplumsal muhalefete tahammülü yoktur. Çünkü Nazi çalışma rejimini andıran uygulamaların devreye sokulması inanılmaz bir sömürü çarkını yaratırken sermaye karına kar katma olanağına kavuşmaktadır. İçeride baskı ve otoriter gelişmeler sınıfı ezerken, dışarıda emperyalist agresyon politikalarına tabilik sermayenin aç gözlülüğünü ve hırsını ancak doyurabilir. Bunun işçi sınıfı için anlamı açlık, yoksulluk, işsizlik ve sefalettir, kan ve gözyaşındır.

Sendikal bürokrasinin bu dönemde yeni işlevler yüklenmesi olasıdır. AKP iktidarının siyasal İslam'ı Vietnam-Çin çalışma rejiminin ideolojik çimentosu olarak devreye sokması yanında önümüzdeki süreçte neo-korparatizm diye tanımlayabileceğimiz gelişmelerin yaşanması muhtemeldir. TC'nin Portekiz'de Salazar'ın korparatist devletine benzer neo-korparatist bir devlet yapılanmasına girme eğilimi gözlemlenmektedir. Salazar'ın “sessizlik içinde devrim” diye de tanımladığı bu süreç, devlet-sermaye-sendika üçlüsü içinde devletin açık desteğiyle sermayenin karının önündeki bütün engellerin kaldırılması hedeflenmektedir. “Sınıf çatışması” yerini sınıf işbirliğine bırakırken sendikalar sınıfı denetleyen, onun devrimci kimyasını bozan, sistemin rektifikasyonunun aracına dönüştüren bir işlev yüklenirler. Bu anlamıyla korparatizm salt iktisadi değil, manevi boyutlara da sahiptir. Mussolini'nin dediği gibi “Faşizm, yalnız kanun yapıcı ve müessese kurucu bir devlet nizamı değildir. Aynı zamanda terbiyeci ve harekete geçiricidir. İnsan hayatını şekilde değil, ruhta, karakterde ve imanda yoğurmak gayesindedir”. Devlet yapılanmasındaki bu metamorfoza bağlı olarak sendikal bürokrasinin de hızla neo-korparatist bir yapıya dönüşüp, yine Mussolini'nin dediği gibi “Her şey devletle, her şey devlet için” şiarını benimsediği gözlemlenmektedir. Siz bunu “her şey sermayeyle, her şey sermaye için” diye de okuyabilirsiniz.

Sendikal alan bir taraftan dinsel gericiğin nüfuz alanına dönüştürülüp, klerikal sendikacılığın zeminleri yaratılırken, diğer taraftan sınıf bilinci ve kimliğini deforme eden, sınıf işbirliğini yücelten neo-korparatist yapılar haline gelmesi yönünde adımlar atılmaktadır. Müslüman kardeşliği vurgularıyla patron-kliyer ilişkisinin korparatist ilişkilerle iç içe geçmesi, evrilmesi, birbirini tamamlaması kolaydır. Türkiye'deki sendikal yapılarda bunun ciddi zeminleri vardır. Bu gelişmeler bir yanıyla da neo-Osmanlılık politikalarını tamamlayıcı içeriktedir. Çünkü yaşanan süreçte devletin sınıflar üstü algılanması, neo-korparatist düzenlemelerle sömürünün perdelenmesi, ılımlı ve uyumlu İslam politikalarıyla sınıf işbirliğinin yaygınlaştırılması egemenlere muazzam olanaklar sağlayacaktır.

Hak-İş klerikal sendikacılık ve neo-korparatist düzenlemeler anlamında önemli ataklarda bulunmuştur. Türk-İş de hızla Hak-İş'leşerek önündeki “pürüzleri” aşmaktadır. Bu iki konfederasyonun bu zamana kadar sermaye ve devletle girdikleri ilişkilerin derinleşip, daha da rafineleşmesi beklenmelidir. 1 Mayıs'ın Kadıköy'de kutlanma tercihi ve Kadıköy'de yapılanın, 1925'ten sonraki 1 Mayıs'ların bahar bayramına dönüştürülmesine benzer bir şekilde gerçekleşmesi ilginçtir. Devlet kontrolündeki bu 1 Mayıs'larda Kazlıçeşme'de “kuzu çevirme ve piknik” organizasyonları yapılmaya başlandı. Kadıköy eylemi de bunu andırdı, bir 23 Nisan gösterisine dönüştü. Bu hafife alınacak bir adım değildir. Düne kadar iki konfederasyonun da 1 Mayıs'ı komünist bayramı diye anmaları unutulmamalıdır. O zamanki reaksiyonel tavır bugün içerik boşaltmaya yönelik bir tavra dönüşmüştür. Ve bundan sonraki dönemde işçi sınıfından yükselecek her gelişmenin aynı

muamelelere maruz kalması olasıdır. Zaten Türk-İş içindeki birkaç sendika sayılmazsa bu süreç başlamıştır ve hızla kökleşmektedir. Hak-İş ise siyasal iktidarın tam bir aparatı haline dönüşmüştür. Patron-kliyer ilişkilerini bugün açık açık savunabilmekte ve uygulayabilmektedir. Taksim'e çıkıp, polisten karanfil alma sahneleri tam bir bilinç karartma operasyonudur. Burada veren de alan da yaptığını iyi bilmektedir. Mesaj yerini bulmuştur. Ve yönelim göstericidir. İş artık devletle basit bir işbirliğinden öte, neo-korparatist bir yapıya dönüşme halidir. 1 Mayıs'a işverenlerin davet edilmesi, krize yönelik sosyal uzlaşma vurguları yapılması, sınıfın işsizlikle korkutulup terörize edilmesi boşuna değildir. Bu bir yanıyla önlem, bir yanıyla da savunma refleksidir. Her şeyden önce kriz sürecinin yıkıcı etkileri ve sınıftan yükselecek tepkiler sendikal bürokrasiyi tedirgin etmektedir. Bunun somut örneği 1989 bahar eylemlerinde yaşandı. Bahar eylemlerinin yıkıcı dalgası 40 yıllık Türk-İş bürokrasisini tarumar etmişti. Neo-korparatist adımlarla sınıfın felç edilmesi, eylemlerin boşa çıkarılması, kimliğinin ve bilincinin deforme edilmesi amaçlanmaktadır.

DİSK de bu dönüşümlere aday yapılardan biridir. Sosyal demokrat ve sol liberal feyizlerle hareket eden DİSK, her fırsatta “işimi seviyorum, fabrikamı seviyorum” sloganlarıyla sosyal uzlaşma mesajları vermektedir. İkinci dönem DİSK süreci zaten sosyal uzlaşma politikalarının hayata geçirildiği bir süreçtir. Sınıftan uzak, sınıfa yabancı ve hızla marjinalize olan tarzda sendikal politikalar hayata geçirilmiştir. Sosyal uzlaşma, bünyesinde zaten korparatist potansiyeller barındırır. DİSK'in 1 Mayıs'ta makulün oluşmasında payını da görmek gerekir. Daha önce birçok eylemde ve kendine bağlı sendikaların yaptığı toplu sözleşmede görüldüğü gibi...

KESK bugün sol-bürokratik bir kasta dönüşmüştür. Bir sendikal yapı olmaktan çıkmış, siyasal güçlerin nüfuz alan savaşlarını gerçekleştirdiği bir platforma dönüşmüştür. KESK hızla şekilsizleşmekte ve marjinalize olmaktadır. Bürokrasi bütün büneyi felç edici boyuta ulaşmıştır. Bu süreç taşıdığı potansiyeli de eritmiştir ve eritmeye devam etmektedir. Çünkü meşru, militan ve radikal duruş ve tavır alış, yerini sosyal diyaloga ve devletle flörte bırakmıştır. KESK'in yaşadığı bu dekadandan, sınıfın evrenini anlamaktan uzak ve KESK'i de kendi marjinalliklerini aşma alanı olarak gören ama her yaptıklarında da giderek marjinalleşen siyasal yapılar sorumludur.

Bugün işçi sınıfının en temel görevlerinden biri sendikal bürokrasiyi ve neo-korparatist ilişkileri dağıtmak ve parçalamaktır. Kriz süreci sınıfa olağanüstü olanaklar sunmaktadır. Sorun sınıfın hızla şekillenmesi ve yeniden yapılanmasıdır.

Yerel seçim süreci Türkiye solunda bir dizi kesin ayrışmanın önünü açtı. Yerel seçimlerde legalizmin ve parlamentarizmin anafona kapılan sol sınıftan yükselen tepkileri anlamadı, görmedi ve ilgilenmedi. Bu temelde ideolojik-politik hatla ilgili bir sorundu. 1 Mayıs bu süreci derinleştirdi. 1 Mayıs'ta, hem de aceleci bir tarzda Kadıköy vurgusu yapan bazı sol guruplar (Çağlayan çağrısı da bundan farklı değildi), tam bir krotizm (kuyrukçuluk) içine düştü. Reel politiker yaklaşım, sınıfı bir nesneler yığını görme eğilimi klerikal/neo-korparatist sendikal yapılara güç verdi.

Bir başka boyut ise Türkiye solunun büyük bir kesiminin her ne kadar sınıf odaklı çalışmayı merkezine koymasa bile taşıdığı devrimci ruhtu. Aslında Taksim, bir kortej yürüyüşüyle değil, arka sokaklardaki çatışmayla kazanıldı ya da bütün manayı burada buldu. Militan, kararlı, özverili, inatçı bu ruha sınıfın ihtiyacı var. Solun da sınıfla bütünleşerek var oluşunu yeniden inşa etmeye ihtiyacı var.

1 Mayıs sınıfın önündeki en önemli ihtiyaçlarından biri olan militan mücadelenin ve öfkenin sokaklarda

kazanılmasını göstermesi açısından önemli oldu. Fabrikayla sokak diyalektiğinin sarsıcı gücü ortaya çıktı. Devletin sınıfı makul olma çerperinde sıkıştırması, devrimcileri kriminalize etme, marjinal gruplar olarak gösterme gayreti her şeye rağmen sokakta aşıldı. Devrimciler sınıfla bütünleştiği, sınıfın devrimcilerle kaynaştığı ölçüde bu ve benzeri yapılan tüm operasyonların boşa çıkarılacağı ortadadır. En başta sınıfla hakiki, organik ve maddi bir ilişki kurmak ideolojik ve teorik Rönesans'ı yaratmak önemli olacaktır. Sınıfla bütünleşmeyen saf ve salt radikallik, mezhepleşmeye yüz tutmuş bir yapının da kendini dışavurumu olabilir, tarih bunun örnekleriyle doludur. Sorun fabrikalardaki nabız tutmak ve fabrikalarda atan nabız olmaktır. Sınıfın radikalliği ve militanlığı atölyelerde, organize sanayi bölgelerinde, fabrikalarda yavaş yavaş, biriktire biriktire şekillenir.

1 Mayıs'ta azımsanamayacak oranda işçi yer yer çatışmalara da girerek Taksim'i zorladı ve Taksim'e çıkanların büyük bir kısmı da işçiydi. Taksim'e çıkmak her şeyden önce bir şeyleri göze almaktı. Ve bir duruşu ifade ediyordu. Bu sınıfın ihtiyacı olan bir duruş ve tavır alıştı. Şimdi bu ruhun fabrikalara, organize sanayi bölgelerine, atölyelere taşınması önemli. Gürsaş, Tezcan, Sinter ve Brisa fabrika işgal eylemleriyle açığa çıkan öfke 1 Mayıs'ta taçlandı. Bir anlamda öfke ateşlendi.

Önümüzdeki dönemin sert geçeceği sınıfın her direnişinin, her eylemin açık çatışma potansiyelleri taşıdığı ortadadır. 1 Mayıs sınıfın gücünü dağıtmak anlamında devletin blokajlar uyguladığı, filtre ve enterne etme taktiklerini hayata geçirdiği bir pratik oldu. Amaç eylemi lokalize etme ve etkisizleştirmeydi. Benzer uygulamaları bundan sonra her eylem ve direnişte görmemiz mümkündür.

1 Mayıs deneyimi bize teorinin ve tarihsel pratiğin vurguladığı gibi sınıfın devrimcileştiği ölçüde yıkıcı bir güç olabileceğini gösterdi. Uvriyerizmle işçiciliği ayıran en temel özellik de sınıfı bir nesneler yığını olarak görmek ya da onu komünizmin kurucu öznesi olarak ele almaktır. Kurucu özne devrimci olduğu ölçüde anlamlı ve manalıdır.

Şimdi görev kapitalist krize karşı işgal, direniş, grev, blokaj (plaza ve yol blokajı gibi) ve sabotaj eylemlerini yaygınlaştırmaktır. Aynı zamanda bu eylemler arasında organizasyonu sağlamak ve oluşturulacak taban örgütlenmeleri aracılığıyla her türlü saldırıya karşı bugünden savunma komiteleri ve direniş komiteleri kurmaktır. Artık işten atılmaların yapıldığı her işyeri, sınıfın onuruna, kimliğine ve geleceğine yönelik her saldırının yapıldığı yer işgal, direniş ve grev alanıdır.

Bugünün en temel sorunu model kimlikler ve model eylemler yaratmaktır. Desa'da Emine Arslan, Deha'da Saliha Gümüş dönemin model kimlikleridir. Taksim'e çıkma iradesi, Sinter, Brisa, Tezcan, Gürsaş fabrika işgal eylemleri dönemin model eylemleridir. Çoğaltılmalı ve yaygınlaştırılmalıdır. Çünkü her direniş, her pratik sınıfın en iyi öğretmeni olacaktır. Önümüzdeki günler kapitalizmin yıkıcı etkilerinin açığa çıkacağı günlerdir. Bundan dolayı ülkedeki bütün işçi havzaları sınıfsal gerilimin en üst noktaya ulaşacağı alanlar olacaktır. Öfke ve kin birikecektir. Sınıfın bu öfke ve kine ihtiyacı var. Yaratılacak pratikler havzaların alev topuna dönüşmesinin kıvılcımları olabilir.

Unutulmasın, sınıf kendine dayatılan her düzeydeki makulü aşarak öznel ve nesnel şekillenmesini yaratır. Sermayenin açık savaş açtığı bir dönemde sınıfın makul olmaya değil isyana ve öfkeye ihtiyacı vardır. Makul olmak veya makul olma tavsiyeleri sınıf düşmanlığıdır. Artık her şey meşrudur.

* Daha geniş bilgi için bakınız; Volkan Yaraşır, **Balkanlaşma ve iç savaş sarmalında Ortadoğu** (adlı makale)

Bir katliamın düşündürdükleri...

M. Can Yüce

Bir hafta önce Mardin’in Zangırt (Bilge) Köyü’nde gerçekleştirilen katliam, gerçek anlamda tüyler ürpertici bir vahşetti. Bu vahşetten sonra sayısız yorum yapıldı, nedenleri üzerinde görüşler ileri sürüldü. Egemen ve özel savaş cephesinde “timsah gözyaşları” döküldü. Yine bu cephede yapılan değerlendirmelerde, özenle can alıcı neden ve sorumluluklar es geçildi... Bunda şaşılacak bir yan yoktu. Çünkü sorumluluklarını kabul etmelerini beklemek tam anlamıyla bir safdillik olurdu...

Hemen vurgulamak gerekir ki, bu katliamın görünürdeki nedenleri ne olursa olsun ve bunlar nasıl değerlendirilirse değerlendirilsin, bu ve buna benzer irili ufaklı vahşi pratikler, Kürdistan’da yıllardır uygulanan sömürgeci sistem ve onun özel savaş rejimi es geçirilerek kavranamaz.

En genel anlamda sömürgecilik, üzerinde uygulanan toplum ve ülkenin tarihsel ve toplumsal gelişimine doğrudan müdahale etme, bu süreçlere egemen olma ve sömürgecinin ihtiyaçları doğrultusunda biçimlendirme ve yönlendirme sistemidir. Kendisi dışındaki ulus ve halkları inkâr ve yok etmeyi uluslaşma ve ulus devlet stratejilerinin temel çizgisi haline getiren Türk sömürgeciliği, Kürdistan toplumsal ve tarihsel gelişimi üzerinde ipotek kurdu.

Cumhuriyetin ilk yıllarında gelişen Kürt direnişlerini acımasız bir biçimde yenilgiye uğrattıktan sonra Kürt egemen sınıflarını ezen, dağıtan ve yeniden direnme yetenek ve potansiyellerini yok eden TC, diğer sınıf ve tabakaları, bütün bir toplumu baskı ve egemenlik altına aldı. Bu süreç, aynı zamanda, özü boşaltılmış ve sindirilmiş egemen sınıf ve geri yapıların sömürge egemenliğin yerel ayakları, dayanakları haline getirilmesi sürecidir. Süreç içinde beyler, aşiret reisleri, büyük tüccarlar, şeyhler ve bunların dayandığı geri kurum ve ilişkiler sömürgeci sistemin etkin dayanağı haline getirilirken, devlet eliyle korunup yaşatıldılar... Bu ulus öncesi ve çağdışı kurum, yapı, ilişki ve kurumlar bir bakıma sömürgeci özel savaş rejimine en gerici temelde eklemelendiler...

Yani, bağımsız gelişme süreci dumura uğratan Kürdistan’daki ulus öncesi yapı, kurum ve ilişkileri koruyan, yaşatan ve en gerici tarzda yeniden üreten TC’den başkası değildir... En genel anlamda, kaydedilmesi gereken birinci nokta budur.

Kuşkusuz ülkemizde yaşanan uygulamaları salt bu genel doğrularla açıklamak yeterli değildir. Her somut olayın somut nedenleri, etkileyen etkenleri, içinde geliştikleri koşulların karmaşık boyutları vardır. Mardin Zangırt katliamını köy koruculuğu denen özel savaş kurumlaşması dışında açıklamak ve değerlendirmek mümkün değildir, doğru da değildir.

Koruculuk, ülkemizdeki işbirlikçiliğin silahlı kurumlaşmış ifadesidir ve tarihi kökleri Osmanlı İmparatorluğu’na kadar uzanmaktadır. Hamidiye Alayları, bugünkü koruculuğun atası sayılır ve Kürdistan’da açtığı toplumsal ve ulusal yaralar sanılanın ötesinde derindir. İhanet ve silahlı uşaklığın ülkemizde bu kadar kök salmasının ve toplumun bilinçaltında “meşruiyet” kazanmasının en önemli nedeni bunun derin tarihsel köklere sahip olması ve “yerel” toplumsal bir kurumlaşmaya dayanmış olmasıdır. Aşiretçilik ve feodal yapıların Hamidiye Alayları ve Köy Koruculuğu’nun toplumsal dayanakları olması ve bunun sömürgeci devlet gücünün yerel maşası olması, anılan egemen sınıf ve yapılara salt bir “yerel iktidar gücü” vermiyor, aynı

zamanda bu gerici kurumların kemikleşmesini sağlayan, ilerici ve ulusal gelişmelerin önünü tıkayan, iç parçalanmışlığı ve düşmanlığı ölümcül bir yara haline getiren temel sömürge ve özel savaş politikaları olmaktadır...

Koruculuk, salt özel savaş kurumlaşmasının yerel ayağı değil, aynı zamanda Kürdistan’daki her türlü kirli, gayrı meşru, karanlık ilişki ve işin de en önemli odaklarından biridir. Politik olarak ülkemizde gerçekleştirilen faili belli ve belli olmayan cinayetlerde korucuların kanlı ve kirli elleri vardır. Bunun böyle olduğu “Ergenekon Davası” bağlamında kısmen ortaya çıkmıştır. Asit kuyuları bunun sadece açığa çıkmış küçük bir örneğini sunmaktadır. Koruculuk, bir bakıma devlet gücü ve desteğini arkalamak, bunu giderek bir “yerel iktidar gücü” haline getirmek anlamına geliyor.

En genel anlamıyla böyle, ama bir de özel savaş örgütlenmesi içinde özerkleşen, mafya ve çeteleşen grup ve unsurları da hemen kaydetmemiz gerekir. Bunlar, asan kesen, özellikle köyleri boşaltılan köylülerin arazilerine el koyan ve kendisi üzerine tapulayan, en kirli işleri yapmayı kendisi için hak gören despot derebeyleri haline gelmişlerdir. Politik ve askeri güç, ekonomik güç haline gelmede, tarım, ticaret, ihale kazanma gibi “yasal” ekonomik faaliyetlerde üstünlük sağlamada önemli bir silah işlevini görmektedir. Buna mafya, uyuşturucu ve diğer kirli işlerde koruculuğun önemli bir odak haline gelmesi olgusunu da eklememiz gerekir.

Böyle bir konum ve güç kazanan koruculuğun, aynı zamanda toplumu bölen, ulusal ve toplumsal gelişimin önünde engel olan kurum, ilişki ve yapıları yeniden ürettiği bir olgudur. Koruculuk, zaten bu yapılara dayalı olarak oluşturuldu, koruculuk aracılığıyla bu yapılar daha gerici ve kirli bir biçimde yeniden üretildi...

Dolayısıyla en sıradan veya önemli çıkarlar söz konusu olduğunda hiçbir sınır ve ölçü tanımayacağı çok açıktır. Özel savaşın kendisi hiçbir ölçü, sınır, ahlak ve insani anlamda değer yargısı tanımamak anlamına gelmektedir. Bunu devletten öğrenen

korucuların, kendi özel çıkarları söz konusu olduğunda daha da zıvanadan çıkmamaları için hiçbir engelleyici neden kalmamaktadır. Zangırt katliamı bunun en uç örneklerinden biridir. Ölçsüzlük ve sınır tanımama, kendi başına koruculuğun değil, koruculuğun da bir parçası olduğu özel savaş rejiminin temel işleyiş tarzıdır!

Koruculuk silahının “rakip” aşiret ve aileleri bastırmada, ezmede, kaçtırmada bir araç olarak kullanıldığı bilinmektedir.

Bu özel kirli savaş yapısı ve ilişkisi devletin eserdir. Bu silahı Kürtler’i ve mücadelelerini bastırmada, sömürge egemenliğini sürdürmede kullanılmaktadır. Salt askeri ve politik bir güç olarak değil, yine salt gerici yapıların yeniden üretilmesinde değil. Aynı zamanda kendi yerel ayaklarını güçlendirmek ve Kürtler’in uluslaşma ve ulusal kurtuluş sürecini sekteye uğratmak için de koruculuk etkin bir biçimde kullanılmaktadır. Seksen binlere dayanan silahlı bir gücün, Kürdistan toplumunda her gün yeniden suç üreteceği, bir halkı ve ulusu teslim almada ve sömürge boyunduruğu altında tutmada önemli bir askeri, politik ve toplumsal güç olduğu bilincindedirler... Bu, Kürt toplumu ve geleceği açısından çok büyük bir yaradır, onun vicdanını kirletme silahıdır!

Dolayısıyla TC’nin Zangırt katliamından sonra koruculuğu savunması, bu özel savaş kurumunun sürdürüleceğinin açıklanması boşuna değildir.

Şu çok açık: Gerçekten Zangırt ve diğer katliamların ruhsal, toplumsal ve psikolojik sonuç ve etkilerini ortadan kaldırma konusunda samimilerse, bundan sonra bu tür vahşetlerin önüne geçmek istiyorlarsa, öncelikle koruculuğu tasfiye etmek ve bu kurumun suçlarını ve gerçek nedenlerini ortaya çıkararak mahkûm etmekle işe başlamak durumundadırlar. Koruculuk dağıtılmadan, suç pratikleri yargılanıp mahkûm edilmeden ve bunların çok yönlü sonuçlarını giderici önlemler alınmadan katliam ardından dökülen “gözyaşları” timsah gözyaşları olmaktan öte bir anlam ifade etmeyecektir!

11 Mayıs 2009

Kayıp yakınları Galatasaray’daydı...

Galatasaray Lisesi önünde 9 Mayıs günü 215. kez gerçekleştirilen kayıp yakınları eyleminde kayıp annelerinin “anneler günü” kutlandı.

“Failleri belli kayıplar nerede? / İHD İstanbul Şubesi Kayıplara Karşı Komisyon” pankartı ile kayıp resimlerinin taşındığı eylemde ilk konuşmayı tiyatro sanatçısı Ayla Algan gerçekleştirdi. 14 yılı aşkın bir süredir burada buluştuklarını belirterek, annelerin yanında olduklarını ifade etti. Algan, konuşmasının devamında şunları söyledi:

Algan’ın konuşmasının ardından, bu haftanın yazarı Necmiye Alpay kayıp annelerine ilişkin kaleme aldığı metni okudu. Alpay, kayıpların devlet eliyle kurulan örgütler tarafından kaybedildiğine dikkat çekerek, Türkiye’de insan kaybetmelerin 12 Eylül askeri faşist darbesiyle başladığını vurguladı.

Yapılan konuşmaların ardından basın açıklamasını, tiyatro sanatçısı Ayşe Lebriz gerçekleştirdi. Lebriz şunları söyledi: “Çocuklarımızın akıbeti açıklanana, sorumluları yargılanana kadar her özel gün bizim için matem günü olmaya devam edecek. Çocuklarımızı kaybeden devletten ömrümüz yettiğince biz, sonsuza dek ise tarih davacı olacak. Susmayacağız, unutmayacağız, bağışlamayacağız.”

Kızıl Bayrak / İstanbul

Hitler faşizmini sosyalist Sovyet halkları ezdiler... Berlin'e orak-çekiçli kızıl bayrağı Sovyet Kızıl Ordu birlikleri diktiler...

Anti-faşist zaferin 64. yıldönümü!

İnsanlık tarihinin tanık olduğu en kanlı ve en tahrip edici savaş oldu II Emperyalist Dünya Savaşı. Modern barbarlık sistemi olan kapitalist emperyalizmin yolaçtığı akılalmaz bir kıyım savaşıydı bu. 60 ülkeyi içine alan bu savaşta 50 milyon insan yaşamını yitirdi, 55 milyon insan sakat kaldı.

Bunalım içinde debelenen kapitalizmin özbeöz çocuğu olarak yükseldi Hitler... Sosyalizmi kurma yolunda önemli mesafeler alan Sovyetler Birliği'ne karşı kapitalist dünyanın saldırı üssü olarak kullanıldı Alman faşizmi... Bunalımın yolaçacağı bir devrimci dalga korkusuyla da hareket eden emperyalist Batı, Sovyetler Birliği'nin tüm çabalarına rağmen, Hitler'in Avrupa'daki ilerleyişini durdurmak için kaydadeğer hiçbir şey yapmadı. Hitler Almanya'sı önce Avusturya'yı ilhak etti. Batılı emperyalist devletlerin teslimiyetçi Münih komplosundan güç alarak ardından Çekoslovakya'yı işgal etti. Nihayet Polonya'ya saldırısıyla savaş resmen başlamış oldu. Alman orduları 8 ay gibi kısa bir süre içinde Batı Avrupa'nın önemli bir bölümünü ele geçirdiler. Böylece Batı'yı sağlam bir cephe gerisi haline getiren Hitler, bu işgal sayesinde daha da güçlendirdiği savaş makinasını Sovyetler Birliği üzerine sürdü.

Bütün güçlerini seferber eden, son derece donanımlı ve deneyimli bir orduya sahip bulunan Alman faşizmi, birkaç ay içinde Sovyet topraklarının önemli bir bölümünü ele geçirdi. Alman tümenleri Leningrad, Moskova ve Stalingrad'a dayandı.

Sosyalizmin ilk ciddi sınavıydı bu savaş. Batılı emperyalistler sosyalizmin bu ilk devletinin savaşın yıkıntıları altında kalacağı beklentisi içindeydiler. Ancak Hitler'in faşist sürüleri Volga'dan öteye geçmeyi başaramadılar. Yalnızca Kızıl Ordu ile değil, dişiyle tırnağıyla savaşan özverili ve kararlı bir halkın topyekûn direnişiyle karşı karşıya kaldılar. Stalingrad'da yalnızca sokak sokak, ev ev değil, oda oda verilen inanılmaz bir direniş ortaya konuldu; taşla, bıçakla, sıcak suyla savaşıldı. 182 gün büyük olanaksızlıklar içinde sürdürülen böylesine özverili bir direniş sayesinde ki, Stalingrad düşmana geçit vermedi. Moskova'da ve Leningrad'da emekçiler tarafından halk alayları kuruldu. Leningrad tam 900 gün faşist kuşatmaya direndi. İşçiler, kolhozcu köylüler ve aydınlardan oluşan savaşçı birlikler Kızıl Ordu ile kenetlenerek bu faşist sürüleri geri püskürttüler. İşgal bölgelerinde de yoğun bir partizan savaşı yürütülerek Alman ordusuna ağır kayıplar verdirildi. "Hitler bir imha savaşı istiyor. Ona istediğini vereceğiz!" demişti Stalin. Sosyalist Sovyet ülkesi bu vaadi büyük bir kahramanlıkla gerçekleştirdi. Olağanüstü bir çaba ile bütün güçlerini seferber eden Sovyet halkları, bu insanlık düşmanı savaş makinasını imha etmeyi başardılar.

Burjuva Fransa 11 gün içinde teslim alınmış, Hitler'in ordusu hiçbir direnişle karşılaşmadan Paris'e girmişti. Topraklarının önemli bir bölümü işgal altında bulunan, sanayisinin üçte ikisi tahrip olan sosyalist Sovyetler Birliği'nde ise, inanılmaz bir topyekûn direniş ortaya konuldu.

Bu nasıl mümkün olabilmişti?

Bu savaşta karşı karşıya gelen iki karşıt toplumsal-politik sistemdi. Kapitalist sistemin çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğunun en çıplak ifadesi olan Alman faşizmi, sosyalizme karşı bir ölüm-kalım savaşı açmıştı. Sovyet halkı bunun bilincindeydi. Büyük

acılara ve yoksunluklara katlanarak yepyeni bir toplumu kurmanın mücadelesine girişmiş ve bunda önemli mesafeler elde etmiş olan Sovyet insanı, davasının haklılığına derinden inanıyordu. Uğruna savaşıacağı sağlam değerlere sahipti. Bunun sağladığı moral üstünlükle olağanüstü bir savaşa gücü ortaya koyabili. Bütün bir ülke adeta tek bir savaş karargahı haline getirildi. Örgütlü ve sağlam bir cephe gerisine, dinamik yedek güçlere sahip olan Kızıl Ordu ile, onunla omuz omuza savaşan bir halkın zaferiydi elde edilen...

Sovyet halkı yalnızca kendisine yönelen bu tehlikeyi ezip geçmekle kalmadı. Savaşın en büyük yükünü omuzlayarak, en ağır bedelleri ödeyerek bütün Avrupa halklarını da Hitler belasından kurtardı. Savaş Avrupa halkları için de tam bir yıkım olmuştu. Binlerce insan kurşuna dizilmiş, cezaevlerine ve toplama kamplarına doldurulmuştu. Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden toplanan 12 milyon işçi, bu kıyım makinasının emrinde en ağır koşullarda çalışmaya zorlanmıştı. İğrenç ve insanlıkdışı bir imha hareketi ile milyonlarca Yahudi katledilmişti. Avrupa adeta bir hapishane görünümü almıştı.

Sovyet halkının ortaya koyduğu görkemli direniş işgal altında bulunan halklara büyük bir moral verdi. 1941 sonbaharından itibaren Avrupa'da anti-faşist yeraltı direnişleri yaygınlaşmaya başladı. Hitler bir yıldırım hareketi ile Sovyetler Birliği'ni kısa sürede ezip geçeceğini hesaplıyordu. Bunu başaramadığı gibi, cephe gerisi de zayıflamaya başladı. Fransa, İtalya, Yugoslavya, Çekoslovakya, Yunanistan, Bulgaristan, Arnavutluk vb. ülkelerde anti-faşist halk hareketleri giderek güç kazandı.

Bu savaşta en ağır bedeli Sovyet halkları ödedi. Hitler faşizmiyle tek başına savaşmak zorunda kaldıkları içindir ki, 25 milyonun üzerinde Sovyet insanı yaşamını yitirdi. 25 milyon insan evsiz kaldı. 1710 kent, 7 bin köy yakılıp yıkıldı.

Anti-Hitlerci ittifakın emperyalist kanadı söz verdiği "ikinci cephe"yi bir türlü açmadı. İki yıl boyunca Sovyetler Birliği'ni büyük ve kaba bir ikiye bölmeyle oyalayıp durdu. Böylece faşist Almanya'yla süren savaşın tüm yükü Sovyet halklarının omuzlarına bindi. Elbette ki ikiye bölme emperyalistler çok bilinçli bir sinsi davranış içindeydiler. Amaç, savaşı sürdürmekte olan tarafların birbirlerini yıpratıp güçten düşürmelerini beklemektir. Böylece zamanı geldiğinde devreye girecek, durum üzerinde hakimiyet kuracak, kolay yoldan savaşın gerçek galipleri olup çıkacaklardı.

Ancak Hitler ordusuna öldürücü darbeyi vuran ve onu gerisin geri Avrupa'ya sürmeye başlayan şanlı Kızıl Ordu, tüm bu aşağılık hesapları altüst etti. Sovyet Kızıl Ordusu'nun karşı konulmaz bir mutlak zafere doğru yürüdüğünü ve komünistlerin önderliğindeki direniş hareketlerinin çeşitli Avrupa ülkelerinde inisiyatifini ele aldığını gördükleri andan itibaren ki, ABD ve İngiliz emperyalistleri nihayet harekete geçmek zorunda kaldılar. Savaşın uzaması, tüm kayıplarına rağmen Sovyetler Birliği'ni zayıflatmak bir yana, onun birçok bakımdan daha da güçlenmesine yolaçıyordu. Savaş koşullarına rağmen Sovyet ekonomisi olağanüstü bir gelişme dinamizmi göstermişti. 1940 yılı ile kıyaslandığında, uçak üretimi dört, top üretimi yedi, tank üretimi sekiz katına ulaşmıştı. Demir ve kömür üretiminde çok büyük

oranlarda artış kaydedilmişti. Sovyetler kullandıkları savaş malzemesinin %80'ini kendileri üretiyorlardı. Sovyet halkı kendi güç ve olanaklarıyla Hitler'i ülkesinden kovmakla kalmamış, hızla Avrupa'ya doğru ilerlemeye başlamıştı. En önemlisi de, Sovyet rejimi Avrupa halkları nezdinde büyük bir itibar kazanmıştı. Avrupa'da gelişen direnme hareketi giderek güçleniyor ve komünistler anti-faşist halk hareketinin öncü güçleri haline geliyorlardı. Komünist partilerinin üye sayısı büyük bir hızla artmaya başlamıştı. Emperyalistlerin söz verdikleri "ikinci cephe"yi açmayı biraz daha geciktirmeleri durumunda, Avrupa'ya zafer bayrağı tümüyle Sovyetler Birliği ve devrim yolunu tutacak halklarca dikilecekti.

İşte İngiliz ve Amerikan emperyalizminin müdahalesi bu koşullarda gündeme geldi. Normandiya Çıkarması'nı yaparak, nihayet "ikinci cephe"yi açmış oldular. Ancak, Stalin'in çok yerinde ifadesiyle, onlar "ikinci cephe"yi açmamış olsalardı, bu aynı şeyi halklar devrimci bir temelde yapmış olacaktı. Emperyalist Batı tarafından büyük bir başarı olarak sunulan Normandiya Çıkartması'nın savaşın gidişatında hiçbir tayin edici rolü olmamıştır. Gerçek "ikinci cephe" bu ülke halkları tarafından açılmıştır. Çıkartma, ancak Sovyetler Birliği'nin büyük bir kısmı düşmandan temizlendikten ve Kızıl Ordu Polonya'ya girdikten sonra, 6 Haziran 1944'de yapılmıştır. Bu savaşta İngiliz ve Amerikan ordusunun kayıplarının toplamı yalnızca 500 bin civarındadır.

Dünya halklarının kaderini belirleyen anti-faşist zaferin tüm onuru komünistlerindir. Yalnızca Sovyetler Birliği'nde değil, Avrupa'da da son derece elverişsiz koşullarda ve büyük olanaksızlıklar içinde en önde mücadeleye atılanlar ve en ağır yükü omuzlayanlar onlar olmuşlardır. Direniş boyunca yalnızca Fransa'da 75 bin komünist kurşuna dizilmiştir. İtalya'da katledilen komünist sayısı ise 40 bindir.

Anti-faşist zaferin gerçek sahibi sosyalist Sovyet ülkesi ve dünya halklarıdır. Bu savaş gerçekte iki sistem arasında yaşanmış ve zafer sosyalizmin ilk ülkesinin kahramanca direnişi sayesinde kazanılmıştır.

Bariş anneleri: “Anneler gününü kutlamıyoruz!”

Bariş Anneleri İnisiyatifi, anneler gününe ilişkin 10 Mayıs günü Galatasaray Meydanı’nda basın açıklaması gerçekleştirdi.

“Bugün benim kara günüm!” pankartı ile “Çocuk katili kim?”, “Anneler gününü kutlamıyoruz!”, “Güneşin çocuklarına dokunma!” dövizlerinin taşındığı eylemde çocuklar kendi dövizleri ile yerlerini aldılar.

Oturma eylemi ile başlayan eylemde çocuklar adına Jiyan Taşdemir konuştu. Taşdemir, Anneler Günü olduğunu hatırlatarak şunları söyledi:

“Çocukların ölüm haberlerini duydukça annelerimize çiçek vermek içimizden gelmiyor. Bizimle aynı yaşlarda olan Uğur Kaymaz’lar, Enesler, Abdülsamet’ler öldürüldükçe, çocuklar ‘terörist’ ilan edilip cezaevine konuldukça bizim için Anneler Günü acıların daha fazla hatırlandığı bir gün olarak kalacaktır. Çünkü, anneler kendilerine çiçek verecek çocuklarını ya cezaevlerinde ya da mezarlıklarda görebiliyorlar.”

Çocukların açıklamasının ardından, Bariş Anneleri İnisiyatifi adına Behiye Duman basın açıklaması gerçekleştirdi. Çocuklarını kaybettikleri için Anneler Günü’nün kendileri için “kara gün” olduğunu belirterek, “Biz artık çocuklarımızın ölmesini istemiyoruz” dedi. 29 Mart sonrası DTP’ye dönük saldırılara değinen Duman, ilan edilen ateşkesin herkes tarafından dikkate alınarak, değerlendirilmesini istedi.

Eylem boyunca, “Çocuklara uzanan eller kırılsln!”, “Jin jiyan azadi!”, “Anneler Günü’nü kutlamıyoruz!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Taksim 1 Mayıs’ında açığa çıkan gerçekler!

Bu yıl 1 Mayıs’ta DİSK üzerine düşeni en mükemmel şekilde yaptı!

İki yıldır DİSK Taksim’e çıkma ısrarını sürdürüyordu. Geçen yıl 1 Mayıs’ta Taksim’e çıkmak isterken kendi binasında vuruldu. Taksim’e çıkmakta fazla ısrarlı değildi. İsrarlı olmaması işçi sınıfının dikkatini fazla çekmemişti. Niyetini gizlemeyi başarmıştı. Geçen 1 Mayıs’ta Çelebi ve CHP’sinin neyin peşinde olduğu fazla açığa çıkmazken, bu 1 Mayıs’ta DİSK’in foyası ortaya çıktı.

Süleyman Çelebi ve CHP’siyle üstüne düşeni fazlasıyla yaptılar. “Sosyal demokratinin” hakkını verdiler. Devletin faşist saldırılarına zemin açtılar.

Neydi DİSK’e verilen rol? “Makul” sayı idi. “Makul” sayının anlamı işçilerin, emekçilerin, devrimcilerin arasında bir Çin Seddi koymak, ayırmak, yalnızlaştırmak, hedef göstermekti. İkincisi, DİSK’in, KESK’in temsilcilerini Taksim’e çıkarmaktı. Üçüncüsü “makul” sayıyı en düşük seviyede tutmaktı.

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu sermayenin temsilcileriyle oturup konuştu, anlaştı! Belirlediği “makul” sayı ile Taksim’e çıkacaktı.

Düzenin temsilcileri Çelebi’ye büyük bir sorumluluk vermişti, yükü ağırdı. Sorumluluğu harfi harfine yerine getirmeliydi. “Taksim’e çık ama her şey bizim dediğimiz gibi olsun”!

Ancak Çelebi işçilerin sayısını istediği sayıda tutamadı. İşçiler alana girdiler. Akşam haberlerinde “DİSK, KESK alana girdi, Taksim’e girilmesi için yalnız illegal örgütlere izin verilmedi”, “İllegal örgütler polisle çatıştı” vb. haberleri yansıtıldı. Sendikalı olmayan işçiler, emekçiler, devrimciler “terörist” olarak gösterildi.

Kimdi bu “teröristler”?

Çeşitli çevreler ve işçi platformları, devrimci güçler ve emekçilerdi.

1 Mayıs’a Taksim’e gelmişlerdi. Tüm Türkiye alanlarda idi.

Ankara, İzmir, Adana, Mersin... Birçok ilde bunlar “terörist” değildi de sadece İstanbul’da mı “terörist”tiler.

Taksim 1 Mayıs’ı ayrı özelliğe sahip bir mevzidir. Kapitalist sistemin sahipleri ve onların kolluk güçleri bunu iyi biliyorlar. 2009 1 Mayıs’ı işçiler, emekçiler için çok net bir ayrışmayı ortaya koydu.

Sendikal ihanet! Türk-İş’in, Hak-İş’in ve farklı açıdan da olsa DİSK’in ihaneti. Türk-İş ile Hak-İş açıkça dile getirdiler ihanetlerini. “Biz alan tartışması yapmıyoruz” dediler.

Reformistler de tarih sahnesindeki yerlerini aldılar. Sermayeye hizmet etmekten geri durmadılar.

Zamanı geldiğinde her sınıf, her kesim kendi üzerine düşeni yapar. Bu yıl da sendika ağaları, reformistler kendi rolünü iyi oynadılar.

“Sosyal demokrat”ların payını da unutmamak lazım. Çelebi CHP’li, Kumlu-Uslu AKP’li! Tabii ki böyle olur işçilerin hali.

Önemli bir durumu belirtmekte yarar var. İşçi sınıfının mücadelecisi kesimi devrimciler de kendi üzerlerine düşeni layıkıyla yaptılar. Düzene, bütün ihanetçilerine kolay kolay sizin düzeniniz sonsuza kadar gitmeyecek, bir gün bunların hebası sorulacak dercesine bir direniş sergilediler.

Bu, bir umut ışığıdır ve devam da edecektir. İşçiler, emekçiler DİSK’in yaptığıın yanında KESK’in de payını unutmamalılar. KESK hakkında işçilerin de söyleyeceği çok şey vardır. Başka yazının konusu olabilir. KESK’li emekçilerin değerlendirmesi de olabilir. İhanetin son yoktur ama bir bedeli de vardır. Bunları işçi ve emekçiler, devrimciler iyi bilir.

İzmir Güzeltepe’den bir emekçi

İHD: “Çocuklara kıymayın!”

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi, tutuklu çocukların durumuna dikkat çekmek amacıyla 9 Mayıs günü Galatasaray Meydanı’nda basın açıklaması gerçekleştirdi. “Çocuklar umuttur, çocuklara kıymayın efendiler! / İHD İstanbul Şubesi Bariş Komisyonu” pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını komisyon üyesi İbrahim Aközel gerçekleştirdi. Açıklamada, İHD’nin son dönem raporlarına göre, Adana’da 2009’un ilk üç ayında 33 çocuğa örgüt üyeliğinden 130 yıla yakın hapis cezası verildiği, 82 çocuğun gözaltına alındığı, 29’unun tutuklandığı ve yine aynı nedenlerle 23 Nisan’a bir ay kala 6 çocuktan 1’ine 7 yıl, 3’üne 6 yıl, 2’sine 10 ar ay olmak üzere toplam 25 yıl 10 ay ceza verildiği dile getirildi.

Açıklamanın devamında şunlar söylendi: “Çocuklarımızın etrafını saran karanlık zincirleri kırarak çocuklarımızı olması gerektiği yerlere, okullara, parklara, oyun alanlarına kavuşturmak vicdan sahibi herkesin konuyu tüm duyarlılığıyla dile getirmesi tarihi ve insani sorumluluğudur. İyi bir gelecek için, bariş için özgürlük için çocuklara kıymayın efendiler diyoruz.”

Kızıl Bayrak / İstanbul

İHD ve ÇHD’den gözaltındaki hukukçularla dayanışma

İHD İstanbul Şubesi ve Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD), 12 Mayıs günü Ankara’da ikisi İnsan Hakları Derneği (İHD) Merkez Yönetim Kurulu üyesi olmak üzere dört avukatın büro ve evlerinde yapılan arama ve gözaltıları protesto etti.

Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen basın açıklamasını kurumlar adına Av. Özlem Gümüştas okudu. Açıklamada, İHD Merkez Yönetim Kurulu üyesi Av. Hasan Anlar, Av. Filiz Kalaycı, Av. Murat Vargün ve Av. Halil İbrahim Vargün’ün evlerine ve bürolarına baskın yapılarak, birçok dava dosyası, döküman, malzemeye el konulduğu ve avukatların gözaltına alındığı belirtildi. Açıklamanın devamında şunlar söylendi:

“Gözaltına alınan insan hakları savunucuları cezaevleri sorunlarına duyarlı insanlardır; bu nedenle de kendilerine cezaevlerinden sık sık şikayet mektupları gelmektedir. İnsan hakları savunucusu avukatların hem mesleki faaliyetleri hem de insan hakları duyarlılıkları nedeniyle zan altında kalmaları kabul edilebilecek bir durum değildir.”

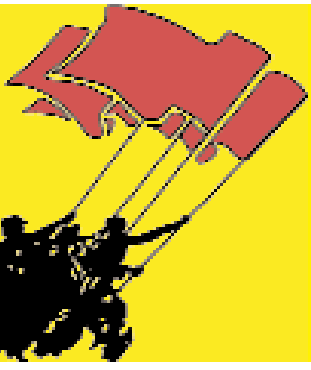
“Ceza Muhakemesi Kanunu ve Avukatlık Kanunu kapsamında sağlanan güvenceler gereği avukatların bu şekilde gözaltına alınmasında soruşturmayı yürüten savcılık açısından herhangi bir fayda bulunmadığını” belirten Gümüştas, mesleki konumları itibarıyla avukatların gözaltına alınmasının sadece kendileri için değil savunma mesleği ve savunma hakkı açısından da ağır bir ihlal oluşturduğunu söyledi.

Açıklama şu cümlelerle son buldu:

“İnsan Hakları Derneği ve Çağdaş Hukukçular Derneği olarak gözaltına alınan arkadaşlarımızın gözaltı işlemine son verilmesini ve soruşturmanın hukukun üstünlüğü avukatlık mesleği ve insan hakları savunucularının güvencelerine saygılı davranmak ilkelerine uygun olarak yürütülmesini talep ediyoruz.”

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

Sincan İşçi Derneği 1 Mayıs alanındaydı!

Sincan İşçi Derneği olarak bizler de 1 Mayıs alanında yerimizi aldık. Düşük ücretlere, fazla mesailere ve işten atmalara karşı krizin faturasını ödemeyeceğimizi haykırmak için sesimizi sınıf kardeşlerimizin sesine katarak indik 1 Mayıs alanına. Henüz işin başındayız. Attığımız adımlar küçük fakat son derece önemli adımlar.

Dernek olarak ilk defa 1 Mayıs'a katılmanın coşkusu ile miting alanına girerken yoğun bir ilgi ile karşılandık. "Yaşasın Taksim direnişimiz!" sloganı ile alana girerken alkışlar ve ıslıklarla selamlandık. Sincan gibi gericiğin kalesi olarak bilinen bir ilçede yürüttüğümüz devrimci sınıf faaliyetimiz ve bunu 1 Mayıs alanına taşımış olmamız, derneğimizi yeni duyan emekçileri hem şaşırtmış hem de ilgilerini çekmiştir. Bölgede tek devrimci sınıf faaliyeti yürüten Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun (BSDP) pankartının hemen arkasında yer almamız da alanda yoğun bir ilgi görmemizi sağlamıştır.

Miting alanında yerimizi aldıktan sonra "Krizin faturasını ödememek için örgütlü mücadeleye Sİ-DER" şiarlı pankartımızı alana astık. Tüm işçi ve emekçilerin 1 Mayıs'ını selamlayan bildirimizi alanda etkili bir şekilde kullandık. Yanı sıra derneğimizin kurulduğunu ilan eden kuşlamalarla tüm alanı donattık. Ayrıca 11 Mayıs'ta sonlanacak olan imza kampanyamıza işçi emekçileri katılmaya davet ettik. Tüm dernek bileşenleri olarak özellikle işçi sendikalarının kortejlerine giderek derneğimizin sesini sınıf kardeşlerimize ulaştırdık. Alanda birçok işçi ve emekçi derneğimizin adresini öğrenmek için yanımıza uğrayarak 1 Mayıs'tan sonra derneğimizde görüşmek üzere ayrıldı.

Gözünü kar hırsı bürümüş patronların 1 Mayıs'ta çalışmayı dayatmasından kaynaklı dernek bileşenlerinin bir kısmının 1 Mayıs mitingine katılamaması bizim için kötü bir durum olmasına rağmen mitinge anlamlı bir katılım sağladık.

Bu ilkti. Bundan sonraki 1 Mayıs'a hedefimiz daha güçlü bir ön hazırlıkla ve daha kitlesel olarak güçlü bir katılım sağlamak ve Sincan İşçi Derneği'ni bölgemizdeki işçilerin güçlü bir mevzisine dönüştürmektir.

Sincan İşçi Derneği

Cebeci'de İP çetesinden provokasyon!

Üniversitelerde Atatürkçü Düşünce Topluluğu (ADT) adı altında örgütlenen İşçi Partisi çetesi çeşitli gündemlerle provokasyon yaratmaya devam ediyor. İP'liler 13 Mayıs günü Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde, 17 Mayıs'ta yapılacak olan "Cumhuriyet mitingleri"ne çağrı yapan ADT imzalı afişleri astıkları sırada, devrimci öğrenciler tarafından engellendiler.

Öğle saatlerinde toplanmaya başlayan devrimci öğrencilerle İP çetesi arasında süren gergin bekleyiş Ankara SBF'den bir hocanın yaptığı konuşma sonrasında farklı bir noktaya evrildi. Konuşmalar üzerine afişlerini indirmeden okuldan çıkmak istediklerini söyleyen İP çetesi, SBF-DER ve devrimci öğrencilerin kantinde yaptığı konuşmayla teşhir edildi.

Yapılan konuşmada şunlar söylendi:

"Bugün buraya bu afişleri asanları biz çok yakından biliyoruz ki, onlar her seferinde provokasyon amaçlı okulumuza gelen İşçi Partili'lerdir. Biz bugün onların provokasyonuna gelmeyecek ve bir anlam ifade etmeyen o kağıt parçasını oradan indirmeyeceğiz."

Bu konuşmanın üzerine alkışlamaya başlayan İP çetesi kantindeki öğrencilerden destek alamadı. Bunun üzerine devrimci öğrenciler tarafından "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Perinçek'in itleri yıldırılmaz bizleri!" sloganları yükseltildi. Bir süre kendi sloganlarını atan İP çetesi okula giren sivil polisler ve çevik kuvvet tarafından çıkarıldı.

Cebeci Ekim Gençliği

Ümraniye Hekimbaşı'nda yıkım saldırısı...

29 Mart yerel seçimlerinin ardından İstanbul'un çeşitli semtlerindeki yıkım saldırıları devam ediyor.

Ümraniye Hekimbaşı Kocatepe Mahallesi emekçileri 12 Mayıs sabahı saat 05.30 sıralarında, çok sayıda çevik kuvvet polisi eşliğinde mahalleye giren İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı yıkım ekiplerinin sesleriyle uyandılar.

50'ye yakın evin yıkılmak istenmesine karşı direnen emekçiler ile kolluk güçleri arasında

çatışmalar yaşandı. Taşlarla yıkım ekiplerini mahalleden kovmak için direnen mahalle halkından birçok kişinin yaralandığı belirtildi.

Yıkımlara karşı direnen bir kişi vinç operatörüne ateş açarak yaralandı.

Saldırısı sonucu birçok emekçinin gözaltına alındığı bildirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Hasta tutsaklara özgürlük!"

Erol Zavar'a Yaşama Hakkı Koordinasyonu, Erol Zavar ve tüm hasta tutsakların serbest bırakılması talebi ile 9 Mayıs günü Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylemde, "Erol Zavar'a ve hasta tutsaklara özgürlük!/ Erol Zavar'a Yaşama Hakkı Koordinasyonu" pankartının yanı sıra "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Erol Zavar'a özgürlük!", "Hasta tutsaklara özgürlük!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" dövizleri taşındı.

Galatasaray Lisesi önünden Taksim Tramvay Durağı'na yürümek isteyen kitlenin önüne barikat kurularak yürüyüşe izin verilmedi. Bunun üzerine basın açıklaması Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirildi. Basın açıklamasını sanatçı İlkay Akkaya aptı.

Akkaya yaptığı açıklamada, tecrite karşı dayanışma çağrısında bulundu. Erol Zavar'ın tedavi süreçlerine de değinen Akkaya, geçen 5,5 yıla yakın süre içinde, Zavar'da 507'yi aşkın yeni kanserli tümörün saptandığını ve 20 ameliyat geçirdiğini ve safra kesesinin alındığını söyledi. "Erol Zavar'ın tedavisinin uygun koşullarda sürdürülmesi için tahliye talebini"nin Cumhurbaşkanı'na iletildiğini ancak bu konuda bir gelişmenin olmadığını belirtti. Son olarak, TTB'nin Erol Zavar'ın sağlık durumu ile ilgili dosyayı inceleyerek "Cezaevinde tedavisinin mümkün olup olmadığı" yönündeki 'Değerlendirme Raporu'nu tamamladığı dile getirildi.

Basın açıklaması Erol Zavar ve tüm hasta tutsaklar ile dayanışma çağrısı ile son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 **ESKİŞEHİR**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **60.000 000 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **120.000 000 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

**Devrimci önder İbrahim Kaypakkaya'yı
saygıyla anıyoruz...**

**Çelik aldığı suyu unutmadı,
unutmayacak!**